ТІЛО
Український
еротичний журнал
ГІПЕРСЕКСУАЛИ:
НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ
МАЛЮНКИ
НА ПАРКАНІ
ЄВГЕН ГУЦАЛО
ІМПРОВІЗАЦІЇ
ПЛОТІ
В АЛЬКОВІ
ІГОРЯ ЧЕНИЧА
НАЧЕ МЕДОМ
ПОМАЗАНО

ВІД АПУЛЕЯ ДО АНДРУХОВИЧА

Євген ГУЦАЛО

ІМПРОВІЗАЦІЇ ПЛОТІ

В ТОЙ ДЕНЬ після сніданку я збирала в лісі конвалії, слухала зозулю, їх кілька перегукувалося в дубах, і так у мене піднявся настрій, що співати хотілося. А на території нашого будинку відпочинку — ще й берези, а я дуже берези люблю! Зайшла я в свій корпус, у мене кімната на першому поверсі, відчиняю двері, а я ніколи не замикаю дверей, ставлю конвалії в скляну вазу на столі — й тут усе сталося. Стіл — біля вікна, а ліворуч від дверей, як зайти в кімнату, стоїть шафа й далі диван. Диван у кутку біля столу. Я й не глянула на диван, коли зайшла, тут, зашторені квітчастою шторкою, у мене жужмом лежали й ковдра, й ліжник, і подушка, і ще якийсь одяг. Раптом з цього рейваху, з-за шторки, гола рука — й ця гола рука хапає мене за ліву руку. Я страшенно перелякалася — хто це, що це? Вже готова була заломентувати, бо для жінки найперший захисник — це й крик, панічне волання про допомогу. А велетенська гола рука так міцно стискує мене, як восьминіг. Я не знаю, як стискує восьминіг, але в дитинстві начиталася про восьминогів у зарубіжній літературі, то мені тоді так і здалося. Лахміття всіляке з нього зсунулося, лежить він голий-голісінький, на білій круглій морді сині очі горять і рот розтулений. Може, випадково зайшла в чужий корпус і в чужу кімнату, поки я в лісі збирала конвалії. І в ту мить я зрозуміла, хто це такий, і мені зразу ж стало не страшно, а тільки спалахнула лють, і вже перехотілося кликати сусідів по корпусу на допомогу. «Йди до мене», — сказав він. І тоді я просичала: «Пусти руку». Але він руку мою не відпустив і сказав: «Ні, ти йди до мене». Він так лівою рукою три-

Фото Якова ШУБІНА

ЛИСТОПАД – ГРУДЕНЬ

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИЙ ЕРОТИЧНИЙ ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ

Засновники: фірма «Довіра» і С. М. Чирков (свідоцтво про реєстрацію: серія КП, № 579). Журнал видається з червня 1992 року. Видавець: фірма «Довіра».

Головний редактор Сергій ЧИРКОВ.

Редакційна колегія:
Ярослав ЛЮБАВІН (редактор відділу ілюстрацій),
Роман МАРКОВЕЦЬ (відповідальний секретар),
Володимир МИТРОФАНОВ (редактор відділу),
Олександр МІХНУШОВ (заступник відповідального секретаря),
Юрій ПОКАЛЬЧУК
Марія РЕВАКОВИЧ (США),
Микола СУЛИМА,
Володимир ЧИСТЯКОВ (редактор відділу),
Яків ШУБІН.

Літературний редактор Валентина МИТРОФАНОВА.
Технічний редактор Віталій КРЮКОВ.

Графічний дизайн 1-ї стор. обкладинки та макет Олександра ЛЮБАВІНА.
На стор. 24–25 фото Василя МАССА.
На 4-й стор. обкладинки фото Ігоря ГАЙДАЯ.

Набір і верстка — комп'ютерний центр фірми «Довіра». Верстальник Ірина САКУТА.

Підписано до друку 04. 05. 93. Формат 60×84 1/8. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 5,6. Умовн. фарбовідб. 22,4. Обл.-вид. арк. 8,5. Зам. 0158306.

Адреса редакції:
254119, Київ-119, вул. Дегтярьовська, 38–44, «Лель».
Телефони: 211-02-89, 211-02-78.

З приводу поліграфічного браку звертатися до комбінату друку видавництва «Преса України», 252047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.
Телефон: 441-83-24.

При передруку матеріалів посилання на журнал «Лель» обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», Київ, 1993.

Фото Василя МАССА

мав мене за мою ліву руку, міцно так скрутив, що я навіть смикнутись не могла, а своєю правою рукою взяв себе за великий твердий кінець і так покивував своїм кінцем — кив та кив, кив та кив. «Пусти, Поль, бо закричу».— «Не закричиш».— «Поль, пусти, дуже болить».— «Не пущу». Й хоч би трохи послабив свою руку, то ні, а правою рукою торкав себе за велетенську крайню плоть, що вона здригалась, як залізний прут. «Ні, ти тільки подивися».— «На що подивитися?» — «Хіба ти не бачиш?» — «А я що повинна бачити?» — «Ні, ти тільки подивися — який красень! Чи тобі не подобається? А ти подивись, як йому подобаєшся. Ти нам обом — обом дуже подобаєшся».—«Як ти зайшов у мою кімнату?» — «А ти ж відчинила двері — і я зайшов».— «Кому я відчинила двері?» — «Мені відчинила двері — і я зайшов».—«Поль, ти зовсім здурів, я тобі зовсім не відчиняла дверей. Ти ввірвався в чужу кімнату, ану забирайся звідси, поки ніхто не зайшов, бо скандал буде на весь будинок відпочинку, я тобі обіцяю».— «А ти забула, як ти мені вчора мило усміхалась? Коли ми дивились телевізор? Я в тебе запитав, чи можна до тебе зайти, а ти сказала — заходь, заходь».— «Я тобі так сказала... Як кажуть усім нормальним людям. Але я тебе не запрошувала, щоб ти отак заходив. Ти сам увірвався в мою кімнату. Забирайся, бо закричу».— «Не піду. Ти тільки полюбуйся на мого розбійника».— «На кого?» — «На мого розбійника. Це я так його називаю. Хіба він не схожий на статевого розбійника? На статевого Солов'я–розбійника? Схожий. Хіба він тобі не подобається? По очах бачу, що подобається, тільки не хочеш признаватись. Мій Соловей–розбійник усім подобається, всі хвалять — і ти хвалитимеш. Не розчаруєшся, я тобі обіцяю».— «Випусти руку!» І в цей час хтось постукав у двері, мене як морозом обшпарило. «Хто там?» — закричала тому, хто стукав у двері. А до Поля жалібно: «Пусти ж мене, пусти». Поль і не збирався відпускати мою руку, зловтішно всміхаючись. «Це я, Грицелло Йосипівно, можна?» Господи, за дверима стояв мій залицяльник Валокардин (так його тут називали в очі й позаочі, бо він у нагрудних кишенях своїх сорочок носив патрончики з валокардином) і міг будь–якої миті відчинити двері і ввійти. Я закричала панічним голосом: «Не можна, бо я не вдягнена, зачекайте!» І прошепотіла–просичала до Поля: «Та відпусти ж руку, пресучий ти сину». Усміхаючись, як змій, Поль сказав: «Не відпущу. Лягай біля мене. Щоб я тебе відпустив? Та ніколи. Хіба я для цього лягав у твоє ліжко?» — «Але ж зараз сюди ввійде Валокардин, хіба ти не чуєш? Я йому скажу ввійти — й він увійде». —«Хай входить».— «Як то, хай входить?» — «А так — хай входить».— «І хай бачить тебе отакого?» — «І хай бачить мене отакого. А що в мене такого поганого, щоб було соромно? Хай і він полюбується, бо він або кастрат, або імпотент».— «Хто — Валокардин?» — «А хто ж — я? Або кастрат, або імпотент».— «Дурню, пусти, я хоч двері зачиню!» — «Лягай!» Він смикнув за руку так, що я впала на диван, за шторку. Умить він накрився з головою всякими лахами, що його стало не видно, а я сама вже якось накрилася ліжником, тремтячи від огиди й страху. Валокардин знову постукав у двері. Зціпивши зуби, я не відповіла. Тоді двері легесенько скрипнули, й він зайшов у кімнату. Спершу було не видно з–за шафи, та скоро випливло його малинове, мов полуниця, обличчя з розумними, у великих окулярах, похітливими вічками, які дивились на мене радісно й масно. Боячись, що він підійде ближче, я різко сказала, виглядаючи з–за шторки: «Стійте отам, ближче не підходьте, бо в мене грип. Раптовий напад грипу, я оце злягла, я б не хотіла передати вам свою інфекцію».— «Але ж учора ви були здорові, та й весна, де ж узявся грип?» Валокардин застиг біля шафи й дивився підозріливо та підсліпувато крізь широкі окуляри. «Грип тепер не питає — весна чи літо, якась епідемія ходить».— «А так, так, Чорнобиль усе переплутав, але й до Чорнобиля було не краще». Я чула, що в мене за спиною вовтузиться Поль, обережно, хоч і дуже наполегливо, добирається до мене, а я ж не могла ні боронитися, ні кричати, бо несподівано опинилася в жахливій ситуації, в мене ніколи не було схожої жахливої ситуації, та я б нікому не повірила, що ситуація така взагалі можлива. «Ввімкніть радіо, має бути цікава передача»,— спало мені рятівне прохання. Хай звучить радіо — й заглушує будь–які звуки, які можуть бути підозріливими. Валокардин слухняно ввімкнув транзистор, який стояв на журнальному столику, і вже зробив рух, щоб іти до мене, але я мало не закричала: «Та не підходьте, я ж вам сказала про страшну інфекцію!» Бідний мій залицяльник Валокардин, він аж сахнувся з несподіванки, аж посизів на малиновому обличчі. Авжеж, не сподівався мого істеричного крику, адже ми вечорами на алеях парку вели такі інтелігентні розмови — про кіно, про музику, він трохи на цьому розумівся, бо хоч тепер працював у сферах постачання, та колись закінчував наш столичний інститут культури. «Чуєте, навіть відверніться від мене, щоб моє дихання не доходило до вас»,— якомога вибачливіше попросила я. Він завченим рухом руки поправив окуляри, знічено відвернувся, сів у крісло, слухаючи музику, що линула з транзистора, а я дивилася в його потилицю з обвислими пасмами сивого волосся. Тим часом Поль не марнував часу, це тільки я вважала ситуацію жахливою, а він, звичайно, не вважав, бо все ж таки зумів затягнути мене в ліжко. Тепер я була приречена лежати на дивані — й цілковито була в його владі. Він цілував і цілував мене в спину, покусуючи зубами й торкаючи шкіру кінчиком язика, й мені дедалі ставало приємніше, я навіть подумати б не могла, що в такій ситуації це може так подобатися, і я мимоволі прислухалася до цих збудливих доторків, що нервовим струмом пульсували ззаду, розігріваючи мою свідомість, і моя свідомість уже піддалась на цю провокацію, вже прагнула їх, от що дивно! Звичайно, я вже більше не намагалася вирватись, та й як я могла вирватись? Що — покликати Валокардина на поміч? Який абсурд! Уявляю, як би він перелякався, побачивши поряд зі мною голого молодого мужчину, яка б веремія зчинилася в усьому будинку відпочинку! Та й не могла я вирватися ще тому, що цей мерзотник, цей сексуальний маньяк не тільки паралізував мене поцілунками зі спини, а й не забував тримати мою ліву руку, як ухопив — так і не відпускав, бо ж розумів, що я можу підхопитися з дивана, залишивши його накритим купою лахміття. Там, під ковдрою та під ліжником, він уже дав раду моєму одягу, вільною правою рукою роздягнув мене й тепер своїми коліньми підбивав мої ноги вперед, щоб я підтиснула їх до грудей, і я спершу не піддавалася, чинила опір, щоправда, не дуже сильний, щоб не привернути уваги Валокардина, який сидів у кріслі й слухав скрипковий концерт, але я розуміла, що чинити опір — даремно, що я можу зрештою лише оскандалитися перед

ВСЕ ПРО СЕКС

ЦЕНЗУРА І КІНОСЕКС

У 1921 році організація «Американських режисерів та прокатників художніх фільмів» попросила У. Х. Хейза, видатного республіканця, бути їхнім президентом. Таким чином вона планувала захистити себе від сваволі державної цензури. Але Хейз почав з введення «статті про мораль» у контракти всіх акторів, примушуючи їх підтримувати хоча б видимість непорочного життя. 1930 року він запровадив у Голлівуді «Зведення законів про постановку кінокартини», недотримання яких загрожувало штрафами та іншими санкціями. Згідно цих законів статеві органи — навіть дітей — було заборонено показувати на екрані, як і всі форми «збочень». Критик Джордж Жан Натан писав, що «Кодекс» Хейза призвів до того, що головні герої голлівудських постановок виходили подібними, окрім того, їх практично не можна було відрізнити від маленьких дітей, що одяглися як дорослі і граються у «сім'ю».

мимовільним гостем, і, щоб таки якось не осканда-литись перед ним, я мусила бути дуже обережна, вкрай обережна, знати міру свого опору. Й зрештою я відчула, що в такому стані мені вже несила відмагатись, що рано чи пізно цей мерзотник Поль однаково свого доможеться, й усвідомлення безвиході доконало мене, і я розслабилася, лайнувшись подумки — та роби зі мною, що хочеш, дебіле, мені глибоко наплювати на те, що ти робитимеш, бо я всього цього не хотіла й не хочу. Але в цю мить я зловила себе ще й на іншому. Десь на краю свідомості спалахнуло — й не гасло... Дивний натяк на бажання! Натяк на бажання, щоб він робив те, що він робив, хай би вже звершилося те, що мало звершитися. Власне, лише в передчутті того, що мало звершитись, я легко застогнала, мимоволі застогнала, гамуючи стогін у горлі, але він усе-таки вирвався, й мій залицяльник Валокардин почув — і обернувся через плече, подивився співчутливими очима, схованими за окуляри. Я всміхнулась йому болісно, я всім своїм обличчям відчувала, яка в мене мученицька усмішка, але хіба я зараз могла придумати якусь іншу, привітну усмішку? «Ой, грип»,— сказала я. Валокардин перепитав: «Грип? Отак схопило? А є у вас якісь ліки?» — «Та не треба мені ліків ніяких. Треба вилежати. Всі свої грипи я мушу вилежати... Що я вас попрошу? Дуже попрошу. Йдіть собі, хай на вас не перескочить інфекція, зробіть мені таку ласку».— «Ой, ні, ні! Як я можу піти, коли ви так занедужали? Ви знаєте, як я вас люблю. Та навіть загрипую від вас — хоч так зближуся з вами!» Як я його ненавиділа в ту мить. І як я раділа, що він недобачає, підсліпуватий, в окулярах грубого скла! І як вони мені обоє звалилися сьогодні на голову — один прийшов гвалтувати, а другий прийшов зізнаватися в почуттях, ха-ха-ха, тільки один прийшов гвалтувати — й не признаватися ні в яких почуттях, а другий прийшов освідчуватись тільки в почуттях — і зовсім не гвалтувати, ха-ха-ха, тільки масно поблискувати похітливими вічками з-за окулярів грубого скла. З транзистора звучала музика скрипкового концерту, і в цю мить Поль, нарешті, ввійшов у мене. Слабенька конвульсія протесту ледь-ледь вдарила моїм тілом, бо його конечна плоть увіходила повільно й упевнено, я ще не вповні її відчувала, а відчувала частково, хоч з самого початку вже доволі сильно, та скоро полегшало, що тепер уже не треба боязко очікувати, коли він увійде в мене, бо таки ввійшов, і мені полегшало, що минулися мої страхи очікування, й тепер навіть пронизав струм збудливого, збадьорливого задоволення. І я знову застогнала, й, мабуть, мої карі очі закотились під лоба (не один з моїх коханців у ліжку лякався, коли під час акту мої очі закочувались під лоба, й запитував: «Що з тобою, що з тобою, тобі погано?»,— а я відповідала: «Зі мною все добре, все добре, мені дуже добре»), бо Валокардин звівся в кріслі і, поправляючи окуляри, дивився вкрай стурбовано й прошепотів: «Грицелло Йосипівно, та що з вами, коли у вас такий напад грипу, то я побіжу шукати лікаря, вас же всю колотить, так і б'є, по ваших очах видно, яка ви хвора! Я ще не бачив, щоб так знемагали від грипу». Мене перекривило від гніву: «Я вам покличу лікаря! Я ж сказала, що не треба ніякого лікаря. Й краще ви самі тікайте, бо перехопите мій грип — і вас так само колотитиме. Вам хочеться, щоб вас так само колотило?» Хоч я його й гнала, але Валокардин стояв ні в сих, ні в тих. Невже зрозумів, невже здогадався, що зі мною зараз відбувається на дивані? Здається, ні, хоча хіба вгадаєш — його очі за окулярами. О, ще мені тільки не вистачало, щоб тут з'явився лікар! Поль — некерований, непередбачуваний, то на що мені сподіватись, коли Валокардин приведе в кімнату лікаря, а мій гвалтівник до його появи не захоче встати, а що не захоче втекти — можна не сумніватися, бо ж він таки справжнісінький гвалтівник, а не який-небудь слимак, схожий на оцього бевзя Валокардина. А тим часом Поль відпустив мою ліву руку, хоч я вже давно не думала вириватися, тепер він обома своїми руками міцніше взявся за мій стан, а губами й кінчиком язика грів мою спину, дрібно покусуючи зубами, і я тепер усе ближче та ближче відчувала його. Начебто досі він був хоч і поряд, але все-таки на якійсь відстані, а тепер цієї відстані не стало... Ні, ще якась відстань залишилась, але вона дуже й дуже зменшилась, і я відчувала, що ця відстань між нами повинна зовсім зменшитись, і я дуже хотіла, щоб її зовсім не стало. Я дедалі гостріше відчувала, що він дедалі більше зливається зі мною, стає мною, залишаючись десь там — поза моєю свідомістю — самим собою, і це наше злиття, це поєднання триває і триває, воно нескінченне, й мені захотілося, щоб так продовжувалось і продовжувалось... Ні, звичайно, мені хотілося цього остаточного злиття, остаточного поєднання, але водночас мені праглося, щоб цей процес не минав, бо останнє злиття та поєднання — це ж і є його минання, а мені хотілося б зупинити відчуття... Ким ото було сказано? ага, зупинися, мить, ти прекрасна!.. Щоб це була не мить, а довше тривання миті, а та справжня мить, грандіозна, вибухова, хай би відтягувалась і відтягувалась, хай би її очікування та бажання наростало й наростало в невситимій, животворній жадобі!.. Наче здалеку напливли дзвони, й ці дзвони лунали в моїй голові. Спершу це були дуже далекі дзвони, спершу звучали наче десь поза мною, та потім зазвучали в мені, й полункішали, і якісь були дуже дивні дзвони: вони мовби світилися в моєму єстві! Їхнє світло було рівне й радісне, світло дзвонів переповнювало моє тіло, я наче була вмістилищем вже навіть не дзвонів, що світились, як світло, що лунало дзвонами, й причому це світло сповнювало мене не хвилями, як інколи зі мною буває, коли хвиля йде за хвилею, а це начебто була якась велика й насичена хвиля світла, яка текла, не минаючи, хіба що ставала відчутніша й запальніша, бо помітно в ній більшало та більшало гострого світла, який вияскравлював мій розум і вияскравлював моє бажання — прагнення цього світла. Й раптом з-поза немислимо чарівного звучання — сяяння цих дзвонів, з-поза їхньої знеможливої звабливості долинув якийсь голос, і я не втямила, що це за голос, та він через якусь мить повторився, ах, це ж мій залицяльник дебіл Валокардин озвався, він стоїть, як і стояв, у кімнаті біля крісла, слухняно дивлячись на транзистор, з якого лине дражлива, ох і дражлива скрипкова музика, це він озвався: «Грицелло Йосипівно, хоч ви зараз у такому стані, хоч ви хвора, але я вам щиро признаюся, що ви мені дуже дорогі, що ви мені дуже любі, що за ці два тижні я зріднився з вами, як з найдорожчою мені людиною, як із рідною, і мені зараз плакати хочеться від співчуття до вас, чим вам допомогти, скажіть?» І його благально-жебрацький голос гасне, я рада, що цей голос гасне, і єдине, що мені зараз від нього хочеться,— це щоб він не дивився в мою сторону, а тому я белькочу пошерхлими

♥ ПЕРШІ ГРУДИ НА ЕКРАНІ

За доби німого кіно й мови не могло бути про прилюдне оголення персів. Це були часи епічних та маломасштабних сцен. Але й у пізніші часи кінематограф не скоро дозрів до краси оголених жіночих грудей. Лише 29 травня 1964 року негритянка Род Штайгер, знімаючись у фільмі Сідні Ламета «Лихвар», повністю оголила свої груди. Таким чином, вона порушила параграф сьомий «Кодексу про роль в художньому фільмі», яким «непристойне або надмірне оголення» заборонялося. Але рецензенти відзначали гарний смак та артистичне і надзвичайно делікатне трактування сюжету, а також те, що «роль у фільмі не потребує бюстгальтера». Пізніше фільм «Лихвар» був офіційно представлений Сполученими Штатами на Берлінському фестивалі 1964 року.

♥ ЛОБКОВЕ ВОЛОССЯ НА ЕКРАНІ

Пожадливі дослідники проблеми ретельно переглядали фільми кадр за кадром: було волосся чи лише тінь? Не те що це надто вже принципово, але люди хотіли знати правду. І зупинилися на фільмі «Вибух», в якому є сексуальна сцена: Девід Хемінгс грається з двома голими підлітками. Католицька церква піддала «Вибух» анафемі.

вустами: «Знаєте, не дивіться у мою сторону, я вас дуже прошу, я хвора, у мене напад хвороби». Так можна чи то говорити, чи то марити в лихоманці, і, звичайно, Валокардин думає, що в мене лихоманка, гарячка, мало не галюцинації, і він каже зі сльозами в голосі: «І як я вас не вберіг від хвороби? Якби ж я знав, як вас можна було вберегти від хвороби». У відповідь на почуте я лише знову закотила свої карі очі під лоба, подеколи заплющуючись від знемоги й розплющуючись у передчутті розслаблення від тієї знемоги, і я зовсім не слухала Валокардина, хоч, може, за якоїсь іншої ситуації я б тільки його й слухала, хоч, може, вже не перший день чекала від нього на таке чи схоже

зізнання, а тепер дочекалася — й воно було мені зовсім не потрібне, бо я начебто належала й не самій собі, а всьому тому, що в мені відбувалося. Так, так, усьому тому, що в мені відбувалося — чи з моєї тепер уже волі, чи й навіть без моєї волі. І все це дійство належало не мерзотнику–гвалтівнику Полю, хоч він таки був причетний до нього, а відбувалося в самій мені, це було моє діяння, мій акт. Ха, і Поль уже був не якимось там мерзотником–гвалтівником, а взагалі наче його не було, він пропав у мені, розчиняючись усе більше, а за мій стан обома чіпкими руками трималась тільки його оболонка, тільки якась його подобизна, про яку мені й думати не хотілося. Солодко мучачись, нестямно знемагаючи, заплющуючись і розплющуючись, я в якомусь тумані–дурмані бачила Валокардина, він то появлявся в моєму зорі, то пропадав і щось бубонів благально, але я не розбирала слів, бо мені було зовсім не до слів, а ще я відчувала, що сльози мерехтять у моєму погляді. Це було так несподівано для мене, щоб раптом відчути сльози, я ніколи й ні з ким не відчувала нічого подібного! Сльози — і з якої причини? З підсвідомого жалю, що він мене гвалтував і гвалтує, чи з підсвідомої радості, що я відчуваю таку гостру, хворобливу втіху? Не знаю. Може, з тієї причини, може, з іншої. Може, одразу з обох причин, які так чудно поєдналися. А може, з якоїсь іншої причини, про яку я б не могла й здогадатись. А тільки сльози наростали в мені, й це наближення вибуху сліз також приносило мені дивну насолоду, якої я не соромилась і якої я прагнула. Аж поки в мені звершилося те, що мало звершитись. Я наче провалилась у провалля. Не зразу провалилась, та почала падати й падати, й що цікаво — цей політ у провалля відбувався всередині, мені від того польоту все заболіло, й у голові заболіло, й оті дзвони загули ще голосніше, й світло від їхнього гучного малинового звучання переповнило все моє єство, і я застогнала. Спочатку крізь зуби, стримуючи стогін, але він таки вирвався голосним горловим звуком, надсадним і протяжним. Поль обома руками вчепився в мої стегна, уп'явся зубами в спину, ладний, здається, пити кров з мене, висмоктувати з мене світло — яскраве внутрішнє сяяння — дзвонів, і в тій його зафіксованій конвульсії я вловила страх — він боявся, що я можу висковзнути з його рук, він боявся втратити мене в цю мить свого найбезоглядніщого володіння мною, і я тоді зробила зустрічний рух до нього, притиснулась якомога міцніше, щоб він не побоювався, не остерігався, щоб він зрозумів, що я йому просто безмежно вдячна, безмежно вдячна!.. «Що з вами, Грицелло Йосипівно? — долинув голос Валокардина. Скрипковий концерт закінчився, тепер з транзистора чувся оксамитовий оперний баритон.— Ви марите? Вам так погано? Господи, та що з вами відбувається?» Ще якийсь час я перебувала в самозабутті, прислухаючись, як дзвони в мені ще звучать, але гаснуть, світло в мені ще сяє, але меркне, і я поволі розплющилася, й очі мої спід–лоба попливли донизу, і я побачила, наче в мареві, стурбованого Валокардина, який через плече злякано дивився на мене. Блаженна усмішка розтеклась по моєму обличчі — ця усмішка була наче відблиском–відлунням усього того, що я звідала, пережила щойно, й усе це ще не відійшло, воно ще звершувалося в моїй свідомості. Я наче сама, збоку, побачила свою блаженну усмішку, й знеможене тепло так розмлоїло мене, що я не відчувала ні свого тіла, ні Поля, який ще не вийшов з мене, й мені хотілося, щоб він не виходив, а так і залишався в мені,— я наче вся зараз випромінювалася в цій безборонній, кволій, довірливій усмішці. Валокардин дивився на мене за коханими очима, сповненими обожнення. Він більше не дратував мене, я більше не відчувала гніву до нього, мій благодушний, умиротворений настрій зараз поширювався й на нього, і я продовжувала всміхатися щасливою усмішкою. «Грицелло Йосипівно, ви знаєте, ви знаєте, на кого ви зараз схожі? Вибачайте, але мушу сказати, ви не ображайтеся. Ви схожі на породіллю!» Так сказавши, він дивився сполохано, сподіваючись на моє збридження почутим, але я й далі всміхалась радісно, й він піднісся духом: «Даруйте велеречивість, але ви схожі на мадонну! Чуєте, на мадонну! Яка ви прекрасна в цю хвилину! Й де тільки взявся грип...» Я слухала його — й не слухала. Раптом чудне порівняння спало мені на думку. Я сама себе порівняла з сонячною плямою, так, так, з сонячною плямою де–небудь на лісовій галявині, коли вечоріє, й сонячного світла на галявині меншає та меншає, сонячна пляма звужується та звужується, в ній меншає тепла, яке протряхає й протряхає, і вона вже зовсім маленька, ця сонячна пляма, але вона

♥ НАЙВІДОМІША СЕКС–КІНОЗІРКА

Це Лінда Ловелас, сумнозвісна своєю участю у «Глибокому горлі»,— найбільш касовому порнографічному фільмі, показаному в кінотеатрах США. Фільм став причиною позову за непристойність, що піднесло його популярність на новий щабель і допомогло зібрати три з половиною мільйони доларів. Фільм зосереджується на відкритті однієї сексуально стурбованої молодої дівчини, що оральний секс може бути приємним, а сюжет обертається навколо її виняткових здібностей в цьому.

♥ ПЕРША ЕРОТИЧНА ЛИСТІВКА

Перші поштові листівки з купальницями з'явилися на початку двадцятого століття у Франції. Невдовзі подібні картки можна було придбати в Англії, Росії, інших країнах Європи. Перші сцени купання були створені художниками. Пізніше, коли стали користуватися фотоапаратом, моделі знімалися на фоні намальованого пляжу. Потім з'явилися листівки із зображеннями «французьких актрис», «японських красунь» одягнених у національні костюми. Деякі виробники карток «вдягали» жінок у справжній шовк, клейонку або яскраві блискітки: вони наклеювали ці матеріали на фото.

таки сонячна пляма, і сонячна пляма — це я... «Всміхайтеся, всміхайтеся, Грицелло Йосипівно! Усмішка — це здоров'я, усмішка заміняє ліки, усмішка виліковує недужих, і все лікує усмішка, о, я по вашому обличчю бачу, що вона лікує вас! Я піду, я більше не набридатиму вам своєю присутністю, а ви тепер поспіть, і всміхайтеся ві сні, а я весь час уявлятиму собі, як ви оце спите на дивані і ві сні всміхаєтеся усмішкою породіллі, усмішкою мадонни». Пообіцявши піти, Валокардин не квапився залишити кімнату, і я його не проганяла, бо я більше нічого й нікого не боялася. Навіть якби зараз Поль підвівся з–за моєї спини з–під накиданого на нього мотлоху, якби висунув свою білу круглу фізіономію з–за квітчастої ширмочки й до смерті налякав Валокардина, якби в кімнаті і в усьому корпусі зчинилися крик і лемент,— я б не злякалась, я б нітрохи не переживала, я б весело сміялася, реготала б, заходилася б гомеричним сміхом, бо не відчувала б ніякої курйозності в тому, що відбулося. Ха–ха–ха! Я вже потай думала про Поля докірливо й ласкаво — ах ти мій вередливий гвалтівнику, і хто б міг подумати, що ти такий прекрасний гвалтівник, і ніхто, мабуть, не здогадується, який ти балдьожний гвалтівник!.. «Я принесу вам квіти! — сказав Валокардин.— Куплю на базарі троянди й прийду освідчуватись вам у коханні. Ви чуєте, Грицелло Йосипівно? Чи ви вже дрімаєте?» І він мало не навшпиньках вийшов з кімнати, обережно причинивши двері. Мені було добре, отак би лежала й лежала. І вже в цьому стані прострації, нарешті, почула, як пахнуть конвалії, зірвані мною в лісі. Радіо передавало інформаційну програму. Я прислухалась — Поль спав за моєю спиною, посопуючи носом. Ах ти ж гвалтівник, ох і гвалтівник! Щоб не розбудити свого гвалтівника, я виборсалася з–під купи лахів, уже хотіла звестися, та раптом мені до болю в скронях захотілося обійняти його й розцілувати, такого неслухняного, такого несподіваного. Заснув, не сказав жодного слова. Правда, що ж він міг сказати, коли з кімнати постійно не виходив мій залицяльник Валокардин, але як уміло, як успішно впорався в таких умовах! Чи ще б хтось так зумів упоратися? Не впевнена. Просто геройський гвалтівник. А я на нього й уваги не звертала, зовсім непомітний поміж інших відпочиваючих, бо серед них є кілька справді ефектних мужчин, зі становищем, з грішми, які вони не шкодують тратити, а цей от — ніхто для всіх жінок, а ти дивися, не такий уже ніхто, а могутній сексуальний атлет, який поставив перед собою мету — і його нічим не зіб'єш з обраного шляху в домаганні мети. Хто ж він хоч такий? Невідомо, бо всім у будинку відпочинку було нецікаво, хто він такий. Тільки й знали, що грав у більярд. Більярдист. Мені хотілося співати, і я тихенько заспівала, та одразу ж схаменулася: а Валокардин? Ось купить троянди — й прибіжить освідчуватись у коханні. Я притьмом одягнулася, зачинила двері кімнати (хай гвалтівник собі спокійно спить, відпочиває, бо ж і натомився, й нанервувався), а сама вискочила з корпусу і, щоб ні з ким не зустрічатися, поміж дерев подалася на самісінький край території нашого будинку відпочинку, тут у густих кущах бузку стояла схована від сторонніх очей стара, ветха альтанка. Я сіла в альтанці, відчуваючи, що голова крутиться, паморочиться. Був такий стан — або зараз упаду на землю, або полечу в небо, і я взялася руками за дерев'яні поручні. Скоро голова перестала крутитися, але натомість у мені подужчало відчуття польоту, наче я навсправжки лечу, лечу разом з альтанкою в парку, разом із пташиним щебетанням, і я заспівала, бо спів сам вихоплювався з мене, я начебто належала мимовільному польоту свого єства і мимовільному співу в своєму єстві. Не знаю, скільки так тривало, та коли я вийшла з альтанки, зразу ж несподівано наштовхнулася на Богдану, ми з нею сиділи за одним столиком у їдальні. Стала як укопана й питає: «Що з тобою?» А я питаю: «А що зі мною?» — «Ти якась така!» — «Яка?» — «Блаженна, чи що».— «Блаженна?» — «То весь час ходиш з перекошеною фізіономією, а це — як блаженна». Я пожартувала: «Сама ти блаженна — з перекошеною фізіономією». А вона: «Що з тобою сталося?» Я їй зареготала в спантеличене обличчя: «Та нічого зі мною не сталось!» І заспівала. Богдана вибалушилася: «Та що з тобою?!» А я крутнула хвостом — і подалася собі, ха, стану я розказувати, що зі мною сталось. Мені хотілося швидше потрапити в свою кімнату й побачити гвалтівника Поля. Відчинила ключем двері, переступила поріг — і мало не впала: біля столу в кріслі сидів малиновий Валокардин. Я закричала: «Як ви сюди потрапили?» — «А через вікно,— сказав Валокардин, подаючи мені букет розкішних червоних троянд.— Бачу, двері зачинені, а вікно відчинене, то я через вікно».— «А хто відчинив вікно?» — «Як хто? Мабуть, ви ж відчинили — й забули». А я добре знала, що не відчиняла вікна. Я взяла троянди й розгублено дивилась на квітчасту шторку, яка прикривала диван: Поль спить — чи вже проснувся, слухає нашу балачку — чи не чує? Підійшовши до столу, зазирнула за шторку: там нікого не було. Ага, так це мій гвалтівник відчинив вікно — й вибрався надвір через вікно... А потім через відчинене вікно в кімнату пробрався залицяльник Валокардин. Добре, хоч не зустрілися. Мене розібрав сміх, і я, знесилюючись від сміху, поклала троянди на стіл. Я залишила здивованого гостя в кімнаті, а сама подалася геть. Не знаю чому, але мені конче захотілося побачити Поля, захотілося — й край. Він жив у сусідньому корпусі. Я хотіла йому сказати, що зовсім не серджусь на нього, ну зовсім. Зустріла нашого спільного знайомого, заїкуватого Мирона, й цей заїка сказав: «А Поля нема, він уже поїхав додому». Я закричала: «Як то поїхав додому?» Заїка здивувався: «Ви чого кричите на мене? Закінчилася путівка — й поїхав».— «Давно?» — «Як то давно? Взяв свої речі — й подався на вокзал, на електричку». Я чомусь не вірила жодному його слову, здавалося, що бреше й тішиться, що бреше, а я дурію від почутого. Що мені залишалося робити? І я надумала бігти на вокзал, може, ще встигну зловити, може, він ще не сів на електричку. А в якому напрямку їхати? На Київ — чи в протилежний бік? Хтозна. Бідний Поль, бідний! Навряд чи в нього закінчилася відпустка. Мабуть, це від великих переживань. Що так ось сталося у нас із ним, та ще в присутності Валокардина, бр–р. Звичайно, Валокардин тоді нічого не помітив і не зрозумів, хоча тільки дурень не помітив би й не зрозумів, але це так, інакше б він весь час не освідчувався в коханні, інакше б потім не прийшов з букетом червоних троянд... Мабуть, Полю дуже захотілося мене. Захотілося так, що він збожеволів. Захотілося так, що він потай улігся на мій диван, вичікував, бо нічого вдіяти з собою не міг, затьмарилася свідомість, адже в чоловіків часто затьмарюється свідомість, коли їм дуже захотілося жінки, особливо ж коли захочеться коханої жінки, тоді вони ревнують нестямно, тоді вони

♥ СЕКС У РЕКЛАМІ

Можна сказати, що першою секс у рекламних цілях використала Єва, яка спокусила Адама. Звичайно, в залежності від того, що розуміти під цим поняттям. А першим еротичним плакатом може вважатися гравюра на дереві, випущена в 1491 році бельгійським видавцем, який за її допомогою вирішив розрекламувати переклад «Історії прекрасної Мелузіни» Жана Арра. На гравюрі була зображена оголена Мелузіна саме в той момент, коли вона була схильна зайнятися самовдоволенням. Під ілюстрацією вміщувався текст: «Прекрасна, мила й велична оповідка про панночку на ім'я Мелузіна, її предків та нащадків, їхні чудові й благочестиві труди та діяння, нещодавно перекладена з французької на фламандську і прикрашена чудовими відповідно до тексту ілюстраціями».

♥ НАЙВІДОМІШИЙ СЕКС–СИМВОЛ ЄВРОПИ

Бріжит Бардо користувалася репутацією найвідомішої європейської акторки середини двадцятого століття.
Її описували, «як більш веселу, стійку, більш незалежну та ризиковану, ніж Мерілін Монро...».

здатні на все, щоправда, з таким шаленством я близько не стикалася. Зовсім не стикалася, але ж скільки наслухалася від інших жінок, які про таке розказували з насолодою, з масою найдостовірніших подробиць!. Дурний Поль, дурний Поль, та я зовсім не серджуся за твій вчинок, а ти переживаєш. Переживаєш так, що втік з будинку відпочинку. Добре, що в тебе є сумління, бо в кого в наш час те сумління й знайдеш, але... Але з такими, як я, по-іншому й поводитись не можна, таких, як я, тільки й слід гвалтувати, невже ти не зрозумів? А коли не зрозумів, то я розкажу, коли ми зустрінемось на вокзалі... Я оббігала весь вокзал, оббігала перон, але ніде його не побачила. Невже встиг сісти на електричку й поїхати? Куди ж він поїхав? Швидше всього — на Київ, щоб уже там пересісти на пасажирський поїзд і поїхати додому. Куди? Звідки він? Я не знала, бо, по суті, ми були з ним незнайомі... Може, заїка Мирон пожартував, що той поїхав? От захотілося пожартувати — й пожартував. Сподіваючись на чудо, що зі мною пожартували, що Поль нікуди не поїхав, з вокзалу я подалась назад у будинок відпочинку, з надією вдивлялася в постаті зустрічних чоловіків, бо в кожному з них вбачався мені Поль, мій дорогий, мій смішний, мій наївний гвалтівник. І трапляються ж такі! Агресивний — і такий сентиментальний. Обійшла територію будинку відпочинку — й ніде не зустріла. Сідало сонце, була пора вечеряти, і я подалася в їдальню, сподіваючись побачити його там, але — марно. «Що з тобою відбувається? — запитала Богдана, підозріливо блимаючи підмальованими очима.— На тобі лиця нема». Я розсердилась: «А де ж поділося моє лице?» Вона з ідіотською впертістю повторила: «Та на тобі лиця нема... Знаєш що? Хочеш увечері трохи розвіятися? Нас з тобою запрошують на шашлики та на червоне вино, розпалимо багаття, приходь увечері до річки, за парком». Спершу я пропустила її запрошення мимо вух, але скоро вдячно всміхнулась. Мені подумалося, що раптове зникнення Поля пов'язане саме з шашликами. Десь готує шашлики, щоб пригостити нас увечері, тому його й у їдальні нема, бо не хоче їсти казна-що, коли ввечері наїсться шашликів. Та коли ввечері я підійшла до багаття над річкою — Поля там не було. При моєму наближенні втихли гамір і сміх біля вогню. З чоловіків — лише заїка Мирон, Валокардина — й того не було, а то — веселе жіноче кодло на чолі з Богданою, буйною заводійкою. Вона запитала: «Кого ти так видивляєшся поміж нас?» Я відповіла: «Вас і видивляюсь, кого ж іще».— «Ні, ти когось іншого видивляєшся! До речі, що з тобою сталося?» — «Та нічого зі мною не сталося!» — «Е-е, подивіться-но на неї, та в неї на лобі написано, що з нею щось сталося. Пий вино, їж шашлик і розказуй». Мирон в одну руку дав мені півсклянки червоного вина, в другу встромив шашлик на шампурі. Я із задоволенням випила і стала жувати підпечене, продимлене м'ясо. Богдана підморгнула: «То розказуй!» — «А що розказувати?» — «Може, тобі розказати?» Жінки дружно зареготали, аж іскри злетіли над багаттям. Чомусь усі вони раптом нагадали собак, які зібралися довкола вогню, повишкірювали ікла, повисолоплювали язики й дивлятьея на полум'я. Тільки ці собаки-суки дивилися не на багаття, а на мене, й відблиски полум'я віддзеркалювалися на їхніх зубах та вогких язиках, відкритих навіть не в людських, а в звіриних усмішках. «То як тобі Поль?» — запитала Богдана. Я насторожилась, але не втратила самовладання: «А що Поль? До речі, де він, чому його тут не видно?» Це я вже запитувала в заїки Мирона, але заїка з упертою тупістю повторив: «Я ж казав, що в нього закінчилась путівка й він поїхав додому». Всі зареготали дружно. Богдана підморгнула: «Закінчилась путівка, зрозуміло? Він так тобі сподобався?» Я округлила свої карі очі: «Як сподобався?» — «А ти не знаєш, як сподобався? Ти в нас питаєш, як сподобався?» Суки зареготали, а я вдавано спокійно взяла пляшку з вином, вдавано спокійно налила собі в склянку, вдавано спокійно випила. Богдана дочекалась, поки я поставлю порожню склянку на траву, й сказала: «То як тобі Поль? Сподобався? Успішно згвалтував? Чи тебе й гвалтувати не довелось?» У мене від несподіванки відвисла щелепа, і я вражено подивилася на заїку Мирона: мабуть, пішло від нього, а з ним поділився Поль. Але заїка щось там мудрував над шашликами і вдавав, що не прислухається до бабської балачки. Богдана сказала: «То ми тебе пожаліли!» — «Ви пожаліли? Як ви мене пожаліли?» — пробелькотіла я не своїм язиком. «А так. Ти приїхала в будинок відпочинку? В будинок відпочинку. То відпочивай. А ти ходиш, вічно всім і всіма невдоволена, з перекошеною фізіономією, ладна кинутись на будь-кого. То я тобі що порадила? Я тобі порадила — заведи коханця, коханець знімає будь-які стреси. А ти? А ти сказала, що для тебе статеві стосунки — це любов, а не механічне заняття, що без сердечних почуттів ти не можеш вступити в зв'язок, що раніше ти з мужиками спала хоч і мало, але завжди за покликом серця. Так? Так. Хай і так, але чого так мучитися, чого весь час ходити з перекошеною фізіономією? Слава Богу, нарешті сьогодні твоя фізіономія стала на місце!» — «Що ти вигадуєш, що ти брешеш?» — «Краще б сама не брехала, а подякувала нам». «За що?» — «За те, що Поль виправив твою криву фізіономію».— «Що ти брешеш!» — «Це ти брешеш. Ми попросили Поля, щоб він тебе згвалтував». Суки біля вогню знов дружно зареготали, аж слина в них бризнула з роззявлених пащек. «Що ви попросили?» — «Попросили, щоб він тебе згвалтував. І він тебе успішно згвалтував, незважаючи на всі перешкоди».— «Це ж наклеп... наклеп... наклеп!» — «Та який наклеп, слава Богу, що правда, тобі так пощастило».— «Мені пощастило?» — «Авжеж, пощастило. До речі, скажи, Мироне, а гвалтівник Поль залишився задоволений?» І тут я страшенно почервоніла. Я й не сподівалася, що здатна так почервоніти. Наче моє обличчя загорілося від вогню багаття — й горить. Мене аж пересмикнуло всередині, так мені закортіло взнати, що ж сказав безсоромний та безсовісний Поль, мій гвалтівник. Заїка Мирон відірвався від шашликів, над якими ворожив урочисто, й сказав: «Навіть дуже задоволений!» І тут мені вмить відлягло на душі, я вже більше не сердилася на цих пащекуватих похітливих сук, які зібрались біля вогню, щоб познущатися з мене. Бо вони ж надумали познущатися з мене й продовжували знущатись, але їхня наруга стала мені абсолютно байдужа. І я собі всміхнулась, і ще випила вина з виглядом людини, яку не вдасться нікому принизити, бо за будь-якої ситуації вона відчуває свою зверхність і не втрачає гордості. «Ми гуртом пожаліли тебе — дякуй».— «За що?» — «За Поля». Мабуть, почало діяти випите вино, бо мені стало навіть весело, мене зовсім не брали за живе їхні глузи. «Дякую»,— сказала я. «Ха-ха, вона дякує! Ха-ха, вона дякує! Ти хоч би спитала,

♥ ПЕРШИЙ КАЛЕНДАР З ОГОЛЕНОЮ

Перший календар з оголеною дівчиною з'явився в 1913 році. Це була репродукція з картини французького художника Поля Шабе (1869—1937). «Вересневий ранок». Ця подія, може, й пройшла б непоміченою, якби «Товариство по боротьбі з розпустою» не стало вимагати прибрати репродукцію з вітрини Нью-Йоркської картинної галереї. Пояснення продавця, що картина, мовляв, нещодавно завоювала почесну медаль французької академії, можемо здогадуватися, тодішні поборники моралі до уваги не брали.

♥ ПЕРШИЙ ФОТОГРАФ ОГОЛЕНИХ

Є свідчення, що французький фотограф Леребур знімав оголених дівчат ще в 1840 році — тобто одразу після винайдення фотографії Дагером. У книзі Лейсі «Історія оголення у фотографії» припускається, що інтерес до ню був не лише естетичним — професійні моделі були тоді чи не єдиними, хто міг сидіти чи стояти, не рухаючись, впродовж необхідних для зйомки п'яти — десяти хвилин. Паризькі фотографи Надар і Дюр'є теж належать до перших у світі, хто фотографував оголених.

звідки ми взнали, що він гвалтівник. Бо він до кожної з нас приставав, ха–ха, і приставав так, що жодна з нас не могла йому відмовити. В нього ж сексуальне скаженство, він статевий шаленець, та знаєш, як він вихвалявся? Вихвалявся, що в цьому будинку відпочинку немає жодної, яку б він не трахнув, і якщо вже когось не трахнув, то вона чи стара, чи зовсім потворна, що на неї й їжак не подивиться, ха–ха, і їжак не подивиться. Так що ми тут усі твої молочні сестри. Думаєш, чого ми тут зібралися? Щоб відсвяткувати — ми молочні сестри. І відсвяткувати від'їзд Поля. А тебе ж тут могло не бути, в нашому гурті. Дякуй, що ти з нами. Дякуй нам, а найперше мені. Це я його вламала, щоб він тебе трахнув, чуєш, бо мені тебе стало жалко. А потім — я почала його ще під'юджувати: мовляв, як же ти з усіма переспав, коли з нею не переспав? А він знаєш, що сказав? Що на тебе в нього не встане! Ха–ха–ха! А тому він боїться пробувати, щоб не осоромитися. От ні з ким не боявся осоромитись, а з тобою злякався осоромитися. Хоч він і професійний гвалтівник. Чому професійний? Тому що тільки так у нього й виходить, а по–іншому не виходить. Що спочатку баби дуже бояться його, а потім так їм подобається, що вони самі йому на шию чіпляються. Але даремно чіпляються, бо він зовсім не може, коли до нього чіпляються. Тоді він від них тікає. Але вони цього не розуміють, вони стають несамовиті і своєю несамовитістю відштовхують його ще більше від себе. Його, професійного гвалтівника! Й з кожною з нас він був тільки по одному разу. Чуєш? Нам усім дуже сподобалось, дуже сподобалось, але більше він з нами не міг. Отак ми його вчора зустріли на алейці, всі його потерпілі, бо ми ж уже всі між собою переговорили про свого гвалтівника, він нас усіх зблизив, об'єднав, навіть подружив. А він побачив усіх нас гуртом, навіть зблід, а потім усміхнувся: «Чого ви, дівчата?» А ми йому: «Дивись, Поль, зараз затягнемо тебе в кущі, роздягнемо, зав'яжемо твоє достоїнство шовковою ниткою й усі по черзі тебе згвалтуємо, аж поки всі гуртом задовольнимося. Й аж поки ти загнешся. Й страшнішої смерті для тебе ніякий дідько не придумає. За твої злочини. Але твої злочини не в тому, що ти нас згвалтував, а в тому, що згвалтував — і кинув. І за це тобі наша страшна жіноча помста. Ану ходімо в кущі!» І взяли його за руки. І я навіть показала йому білу шовкову ниточку, посмикала, щоб він побачив, яка міцна ниточка, у мене ця ниточка з мого рожевого індійського плаття. Й Поль тоді побілів і в усьому признався. У своїй, так би мовити, специфіці. Ми спочатку не повірили, а потім повірили, й навіть стало жаль, бо хіба не пожалієш і не поспівчуваєш? І тоді ми запитали, чи він міг би згвалтувати тебе. Він чесно признався, що не зміг би. Тоді ми сказали, що помилуємо його, якщо він тебе згвалтує. Це ми таку для нього придумали кару. А щоб у нього побільшало сили, то пообіцяли йому віддати за вечерею всю свою сметану. І відпустили. І за вечерею віддали йому всю сметану, позносили з усіх столів. Ну, думаємо, нічне згвалтування тобі гарантовано. Сьогодні за сніданком питаємо, чи все закінчилося успішно, а він крутить головою, що ні, бо навіть така думка йому була неприємна. То ми пригрозили, що таки покараємо лютою карою, бо заслужив. І побігли на базар, і купили дві літрові банки сметани, й він з'їв сметану перед нашими очима. Ти пішла в ліс по конвалії, а ми самі завели його на твій диван. Й самі поклали в ліжко. Й самі роздягнули. Глянули на нього — він там весь лежав такий безнадійний, такий безнадійний, що нам стало його страшно жалко, бо, може, він такої нашої кари й не заслужив, швидше заслужив нашу велику колективну подяку, а ми — отаку наругу задумали. Й ми йому повідомили, що в нього з тобою нічого не вийде, бо, справді, хоча б у когось з тобою щось вийшло?.. А потім підіслали до вас Валокардина». Я перестала безглуздо всміхатися і запитала: «Що?» — «Як то що? Ми підіслали Валокардина, щоб подивився».— «На що подивився?» — «А чи в Поля щось виходить, чи не виходить». Я стиснула кулаки, ладна кинутися на всіх зразу, й закричала: «Він нічого не міг бачити!» — «Заспокойся, заспокойся, твій Валокардин чи такий дурний, чи такий закоханий... зрештою, це одне й те саме, що справді нічого не бачив. І нічого нам не сказав. А сказав, що ми його обманули, що там не було за чим дивитися. Що в тебе натуральний грип. Грип — ось що він там побачив у тебе». Зі зла я випила вина, заспокоїлася, повеселішала й зверхньо сказала їм у їхні червоні пики: «Це ви із заздрощів». Богдана скисла першою: «З яких заздрощів?» — «А зі звичайних, бабських. Це вас заїли заздрощі, ось того ви й сказились. Прийміть мої співчуття».— «Які співчуття?» — «Щирі».— «Які–які?» — «Найщиріші». Всі вони спантеличилися від почутого, придуркувато перезирнулися між собою. Заїка Мирон не так засміявся, як мекнув по–овечому: «Що, викусили фігу?» Це він так сказав, що вони вспіймали облизня. І раптом мені здалося, що Поль нікуди не поїхав, що він також бере участь у цьому спектаклі з вином та з шашликами, що він поблизу причаївся, в кущах біля води. Похитуючись, я подалась до річки. Вони там біля вогню залементували: «Що вона шукає, що шукає?» Я обдивилася скрізь у березі, але Поля ніде не було, й мені стало неймовірно жаль, що він не бере участі в цьому ідіотському спектаклі. Не знайшла гвалтівника, але мені все здавалося, що він ось–ось появиться, й мені дуже хотілося, щоб він появився. Постоявши над водою, марно почекавши, я поволі пішла вбік від багаття і від п'яних криків у темряві. Дивно, але я чомусь нітрохи не сердилася за все те, що довелося почути. І що вони казали за мою перекошену фізіономію, і як умовляли Поля, і як він відмагався від їхніх прохань, і як вони годували його сметаною, і як він наїдався сметани. Я розуміла, що так усе могло бути, що Поль цілком так міг висловлюватись на мою адресу, але я чомусь не зовсім вірила. Бо ж він міг їм говорити одне, а думати зовсім інше, вони ж бо йому вкрай набридли, ось він і відбрикувався від них, ламав комедію, а вони й попалися на його ошуканство. Я не сумнівалась у тому, що на дивані з ним взагалі відбулась метаморфоза. Навіть коли він прийшов — припустимо! — з нечистими намірами, піддавшись — припустимо! — на приставання всіх цих брутальних хамок, то на дивані, відчувши мене і ввійшовши в мою плоть, звідуючи усе більшу любов, наплив за наплив, адже все це так мимовільно, адже таємниці психіки такі загадкові, як і таємниці сексу,— він неодмінно мав пережити метаморфозу, якої й сам від себе не сподівався. І він би розказав мені про всю чарівну плинність своїх почуттів, якби я не втекла від нього, якби зачинила на замок двері — й залишилася з ним, а я побігла в альтанку, а я сама в усьому винувата, сама зіпсувала — й собі зіпсувала, і йому... Від річки піщаним косогором я зійшла вгору, до нашого будинку відпочинку. Вглядалася в темря-

♥ ПЕРШИЙ ЖУРНАЛ З ОГОЛЕНИМИ

Першим часописом, що надрукував фото з оголеними, називався «Камера Йорк». Він був заснований у 1902 році Альфредом Штайгліцем. Серед інших традиційних ілюстрацій в журналі вміщувалися ню у виконанні таких майстрів, як Ані Брігман, Кларенс Уайтхед, Роберт Демарші, Рене ле Беж та Френк Юджін. Якість була такою досконалою, що фотографії навіювали «почуття та асоціації», близькі до тих, які викликало споглядання живої натури.

♥ НАЙВІДОМІША ЖІНКА–ФОТОГРАФ

Двадцяте століття знає багатьох видатних жінок — фотографів оголених тіл і серед них Емі Андріесе з Голландії і Нелл Дорр зі Сполучених Штатів Америки. Та найвідомішими є твори Рут Бернард, які регулярно з'являлися в американських журналах і книгах протягом останніх трьох десятиліть. Нерідко цитувалося її висловлювання: «Жінка завжди була метою чогось брудного і дешевого, особливо у фотографії. Підняти, вознести, утвердити вічне благоговіння перед жінкою — такою була моя мета, що надихнула мене на роботи, які ви бачите».

ву — все здавалося, що звідти ось-ось вигулькне Поль, і я мимоволі тривожилася в передчутті нашої зустрічі. Повільно пройшла під липами й каштанами. Зовсім не хотілося думати про те, що сталося біля вогню. І якось було байдуже... навіть коли все було правдою, що вони сказали, то й що? Зараз уся та правда чомусь не могла порушити мого врівноваженого настрою, мого ставлення до Поля! Бідний, бідний! Хіба він винен у тому, що такий? Зовсім не винен, і я повинна піднятися до розуміння, що він такий, — і я піднялась до такого розуміння... І що тільки вирувало в моїй голові!.. Я зайшла в свій корпус, ступила в свою кімнату. І, не запалюючи світла, повними грудьми вибрала запах конвалій і троянд. Як добре, що на світі ростуть квіти. Я роздяглася, сіла на край дивана — й тут хтось із-за ширмочки міцно обхопив мене за плечі. Я злякалася й сахнулась, та вже наступної миті зраділа: «Поль!» У відповідь — ні звуку, тільки обіймами помацкували. І зрозуміла, що це не Поль, закричала й вирвалася. Ввімкнула світло й побачила Валокардина, який виглядав з-під ковдри. «Ви!»... — «Грицелло Йосипівно, Грицелло Йосипівно!..» «Ви!..» У мене від гніву пропали всі слова. «Я не хотів, мене підбили. Це вони мене послали», — виправдувався мій залицяльник, поспішно одягаючи сорочку й штани. «Вас послали? А у вас нема свого розуму? Вас послали? Хто послав? Ану забирайтеся!» Мене било в істериці, цокотіли зуби... Мабуть, він сподівався на зовсім інший прийом, любень, його образив напад моєї люті, бо почав белькотати: «Вони вчепилися до мене й послали, я б сам ніщо не прийшов». — «Чого це вони весь час посилають вас до мене? Вони раз сьогодні вже посилали, а це другий раз? Вони посилають вас тільки до мене чи за їхніми аналізками ви ще кудись ходите?» Він ще дужче образився: «Я не сподівався на таку зустріч, що ви так розгнівалися. І даремно, даремно... Бо я їм не розказав, що я тут бачив». — «Що ви тут бачили?» — «Як то що? А вдень? Коли заходив... Думаєте, я не бачив? Е-е, я не такий дурень. Але я вдавав, що не бачу, зрозуміли? Щоб не образити вас. І я тоді, коли бачив, ще дужче вас любив, зрозуміли? Я ще дужче вас полюбив. Не вірите?.. Бо ніякий то не грип. То я обдурював їх, що у вас грип, а у вас ніякого грипу не було, правда? І зараз ніякого грипу нема, правда?.. Може, я б сам сюди й не пішов до вас, але вони оце мене знов послали». Валокардин молов язиком, наче п'яний, і я помітила, що він таки п'яний. Розчервонівся, а голос плаксивий, аж гидко. «Чого ж вони послали вас?» — «Чого, чого... А ви не знаєте? Бо що — йому можна, а мені не можна? Я до вас по любові, а він же — гвалтівник». — «Що ви сказали?!» — «Сказав, сказав: йому можна, а мені — ні? Я по любові». Я зарепетувала не своїм голосом: «Ану геть!» Валокардин аж сахнувся. «Я піду, піду, Грицелло Йосипівно, даремно ви кричите... І навряд чи ви ще знайдете таке любляче серце, як моє. Бо в мене серце хоч сліпе, але любляче». — «Ану геть! Забирайте свої троянди — й геть!» Жалюгідний, він слухняно взяв із вази букет червоних троянд. І схлипнув. Я не повірила, що він схлипнув, але Валокардин таки схлипнув. «Грицелло Йосипівно... я ж бо жива людина, хіба ви не розумієте? Я до вас по любові. То йому — можна, а мені — ні? Ви мені дайте хоч якусь надію». — «Забирайтеся!» І Валокардин пішов, як побитий пес. І проки його затихли за дверима в коридорі, а мені все відлунював у вухах мій власний голос. Який сьогодні день, який день! Мені хотілося заплакати від розпачу й туги, але мої очі були сухі, наче їх випалив отой вогень з багаття над річкою. Щось сьогодні зі мною відбувається? Я стиснула скроні долонями, що пахли димом і конвалією. Я стояла, мов у чаду, і в голові моїй крутилося так, як сьогодні крутилося в альтанці: нескінченний, запаморочливий політ. Підкосилися ноги, і я опустилася на підлогу. Не хотілося вставати і йти в ліжко, лише б отак сидіти й сидіти, відчуваючи політ. Гей ти, звертаюсь я сама до себе, гей ти, незамужня сільська вчителько, що з тобою відбувається? Чи входить усе це в плани тієї «горящої» путівки, яка тобі дісталася випадково?.. Прокинулась я години о другій ночі й спершу не могла зрозуміти, чому сплю, сидячи на підлозі, чому горить електрика. А коли згадала — зраділа — й вийшла надвір. Спати зовсім не хотілося, сну не було в жодному оці. Річні дерева стояли, мов привиди. Вижалося, що ось-ось появиться Поль, з-за дерев, із темряви. Хто він? Я не знала, та й це не мало ніякого значення. З-під старої липи долинув підозрілий звук, і я зіщулилась, насторожилась: «Хто там?» І серце радісно забилося: неодмінно — Поль, бо він нікуди не поїхав. Почувся голос: «Це я, Грицелло Йосипівно». Від стовбура липи відділилася чоловіча постать — це був Валокардин. І подивано щось щемливо ніжне ворухнулося в моїй душі. «Ви не спите? І я чомусь вирішив: до вас можна?» Я мовчала. Обернувшись, подалася назад у корпус. Він пішов слідом за мною, і я почула: «...до вас можна?» Я мовчала. Зайшла в кімнату, зачинила двері — він очікувально, жалібно вигулькнув на порозі: «Грицелло Йосипівно, до вас можна?» Я мовчала.

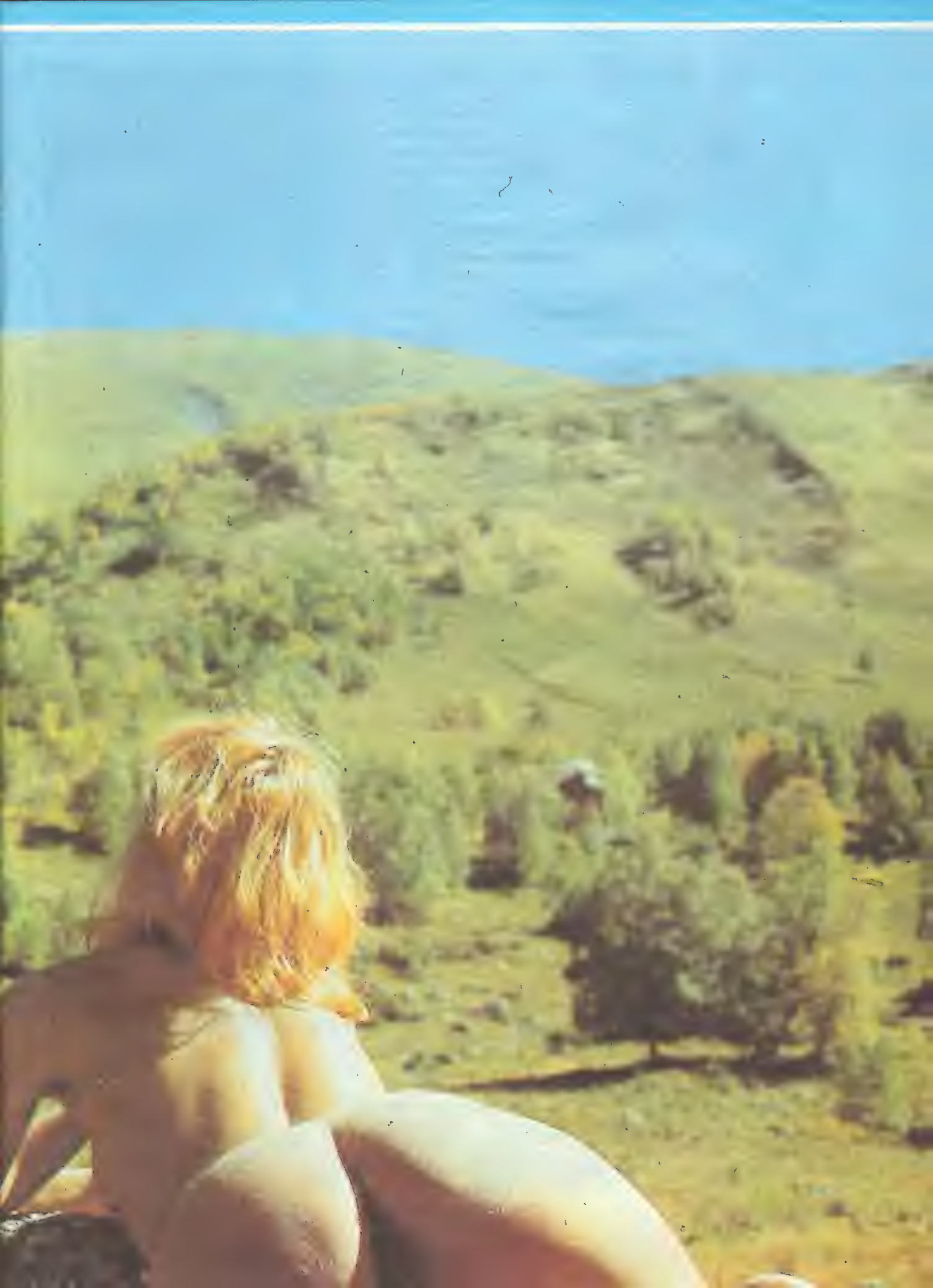

ЖІНКА — ТО ВСЕСВІТ, А ВСЕСВІТ — ТО ЖІНКА

Цю істину незабутній і неповторний Віктор Зарецький (1925—1990) доводив чи не кожною своєю картиною. Доводив яскраво, переконливо, дивуючи нас і сам дивуючись красі, яка йому довірливо відкривалася. Роботи майстра останнього періоду представляє мистецтвознавець Олеся АВРАМЕНКО.

ЖІНКА на портретах Віктора Зарецького постає такою, якою вона прагне і має бути, якою творила її природа та світова поезія — вродливою і таємничою, жіночною і привабливою, жагучою і бажаною, діамантом, що потребує оправи... Художник щедро створював ту чарівну «оправу», в якій у нездійсненних мріях живе кожна з них. Він відроджував те, що втратилося, нівелювалося гіршими зразками і традиціями сучасного мистецтва та реального життя, а було споконвічним. І ось тоді, коли сама Єва втратила віру в прекрасне, Віктор Зарецький проголошував і переконував, що жінка — то всесвіт, а всесвіт — то жінка. В принципі нічого нового він не стверджував, просто геніально будив у нас гени язичників. Ті гени, втрата яких спричинила до екологічних катастроф. Так, наші пращури вміли шанувати природу і космос, жити з ними в любові та злагоді. Екологічними ж катастрофами стали не тільки спаплюження, знищення або торг природними та культурними святинями, а й спотворення самого розуміння такого явища,

ДЖАЗ. ПІСНЯ ЖАГИ. Полотно, темпера. 90х100

МАЛАНКА. 1989. Полотно, темпера. 90х90

ОЛЕСЯ. ФІЛІЖАНКА КАВИ. 1990. Полотно, олія, темпера. 90х140

БАБИНЕ ПІТО. 1988. Полотно, олія, темпера. 130х90

умоглядного і природного, як ЖІНКА.

Його портрети — напівмарення, напівтеатр, омана і мрія, і сон, і біль, і туга, і через все це — дійсність і високе мистецтво, в якому злилися реальний або ілюзорний духовний світ натури й світ самого митця, який був здатен до надчутливості у розумінні страждання і краси. Віктор Зарецький відшукував дорогоцінні краплини споконвічної жіночої краси і перетворював їх на суцільний водограй, що міниться і виграє любов'ю, радістю, натхненням, шалом, жагою, передчуттям, гармонією, казкою, чарами...

Роботи Зарецького — з тих, які хочеться роздивлятися. Спочатку привертає увагу їхня краса і багатство, потім дивує незвичність мови, способу подання думок, довершеність композицій, шляхетність. Захоплює насиченість і буяння барв. Ще далі заворожує гра форм і фактур. По тому іде розшифровка сюжету, підтексту, символіки і... знову милування. Твори просто заворожують. Вони настільки красиві, багаті, мінливоколірні, такі несподівано пишні й привабливі, що навіть спеціалісти торопіють: «Чи не занадто розкішна палітра, чи не забагато стилізації, та навіщо стільки золота, срібла і... краси?» Так, ми відвикли від краси, перестали відрізняти її від солодкавості або несмаку. Ми забули прекрасні традиції іконопису, не згадуємо навіть, що в українському пісенному фольклорі та поезії означення «золотий, срібний, зоряний, квітучий» відіграють величезну образотворчу та емоційну роль. І коли в картинах Зарецького голова малята й дивоптаха дитячих снів виявляються осяяними, наче німбами увінчаними, хіба важко зрозуміти, що мова іде про любов, про все святе для кожної людини. А святість і свято, і творчість, і сенс нашого буття — хіба подільні? Художник, який так багато вистраждав, усе ж не втратив сенсу буття, залишився гедоністом, ніс у життя красу, біль, любов, жаль і подивування. Звеличував і оспівував те, що завжди складало гармонію людського життя. От і сяють німби любові над головами жінок, дітей, птахів і квітів.

ЗАЛІЗНИЙ ЛИЦАР. 1987. Полотно, олія, темпера. 80х130

ХРАМ ДІВОНІЇ

МІСТАЛІЯ

Саме так можна було б назвати Маргі Глессон — цілком дорослу жінку, яка має найтоншу талію в світі. Її об'єм — не падайте! — усього 30 сантиметрів! Візьміть в руку чашку для чаю — і ви матимете уяву про цю талію.

Життя Маргі Глессон склалося досить цікаво. У підлітковому віці вона важила близько 80 кілограмів, і досьогодні деякі з однокласників називають її «гладуха Маргі».

Зараз їй уже 27 років, вона працює секретаркою в Оклахома–Сіті. «Звісно, я хочу бути тендітною, а не гладкою,— каже Маргі Глессон.— У житті, щоправда, легше щось підшукати на огрядну фігуру, ніж на мою. Мої сукні та блузки доводиться «підганяти», і я рідко виглядаю в них гарно».

Пані Глессон розповідає, що «ненормально тонка талія» була в неї навіть тоді, коли сама вона була «гладухою». При вазі 80 кг талія у неї мала об'єм 70 см.

«Коли після 20 років я почала худнути, то перші успіхи з'явилися саме в талії. А коли стала важити 60 кг, талія і набула об'єму 30 см — стільки, скільки має шия стрункої дівчини».

Лікарі, що перевіряли Маргі Глессон, запевняють, що тендітність її талії зберігається завдяки нетиповому розміщенню внутрішніх органів у черевній порожнині.

«Отож,— каже Маргі,— пишатися нічим. Хіба що рекордом!»

Напевне, кожна жінка мріє про Цілковите Блаженство у коханні, та, на жаль, не кожна знає, як його досягти. Бо то є Велика Таємниця, про яку жінки часто забувають. Як писав Зігмунд Фрейд: «Вам теж знайомі ці роздуми, оскільки ви чоловіки; від жінок чекати на це не доводиться, бо вони самі є тією загадкою».

Як не прикро, та не можу не погодитися з Фрейдом. Залишаючись Таємницею і пишаючись цим званням, більшість жінок цілковито ігнорують чоловічі таїни — відтак і позбавляють себе Цілковитого Блаженства у коханні.

То, може, як нема часу на такі роздуми, скористаєтесь досвідом жінки, яка не пошкодувала часу? Ви з нею вже знайомі. Це — Рут Діксон, котра вже знайомила вас із водними процедурами, розвагами у ванній кімнаті. Тож продовжимо знайомство.

Усі говорять про ерогенні зони у жінок, та навряд чи хто знає, що мужчина теж їх має. Чимало чоловіків навіть самі про це не здогадуються, бо вся їхня увага зосереджена на члені як на єдиному джерелі сексуального задоволення. А тим часом чоловіки мають стільки ж «гарячих» місць, скільки й леді, а може, навіть і більше.

Уявіть себе кішкою, а його — вашим кошенятком, оближіть його так само, як це зробила б вона. Почніть, звісно, зверху, але потім просувайтеся вниз. Якщо ви виконаєте ваше облизування повністю, то, запевняю вас, ви знайдете щонайменше півдюжини таких місць. Ви їх упізнаєте по тому, як реагуватиме ваш коханець. Кожний чоловік має різні точки, та найпоширеніші — це вуха, шия, соски, стегна, сідниці, п'яти. Для початку вам цього вистачить!

Тільки–но дійдете до області пупка, плесніть тут злегка долонею і... просувайтеся далі. Не хвилюйтесь, ви ще повернетесь назад!.. Продовжуйте лизати його вздовж ніг... то одну, то другу ногу... пальці ніг спробуйте облизати кожний по черзі... Це може примусити його сказитися! Нехай він перевернеться на живіт, і потім цілуйте, лижіть, гризіть його весь час на шляху вгору по ногах, поки не дістанетесь копчика...

Цілком зрозуміло, поки ви все це робите, ваші руки теж не мають нудьгувати: вони пестять, гладять, торкаються усього, до чого тільки можуть дотягтися. Головне, ніколи не втрачайте контакту з його тілом: професійний секрет масажистів такий же добрячий у ліжку, як на масажному столі.

До цього моменту тіло під вашими руками і ротом має вже наблизитись до кипіння, і якщо чоловік не буде коцюрбитися і стогнати, варто приставити дзеркальце до його губ — чи, бува, не помер він? Але якщо він ще живий, переверніть його знову на спину. Настав час фелляціо.

Мені дуже прикро, але для обробки члена ротом існує не так уже й багато способів, і якщо ви їх навчилися, важко ще щось вигадати. Якась нова імпровізація може зробити вас знаменитою не менш, ніж Луї Армстронг. Та спочатку вивчіть те, що вже відомо. Ось хоча б основний курс.

Існують дві основні позиції для такої практики. Перш ніж вирішити, яка з них вам більше до вподоби, випробуйте обидві. Перша — збоку, друга — це фронтальна атака. Особисто я надаю перевагу другій, але, як я вже казала, обирайте самі.

При позиції збоку ви стаєте на коліна під прямим кутом до нього і, схопивши однією рукою член, починаєте кружляти язиком по голівці. Якщо він має крайню плоть, то всуньте язик між нею і голівкою, зробіть повне коло, намагайтеся дістатися карниза. Якщо плоть обрізано, техніка залишається тією ж, тільки весь час стежте, щоб ваш язик знаходився на карнизі або корні і якраз позад нього. Тепер пройдіться по члену язиком униз–угору, вниз–угору... Не завадить при цьому і яєчка лизнути ненароком... Облизуючи напружений ствіл, непогано час від часу змінювати лизання на поштовхові й тренькаючі рухи язика. Все це має для чоловіка характер захоплюючих тортур, бо в цю мить йому найбільше за все на світі кортить засунути весь член у теплу глибину вашого рота,— але всі дії належать вам, моя люба! Ніколи у вас не буде такої влади над чоловіком, як зараз, і якщо ви самі ще не збудилися до такого ступеню, як він, то саме лише задоволення від відчуття безмежної влади над ним стане достатньою нагородою за вашу натхненну працю.

ЦІЛКОВ

БЛАЖЕ

ОВИТЕ

ЕНСТВО

Коли ви визнаєте, що з нього досить, повільно ковзніть голівкою члена у рот. Але будьте обережними, тримайте зуби подалі від ніжної шкірочки і навіть губами не торкайтеся її. Рот відкрийте достатньо для того, щоб уникнути такого контакту. Рухайте член туди і звідти, щоразу занурюючи його все глибше. Коли ви наберетесь досвіду, то побачите, що можете рухати язиком і обома руками одночасно. Одна рука знаходиться біля кореня, куди ваш рот не дістане, і вона повторює рухи вашої голови, друга рука в цей час грайливо й дуже ніжно пестить яєчка і зону, що знаходиться безпосередньо за ними. Повірте, пестування яєчок приносить чимале задоволення!

Але мені більш до вподоби фронтальна позиція під час феллаціо. Коли знаходишся між ногами чоловіка, кут входження члена в рот найприйнятніший. Пошукайте такий кут, щоб член був спрямований не в піднебіння, а вниз, у горло, і ви виявите, що можете забрати значно більше, ніж передбачали.

Крім того, ця позиція дозволяє вам осідлати його стегна — він насолоджуватиметься відчуттям вульви на своїй нозі, а ви, злегка стискуючи стегно і посовуючись, приведете його в контакт з вашим клітором, що, як ви самі розумієте, зовсім, зовсім непогано!

Та повернімось до члена. Коли ви чимдалі глибше занурюватимете його в рот, то водночас прискорите і рухи. Якщо він не помирає, то рухи його тіла зрівняються з вашим ритмом. Ви тільки подивіться, як звиватиметься його поперек, підстрибуватимуть сідниці, тремтітимуть ноги!.. При наближенні до оргазму, а ви це можете визначити за розміром голівки і за прискоренням його рухів, зупиніться на хвилинку. Та ні в якому разі не втрачайте контакту повністю. Продовжуйте грати з ним рукою або ж витягніться на ньому всім тілом, тріться об член грудьми, животом, усім тілом, цілуючи його... Він, можливо, схопить вас і в цей момент захоче ледь не згвалтувати. Якщо ви готові до цього, то нехай. Та якщо ви прагнете ще погратися, то звільніться з його обіймів і знову накиньтеся на член. Чим частіше ви починатимете і зупинятиметесь, змінюючи ритм і темп, тим палкіше збудиться ваш чоловік, а це ж і є основною метою всіх цих вправ. Врешті-решт, чи може бути щось приємніше, ніж почути від чоловіка, що ви довели його до божевілля!

Коли ви вирішите, що настав час для парування, станьте над ним навколішки і повільно, по-віль-но одягніть вульву на член. Тільки, боронь Боже, не зразу до кінця!.. Так само, як ви дражнили його ротом, дражніть його тепер вашою вагіною. Рухайтеся вгору і вниз ледь-ледь, щоб у вас входила сама лише голівка. І водночас скорочуйте ваші вагінальні м'язи, щоб утворився сисний ефект. Не давайте йому зайти у вас цілком!.. Не зараз. Чим довше ви продовжуватимете акт, тим кращим виявиться фінал для вас обох.

Короткі рухи на члені дозволять вам досягти ще однієї мети, крім того, щоб довести чоловіка до божевілля,— ви отримаєте надзвичайне еротичне відчуття, комбінуючи тертя країв вагіни із скороченням її м'язів. У такий же спосіб ви можете відшукати свої власні «гарячі» місця у вагіні, розташовані саме всередині отвору з того чи іншого боку. Застосувавши член як радар, ви зможете відшукати ці місця, і до того ж сам пошук подарує вам обом незрівнянні враження. Через дуже короткий час після того, як ви знайдете і полоскочете собі ці чарівно чутливі місця, рівень вашого збудження досягне його збудження, і тепер мені нічого говорити, що вам слід робити. Природа візьме своє, і ви можете сідати на член повністю, можете вовтузитися, підстрибувати на ньому, і якщо ви досі все робили правильно, то обидва ви закінчите на 8 тисячах миль у стратосфері!

Отаке Цілковите Блаженство од початку і до кінця. Ви можете використати весь діапазон або ж узяти будь-яку його частину і застосувати в будь-який час. Ви самі можете вигадати сотні варіацій на цю тему. Все, що вам слід робити в цьому випадку, це мати активну фантазію і цілковиту свободу від різних забобонів. Секс — це захоплююча й радісна симфонія, і чим краще ви виконуватимете всі її варіації, тим повнішою і прекраснішою стане ваша оркестровка.

Малюнок
Юрія КОСОБУКІНА

ОЙ, НОГА, НОГА...

Є така пісня народна. Чи, може, не пісня, а анекдот. Але теж народний. Буцім іде ввечері фіра з косарями з поля...
Ну, далі самі вигадуйте, бо я не про пісню, а про ногу. По ній, виявляється, теж чимало цікавого можна про людину дізнатися. Як-от хіроманти дізнаються по долоні. А наука, що займається розшифруванням ліній на ступні, називається «подомантія». Тож беріть чоловікову ногу — і гадайте!

Лінія життя — проходить між великим і другим пальцями. На долоні вона вказує на тривалість життя, на нозі — життєстійкість.

Лінія розуму — паралельно лінії життя, простягається до середини ступні. Чим вона триваліша, тим більші інтелектуальні здібності.

Лінія серця — проходить паралельно основі пальців. Якщо довга — то означає чутливість, якщо уривчаста й невиразна — холодність, якщо має відгалуження — злорадність.

Лінія Венери — спрямована вбік від великого пальця. Її наявність означає успіхи в спілкуванні з людьми.

Лінія великого пальця — якщо вона присутня, то це свідчить, що почуття переважають розум.

Лінія мізинця — вигнута означає хазяйновитість і завбачливість.

Та не тільки лінії варто «читати» по ступні — кожний горбочок і опуклість в основі пальців теж мають своє значення.

Венера — великий палець — схильність до сентиментальності.

Юпітер — другий палець — порядність.

Сатурн — середній палець — сила волі.

Сонце — четвертий палець — грошовитість.

Меркурій — мізинець — дар переконувати і швидкість реакції.

І ще — обов'язково зверніть увагу на мозолі: вони недвозначно свідчать про те, що ви стоїте на порозі якогось захворювання.

Мозоль під мізинцем лівої ноги повідомляє про сердечні негаразди — час зробити кардіограму!

Мозоль під правим мізинцем закликає вас звернути увагу на власну

печінку — виключіть з раціона смажене, жирне та жовтки яєць.
Велика мозоля під чотирма пальцями (без великого)
з'являється за нервової перенапруги, виснаження.
Перш ніж звернутися до лікаря, спробуйте самі навчитися розслаблюватись і поновлювати сили. До речі, людям, які народилися під знаками Овна, Рака, Терезів і Козерога, поновлювати сили, як не дивно, допомагають активні рухи, спорт.
Людям знаків Тільця, Лева, Скорпіона й Водолія — емоційні допінги: музика, картини, природа, красиві речі тощо.
А Близнюкам, Діві, Стрільцеві та Рибам допомагають врівноважитись книги, бесіди, роздуми.
Мозолі або груба шкіра
на зовнішніх краях великих пальців ніг
свідчать, що в організмі відчутно порушено швидкість обмінних процесів. Сходіть до ендокринолога.
Ці мозолі — сигнал про неправильну роботу щитовидної залози.
Звісно, лікар усе визначить точніше, але варто знати й таке:
— якщо при таких мозолях ваша вага вища норми, то обмін речовин у вас, найвірогідніше, уповільнений;
— якщо ж ви надто худі, то їжа буквально згорає, ви занадто чутливі;
до крові надходить надто багато гормона щитовидної залози;
— якщо на опуклому суглобі навпроти великого пальця ноги маєте мозоль або ж ця опуклість суглоба на ступні відокремлена від нього жорсткою зморшкою, тоді жінці це загрожує дисфункцією придатків, чоловікові — простатитом;
— якщо по краях п'ятки маєте жорстку мозольну підковку — зверніть увагу на суглоби;
— якщо ці мозолі тягнуться по зовнішніх краях обох ступней, варто звернути увагу на хребет, звернутися до костоправа;
— якщо мозольна підковка з п'ятки переходить на внутрішню частину ступні, то потурбуйтеся про кишечник.

ЛЕЛЬ–подомант

Фото Олександра БРАГІНА та Костянтина МЕДВЕДЄВА

МУШКА

Можете цілком сміливо читати ці рядки, оскільки далі йтиметься зовсім не про ту надокучливу комаху, що отруює задоволення від кохання на пленері, а про ту саму «мушку», яка нині полонила мрії усіх жінок в Європі та обох Америках. І не тільки жінок, до речі, бо й чоловіки з усіх сил «тащаться» від того витвору новітньої моди XVIII сторіччя. Від «мушки» тобто!

Якщо ви досі не зрозуміли, про що я, то поясню. Мушка — то штучна родимка, яку ще наші прапра–пра–якісь–там бабусі щедро клеїли на різні місця задля того, щоб підкреслити свої принади. І хоча й справді підкреслювали, та чомусь згодом мушка вийшла з моди. Про неї забули. Таж недаремно кажуть, що нове — то справно забуте старе! Треба тільки згадати!

От саме так і вчинив знаменитий паризький кутюр'є П'єр Тейяп де Шарден — він згадав про мушку. Малюючи ескізи за мотивами старовинного одягу, він автоматично домальовував на обличчях мадам і мусьє великі родимки. І тоді несподівано навіть для себе виявив цікавий феномен: найзвичайнісіньке обличчя, придбавши родимку, водночас набувало нечуваної привабливості й майже демонічної краси. Як відомо, теоретичні висновки у науці мають підтверджуватися на практиці. Тому Шарден, не гаючи часу, нарізав мушок з власного халата і заходився практикувати на манекенницях.

Наслідки таких експериментів перевершили всі сподівання! Приміром, одна з манекенниць, що мала, за свідченням багатьох чоловіків, надто вже прісне обличчя, після «насадження» мушки стала зіркою в черговому модельному шоу і невдовзі вийшла заміж за мільйонера.

Феномен мушки справив таке враження на допитливу публіку, що його заходилася вивчати група психологів і біофізиків. Обробивши безліч даних на комп'ютері, вчені дійшли висновку: навіть справжня потвора з допомогою правильно посадженої мушки може перетворитися на красуню! Було складено так звану «теорію оптимальної точки». Мабуть, ви чули, що художник здатний цілковито змінити свою картину останнім мазком. Те саме може статися і з обличчям людини! Чорний колір мушки є ідеальним для того, щоб привернути увагу — варто лише правильно (аж до мікрона!) визначити точку, куди її приклеїти. Тоді, завдяки оптичному ефектові, зовнішність відчутно змінюється.

Більше того — професори евристики Ле Сенж і Клошар з'ясували, що мушки дуже сильно, майже гіпнотично впливають на психіку людей. Приміром, уже достеменно відомо, що вигляд цяточки на лівій груді приємно розслаблює, на носі — дратує, набагато вище коліна — підштовхує до агресивних дій.

Втім, більшість дівчат не надто цікавили висновки вчених — вони просто зреагували на вигадку де Шардена і подались до паризьких магазинів у

ВМІЄ ВСЕ

пошуках штучних родимок. Звісно, в найкращих крамницях столиці моди одразу й з'явилися маленькі коробочки з мушками на будь-який смак. Нині жодна модниця не з'явиться на людях, якщо обличчя її не прикрашатиме мушка, посаджена за рекомендаціями спеціалістів — такі теж з'явилися!

Як завжди, не обійшлося і без сенсацій. Як, наприклад, під час Каннського кінофестивалю, коли Мадонна зізналася кореспондентові журналу «Фігаро», що її знаменита родимка над губою — бутафорська! Секрет мушок Мадонні передала перед смертю її прабабуся, бо дівчинка зростала видатною поганулею. І саме мушка особливої конструкції зробила Мадонну секс-бомбою. Ця річ вживлена у шкіру намертво, тому побачити зірку у первісному вигляді вже нікому не пощастить.

Не відстають у гонитві за привабливістю і чоловіки. Знаменитий американський спринтер Карл Льюїс останнім часом виходить на бігову доріжку виключно з великою коричневою мушкою на правій литці, що абсолютно приховує різну довжину його ніг. А ексцентричний Елтон Джон зізнався, що носить мушку з голубине яйце на... лівій сідниці! І одразу ж запропонував продемонструвати її перед телекамерою. Шкода, що його зупинили, однак учені стверджують, що таке розташування мушки викликає у спостерігача стан рідкісного заспокоєння.

Я ще не переконав вас у користі мушки? Шкода. Бо в Парижі вже відкрито «Клуб мушкитерів». Гасло клубу — «Мушка — знаряддя прогресу й кохання». На презентації клубу щасливі пари розповідали, як завдяки вчасно поставленій мушці їм вдалося досягти нечуваної гармонії. Страхопуди й квазімоди перетворювалися на красенів, наклеюючи мушки просто на очах причарованої таким видовищем публіки. А завершилося шоу демонстрацією колекції моделей де Шардена, серед яких особливо вразило глядачів надто сміливе вечірнє плаття під назвою «Три мушки».

Скажу більше: я тепер без мушки на вулицю ні ногою, ні носом! Щоправда, фірмових мушок від Шардена не маю — ніяких на них грошей не вистачить. Таж руки натомість маю! Тому беру манікюрні ножиці, шматочок темної тонкої тканини (тафти, наприклад) і акуратно вирізую кружечок. Потім обережно змащую мушку зі споду жовтком свіжого яйця або клеєм БФ-6 — і приклеюю до обличчя. Ви й самі можете це зробити. Місце для мушки спробуйте обрати самостійно, потренувавшись перед дзеркалом,— бо ж спеціалісти цієї справи залишились у Парижі.

Мушки на тілі розміщуйте відповідно до смаків і побажань своїх коханих: усе, що радує око, незалежно від місця розташування, пристойно і необхідно. І неодмінно подивіться в дзеркало: впізнаєте себе? Отож-то! І хай з цього дня разом з мушкою приклеїться до вас кохання і врода!

ЛЕЛЬ-мушкитер

САМООБОРОНА ДЛЯ ЖІНОК

У попередніх лекціях ми з відомим полісменом Норбертом Мертенсом познайомили вас, дівчата, з основними прийомами захисту від нападу. Проте сам-один лише прийомчик навряд чи справить враження на того чоловіка, котрий наважився на насильство. Відтак, варто розучити ці прийоми в комплексі, що ми і почнемо робити сьогодні.

ЗАХИСТ ВІД УДАРІВ

Удар спереду

1. Пасивне блокування, ногу відведено назад.
2. Поштовх внутрішнім боком зап'ястка в ніс.
3. Поштовх або удар ногою в пах.

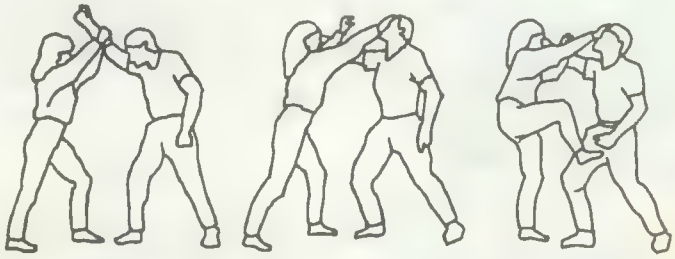

Удар знизу

1. Ви уникаєте удару противника і стоїте боком до нього. Його удар приймаєте і відводите вниз.
2. Руку противника фіксуєте однією рукою. Другою рукою сильно стискаєте його горло, ногою штовхаєте противника в коліно.
3. Тільки-но противник опиниться на землі, б'єте його по голові.

Удар зверху

1. Пасивне блокування, ногу відведено назад.
2. Поштовх внутрішнім боком зап'ястка.
3. Поштовх або удар ногою в пах.

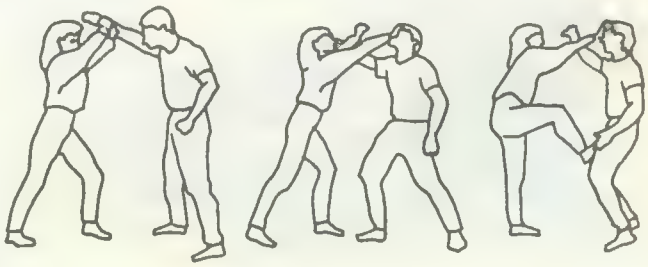

Михайло КОНОНОВ-БАРКОВ

ЕХ, Б
АБО СЕКРЕТ
ГЕНЕРАЛА Ж

Фрагменти з роману *

І ЩО ТАКЕ вони всі там, під трусами, знайти хочуть — дивовижне і зачароване? Звичайно, в будь-якому ленінградському дворі всі нормальні пацани обов'язково грають в лікарню — заштрики в голу попу давати,— але ж то діти малі, так? Тутечки все ясно. Просто цікаво дітлахам, як людина влаштована, от і проявляють жадобу до знань, як і належить свідомому майбутньому піонерові та комсомольцю. З яких вона насправді гвинтиків, гаєчок та шлангів — наша радянська людина? Бо вона теж машина, хіба не так? Причому механізм вищої марки: рухається, по-перше, і розмовляти може, як радіо, на різні голоси, і працювати вміє не згірш від якогось верстата, особливо коли таке присвоєне почесне звання — ударник. З іншого боку, візьмемо ляльку, наприклад. Хоч шпилькою її коли, хоч голову відкручуй геть — мовчатиме, як убита. А людина чомусь на її місці обов'язково зарепетує, як ніби її ріжуть, варт лише трішки дужче шпилечкою кольнути, коли без черги на кілок заліз, безсовісний. А ось до якого ступеня людина стерпіти може, це науці, на жаль, поки що невідомо, не встановлено. Тому кожному бійцеві майбутньому з дитинства необхідно виробляти в собі солдатську холоднокровність. Хоча й танки наші бистрі, як у тій пісні співається, але ж однак про всяк пожежний випадок. Бо й тебе можуть, як Мальчиша-Кибальчиша, самураї які-небудь спіймати, та почнуть зі своїми придуристими харакірями приставати: видавай, мовляв, своїх, піонерська твоя пико, а то гірше буде! Адже невідомо іще, з ким завтра доведеться воювати: світ увесь проти країни рад ополчитися готовий, усім вона впоперек горла стала, кожен буржуй напасти тільки й мріє, причому якомога віроломніше, жах! У цьому зв'язку саме й треба постійно тренуватися, щоб будь-яке катування було байдуже, щоб Сталін на тебе міг покластися, коли нову військову таємницю придумає на страх ворогам, найнепереможнішу. Того і вибрали Муху тимурівці головним хірургом: вона з метою виховання стійкості та героїзму постійно в трусах мала шпильку англійську, знарошне затуплену трішки об асфальт, аби не до крові колоти, коли хтось усе ж таки ще боїться від молодості літ, не на повну міць сила волі розвинута. Навіть здоровецькі вже лби, років шести-семи, без черги ломилися на прийом, у бійку лізли, буквально, півдня могли сперечатися, кому з них заштрика Муха вколе, причому обов'язково вимагали без наркозу. Такому свідомому дивакові, звичайно, із задоволенням назустріч підеш, бо ж бачиш: людина має мету. Адже терпіння не тільки від сили волі залежить, треба, щоб людина усвідомлювала мету — найтерплячішим на світі стати, справжнім більшовиком, кремінним, крицево-

* Продовження. Початок див.: «Лель», № 5-6, 1993.

ЛЯХА-МУХА!

НИЙ НАКАЗ УЙКОВА

сталевим, або хоча б поки що для початку дерев'яним. А саму Муху кололи в останню чергу — кожен по тричі. Але заохочувала подібним чином тільки тих, хто сам витримав, не розплакався. Сама ж та хоча б тобі писнула коли — аніскілечки і не боляче, подумаєш! Так і ходила в головних хірургах, аж поки її в піонери прийняли. Малеча потім ще цілий рік хвостом за Мухою тягалася: ну, дай штрикнути, ну, тьотю Машо, хоч разочок! Звикли, гівноїди, що безстрашна тьотя Маша, найтерпеливіша. Того ж бо й виявили їй довір'я старші товариші, червоний галстук пов'язали на груди — як зразковій активістці. Тепер у дворі кожному пацаняткові, кожній пацаночці тлумачить доводилося індивідуально: та зрозумійте ж ви нарешті, юним піонерам дитячі ігри — сторонній елемент, вони мають свої закони колективізму і справжні дорослі принципи, дружба дружбою, а тютюнець нарізно!

А на фронті одразу ж збагнула: дорослі ж бо, виявляється, ще гірші від хлопчаків. Жахлива річ! А головне, що вже й анатомію більшість офіцерів проходили, а все сподіваються якесь диво там викопати — у звичайної нормальної людини під трусами. Наче психічні телепні якісь, і сміх, і гріх, слово честі піонерське! Навіть гірші за дітей — у сто разів! Нормальний радянський тимуровець, хоча б нехай він, припустимо, ябеда вищої марки, гогочка пропащий, скиглій і матусин синочок,— одначе, навіть і він зрадник, та ніколи в світі до ницості такої не впаде — труси на тобі рвати чи в цицьку голу зубами вгризатися. Бо заробить, як дати випити, у вухо тої ж секундочки. І прекрасно про це здогадується, і зуби свої молочні розпускати не має наміру, хоча вони йому й сверблять, може, особливо, як випадати намоглися. Не належиться — отже, не належиться. Не сисунець уже, не грудне немовля. Чи в лікарню, чи в дочки-матері — нічого свої одноосібні правила вигадувати, ніхто права такого не давав. Правила, вони в будь-якій грі одні на всіх: маєш бажання вколотися — займай чергу на загальних підставах. Не вмієш — навчимо, не хочеш — примусимо, все тихо, по-доброму. Але коли ти, друже ситцевий, щипатися запрагнув прищепкою для білизни, чи там кошенят мучити, чи жабу соломинкою надувати, коли тебе наші загальні правила не влаштовують,— вибач-посунься, як кажуть, не за адресою звернулися, громадянине, іншої компанії собі шукайте. Там тобі й кусатися дозволять, і шнурки на трусах рвати — хоча б і в сусідньому дворі, в будинку номер п'ятнадцять, там усі такі — позбавленці декласовані: той має татусенька ворога народу викритого, в того дядько — куркуль, а третій сам виключений з піонерів,— банда підібралася як на підбір, жахлива річ просто! А в нашому будинку на всі п'ять поверхів жодного шкідливого елемента не залишилося, знищені всі як клас. Та коли б один хтось і з нашого двору хоч раз допустив подібну поведінку — весь би колектив миттю відреагував. Наші хлопці завзяті, задухопелили б його, психа, на фіг, не бачити б йому тоді не те що цицьки тьотімашиної, заштричка щонайпростішого, і то жоднісінького разу не дала б йому зробити, ні в попу, ані в живота,— на гарматний постріл не підпустила б. Бо псих таки ж! Чи стане вас свідома радянська дитина за пиптики кусати,— ви самі ж бо собі вдумайтесь, товаришочки дорогенькі! Адже це для розуму незбагненно, кошмар який! Не те що там піонер зі стажем — та в нашому дворі перший-ліпший шмаркатий шипздик завжди може розібратися, оцінити обстановку і взяти себе в руки, як належиться, незважаючи, що, може, він поки що від горшка два вершки.

А ці диваки — та як з ланцюга зірвалися, слово честі! Головне ж, гаразд би тільки лейтенанти зелені — в тих і справді молоко на губах не обсохло, не встигли ще мамину цицю забути,— але ж і старший командирський стан, ось що вражає! Не кажучи вже про середній. Збоку глянути на якого-небудь майора Хрюкіна — кадровий офіцер, орденоносець, зуби білі, міцні, цілком інтересний іще сорокалітній старий. А насправді йому з ранку до ночі одне на умі, виявляється. Роздягтись іще не встигнеш, він одразу ж тебе лапою — хап! — аж дух перехопить. Ніби ті руки йому сверблять — що б його таке вхопити! Та й почне, звичайно, душити тебе, м'яти, стискати-розминати,— місить, загалом, як тісто, поки всі дійки не порозпухають. А потім раптом як накинеться, як присмокчеться, дивак такий,— жахлива річ! Пробувала їм, як людям, пояснювати: немає там у мене молока, не чави, однак же ні крапельки не видоїш, скільки вже разів переконувалася. Тільки заричить Хрюкін, як звіря голодне, і — зубами. Гризе, кусає, всмоктує, облизує, як те морозиво, крем-брюле,— втягує, як соску, вже здається, вся ти там, в пащі в нього, ціляком умістилася, просто вкупі з чобітьми,— та досить же, товаришу майоре, марно все це; та ви, може, згущонки захотіли, так є в мене бляшанка відкрита під тапчаном, я ж теж любителька, простягніть руку, понишпорте внизу, намацайте,— не чує. Прицмокує, сопе, скавулить — достоту цуценя, сліпе щеня матір ссе. І таке, найголовніше, враження від цих його стогонів страдницьких, ніби він, дивак, чимось насисається собі тихою сапою,— невже ж кров'ю моєю, бляха-муха? Скільки разів потім перевіряла: ні таки. Ні кровинки, ані крапельки. Тільки синці червонясті — від цього їхнього заковтування голодного — другий уже рік не сходять. І пиптики повідтягалися, як у сучки, що цуценят годує, або в кози,— так фігами і стирчать, мовляв, фігос під ніс вам,

Малюнки Олександра БАССА

товаришу майоре, а не молочка солоденького — пустушку смокчіть!

Звикла вже, в принципі. Тільки свербить постійно та пити хочеться вдосвіта — жахлива річ, як на похмілля. Лукич сміється, паразит: «Що, Мухо, знову кишки горять з перепою? Скільки тобі разів повторювати: з начальством пити — тільки хміль переводити». Сміється, а сам сльозу свою контужену в куточку ока пальцем придушує. Шкода йому, звичайно, Мухи, бо ж чує все ночами в себе за брезентом, та допомогти не може, руки статутом зв'язані. А злізе кавалер з її тапчана, одягнеться, забереться потихеньку геть, заплющить, нарешті, Муха очі,— тут Лукич одразу ж із своїх нар — стриб! Підійде, поправить на Мусі ватянку, підткне з боків, погладить її тихенько по голові, перехрестить на ніч і сам, дурник, перехреститься: «Отче наш, іже єси ... Богородице, Діво, радуйся!..» Хоч і контужений, а добра однак людина, прагне увійти в становище. Чого ж раптом хочеться його, дивака, в добру таку хвилинку — матом обкласти? Але

в той же час і усвідомлює Муха, що коли б силу мала, коли б не пив знову півночі кров з її грудей майор Хрюкін, або якийсь там стрункий капітан Стремінний з твердими губами, чи той же підполковник Копитін,— то неодмінно тоді вона за це своє безсовісне прагнення вибатькувати доброго, ні в чому не провинного старого, за злість незбагненну на Лукича святого тут же засоромилася, певнячок, почервоніла б та й попросила швиденько пробачення. Саме так — би. Якби та коли б,— а ні ногою поки що не ворухнути, ні груди голі прикрити путері тієї немає. Лукича ж бо і соромитися нічого, а пиптики на повітрі не так, нібито, сверблять, як під одежею, дуже вже ж вони запалилися. Хоча й не можна сказати, щоб майор Хрюкін такий уже був ярий та ненаситний сисунець, як наприклад, підполковник Биковський, що завжди норовить обидві цицьки до рота собі запхати і дуже лютує, коли це в нього не виходить. Причому саму ж Муху й звинувачує, що схудла, дарма, що сам же жодного разу ні шоколаду дівчині не приніс, ані хоча б згущонки бляшанку. А як тут на них на всіх тіла напасешся, коли без додаткового пайка, при такій відповідальній посаді? Із самим тільки потом скільки з тебе зійде — хто підрахував? А тіла всім подавай м'якого, ситого, міцного, щоб і в руку було взяти приємно, і цицька, і взагалі, будь-яка частина твого дівочого організму. Отож і приносили б шоколаду регулярно, в чім же річ? Ні, вони шоколад самі жертимуть, а тебе потім звинувачуватимуть, що другу цицю водночас до пащеки їм, бачте, не дотягти — до того схудла. Кожне з себе фон-барона виставляє! А коли Хрюкін і принесе шоколадку часом, то потім цілий рік згадуватиме: лягай, мовляв, так як того разу, коли шоколадку тобі приніс. Так ніби Муха тепер все життя повинна за ту шоколадку ракголити,— от скупердяй, га?! Взагалі-то майже завжди за повадками,— з того, як він до тебе підсипається, та як заправляє, і гарячіє, і на ні сходиться врешті,— завжди за цими даними можна цілком здогадатися, який хто насправді офіцер,— скупий егоїст-одноосібник чи таки ж, може, й не геть зовсім фон-барон, а хоч трішечки співчутливий товариш. Хоча, по правді кажучи, з більшістю офіцерського стану й не збагнеш: то ніби і увагу до дівчини проявить, і побалакає з тобою по-товариськи, не поспішаючи, навіть подумаєш, буває, хоч один знайшовся з усіх, не треба йому цього придуру дитячого, дорослий-таки, серйозний чолов'яга, близько до того, що навіть уже можна просто так поруч з ним лежати і розмовляти, як з братом рідним чи там з братом у других — саме задоволення, та до всього ж і розтяжка на трусиках залишиться цілена — красота! Отут-то він на тебе і скочить, як козак у сідло, та й пришпорить галопом. Як підмінили людину, жеребець жеребцем, спасибі хоч не підкували його, бо геть затоптав би на смерть. А потім, як справа зроблена,— вже й знову ніби на людину схожий, ні образи не таїш на нього, ані злоби немає проти нього за такі грубі та неотесані манери і жахливий кнурячий егоїзм. Легко, коли знаєш основне: для тебе це служба, робота, обов'язок перед Батьківщиною і рідною партією, а для нього, дивака, чи то хвороба хронічна, чи то припадок, чи що, а з хворого — що спитаєш? Адже ж він фактично дитина, хіба можна всерйоз сприймати?

Старший лейтенант Збруєв, наприклад, молодецький же хлопець, так? Юний, але вже солідний, поважний. І нічого тут фактично дивовижного насправді немає, бо він сибіряк, з-під самого Красноярська прибув, вони там усі такі, кажуть. Метушитися в Сибіру не годиться: закон — тайга, ведмідь — господар. До війни Збруєв устиг відслужити строк, а потім ще два роки махав молотом в колгоспній кузні. Плечі —о, хода — як у того ведмедя, на якого Збруєв з рогатиною ходив сам на сам. Одначе ж на тапчан до дівчини влягатися не стане — уві сні й не відчуєш навіть. Ну просто до того делікатний! І ніколи ж, я вибачаюся, в труси тобі, сплячій, не полізе. Дисципліновано тихою сапою смалитиме свою «зірочку», поруч, тихесенько,— чекатиме, доки сама прокинешся. Цілковито безшелесно причому. Зрідка тільки груди свої волохаті почухає з тріском та щебетом чи зітхне — розтягне, як баяна, ковальські свої міхи, так що відкотить Муху гарячою волохатою хвилею та й притисне до стінки ненавмисне — от дивак же!

— Збруєв, ти, чи що?

— Я, Мухо, а хто ж? Фізкульт-привіт!

— Вітаю! З'явився — не закіптюжився!..

І вона засміється тихо і хрипко, відчуваючи одразу, як тане, відпрягає в його широкому теплі її змертвіле в стратегічному сні тіло, нікому на землі не потрібне ще хвилину тому, доки вона летіла заданим курсом на голос генерала Жуйкова, та ось раптово ніби в яму повітряну провалилася, чи що. Разом гухнула, перекидаючись, вниз, до землі-матінки, та просто, виходить, вцілила зі страшенною влучністю в саму себе, Муху, до стіни Збруєвим притиснуту на повний його видих. Зігріваючись і поспішаючи налитися теплим затишком у нього на грудях, доки не настала хвилина неминучої муки, потягається Муха, заново звикаючи до свого тіла і влаштовуючись у ньому якнайзручніше, вигнеться кішечкою, калачиком знову згорнеться, підлоскочуючи необхопного бугая кігтиками і одночасно пригортаючись холодним від сну тілом, сьорбаючи дівчачим носиком, шмиглі свої безневинно втираючи об його розжарене, округле, як волейбольний м'яч, плече з чистим запахом спортивної сили і міцного чоловічого одеколону «Шипр». Заворсобиться, маленька, дзигою крутячись з боку на бік в щедрому спокої його глибокого, спідсподу народжуваного жару,— і стегенця відігріє собі об його розгарячені кам'яні стегна, і в живота йому свої сідниці — холодні квасолини — ввіткне, довірливо, потилицею у нього на грудях, в порісті пругкій, як у траві,— місця собі не знаходячи від радощів. Як ніби вранці взяла Машумалятко до себе в постіль матуся, у свій вихідний день, і можна з півгодинки поніжитися в рідному теплі. Знає вже Муха, що ні з ким, окрім Збруєва, щастя таке їй не дозволиться,— і лащиться до нього, і горнеться враз щічкою, навіть погладить його по-дитячому, як пса до-

машнього, як навіть, можливо, татуся, коли він просив, до неї, маляти, схиляючись: «Ану, покажи, Мухо, як ти батька любиш, га?» — а їй не хотілося його цілувати, хоч як мама вмовляла, лише погладить по щоці і втече. І набирається, і набирається життя від твердих стегон Збруєва піонерка, що промерзла в своїх летючих снах, і ось уже скрижанілими половинками вузенького свого гузенця посмикує–ворушить,— все погладжуючи та лоскочучи приятеля легесенько, непорушного, як дім, відволікаючи мучителя майбутнього розмовами,— інший же й хвилини не стерпить її балаканину, дзижчання мушине,— все туркочучи та туркочучи, аби якомога довше він не починав. Чи не єдиний майже з усіх, з ким звикла вона ділити свій жорсткий тапчан, свій короткий сон і вічнохолодне житло власної летючої душі, Збруєв слухає без роздратування її напівдитячу балаканину, забалакувальне лебедіння Мушиного напівзабуття. І котиться, котиться з округлого її ротика безладний потік імен та назв, кокетливо –протяжних голосних і патетичних вигуків з невдаваною сльозою на крижаних очах. Найменування людських тіл і неживих предметів на колах її поспішної мови не більш, але й не менш важливі і вагомі для неї в ці хвилини короткої дочірньої радості, ніж щебет, переливи і розчерки якої–небудь невигадливої, що повторюється звіку, пісеньки щасливої пташки–вільшанки у липневий полудень. Мелодична морзянка журливої Природи, яка ніби й не зробила ще достатньо зручного вмістилища для всіх шифрів і кодів всемудрого Логосу, не натягнула за його кресленнями голосові зв'язки людини і не накапала в наш глиняний череп достатньої мірки рідкуватого однак мозку, круто, як зорями, присоливши загусаючі звивини нескінченно ранячою нас самозакоханістю Вседержителя, що замасковує страх перед власною нікчемністю людців. І скарги на знову розірвані шнурки чи резинку від трусів просотуються червоною ниткою крізь шалений, що переривається обуреними сплесками попискування, чмихаючим смішком з долонею на губах і пустотливим поляскуванням по гладкій шкірі терпляче зітхаючого Збруєва, пожадливий, боягузливий і гордий монолог, невиразний і монотонний. Про полкові новини лепече Муха, вже захміліла від насичення тілесного,— вже не видно крижинок в її очах, залишилися самі зіниці, що втягують в чорну порожнечу звернене до неї тепло життя. Вона жебонить, жебонить, жебонить,— захлинаючись, бризкаючи холодними крапелинами слини, заковтуючи слова, забуваючи власну думку, якої й зовсім, можливо, не було. Балакає про себе — що їла сьогодні, та хто до неї залицятися пробував,— тобто потяг у кущі, затиснувши їй долонею рота, підловивши за пагорком, куди звикла ходити до вітру,— та як спритно відшила нахабу, офіцьки рядового,— це ніхто і ніщо, а туди ж, чи бачили таке?! Розповідає вона про свого Лукича, премудрого придурка, про хмільні його дивацтва і хмільні ж дивакуваті промови провидця святого,— адже єдина на весь полк не відмахується Муха від потрібних його повчань. Полялякає дівчина і про Гітлера. І про командира роти, якого нині скрутив радикуліт Мусі на радість, вже другий тиждень не допікає старий козел, а то ж було ледь не щодня після обіду до себе викликав,— відлежуватися потім до вечора доводилося, живіт просто твердіє від болю, цеглина, буквально. Дарма що ростом не висходився командир, зате весь у сучок пішов, як кажуть,— а відірвало б йому, чи що, того сучка, осколком би зрізало, чергою автоматною спиляло, я вибачаюся.

Іще Муха розбалакувала про неймовірне щастя своє — жити і воювати бік при боці, плече в плече з такими золотими людьми, як командир роти,— він же, хоча й козел, звичайно, а командир добрячий — сміливий, рішучий, самостійний, ні перед якими втратами не зупиняється ніколи, наказ для нього — це свято, жахлива річ! А замполіт полку Іноходцев? Адже жодного разу ще за півтора року не випустив її зі свого кабінету в штабній хаті без двох пар фільдекосових панчішок і плитки шоколаду на додачу, незважаючи, що не затримає довш як п'ятнадцять хвилин, навіть і роздягатися з ним не обов'язково, руками тільки погладити, подрочити та лизнути пару разів,— такий у них, каже, в мусульманів, звичай, по шаріату належиться. От дивак, га? А може, й бреше, що звичай, а просто старий він уже, лінивий. Бо старший же лейтенант Свинадзе також нацмен був, майже мусульманин, вусики такі мініатюрні, але вже коли він вп'ірне вночі до тебе в землянку, то як запустить своє порося в капусту, так і буде всю ніч йолдашити, до самого досвітку, доки Лукич на своїх нарах не заворушиться від холоду перед світом.

Зітхає мовчки, огинається Збруєв, і не помітить Муха, як урветься раптом його могутнє дихання,— допалить він у дві затяжки папіроску і нову тут же присмалить від недопалка. І тягнеться, колотиться, тече монолог, що прагне, до вічного жіночого самообману пробирається,— до тієї високої сяючої точки, де раптом самій дівчинці враз стане ясно до краю, яка вона насправді мініатюрна делікатна білявка, в майбутньому, можливо, артистка кіно, а поки що просто надійний товариш, скромний, перевірений, це по–перше, а по–друге, найвродливіша, звичайно, на всю дивізію, а може, й на всю Червону Армію,— чи не того ж і генерал Жуйков її вибрав, також, звичайно, закоханий, я вибачаюся, по вуха, це вже певнячок, але в дружбу з Мухою вступити йому поки що ніяк, от і лишилася на генералову долю тільки спільна з коханою дівчиною таємна служба, загальний героїчний подвиг заради Батьківщини нашої рідної порятунку.

Дзюрчить, струмує, заплітається її розмова, захлинаючись. Ніби, виголодавшись, знову лизькає домашнього молочка улюблениця усієї сім'ї, гарнесенька ряба кішечка, що схудла за тиждень, доки пропадала невідомо де,— заблукала, бо ж домашня, ніжна, не те що вуличні, дикі, яким усе нічого хай там абищо,— як тицьнулася, бідолашка наша, в молочну тарілочку, прищуливши провинно драні свої вушка, так одразу й закипіла всією

своєю котячою холодною ніжністю до самої себе,— за ласку сприйме її муркотіння господиня добра, за вдячність, за любов.

Досмалить Збруєв, зітхаючи із схлипуванням, заплює акуратно недопалок, закине його під тапчан в бляшанку, яку вранці Лукич витрусить в пічку,— та й гребоне Муху одною рукою і з зітханням — тепер уже легеньким — посадить її, радесеньку і налякану, на себе верхи. Як татусенько, бувало, при доброму недільному настрої саджав її собі на коліно — погуцикати. Ще раз зітхне Збруєв звільнено і мовить: «Замудохався я сьогодні, Мухо. Політзаняття проводив з ротою — замість капітана твого. Втомився, як собака. Поскачи трішки, пограйся. Ти ж любиш, я знаю...»

О, як уперше, півроку тому, коли Збруєв з'явився в полк,— о, як затрепетала, забилася Муха, коли прокинулася в його руках! Обмерла вона й у власних глибинах затаїлася, коли величезні гарячі долоні підняли її, як на тарілочці, і посадили, татову заново доньку, на баского

коня верхи, та й рвонув у галоп той кінь–вогонь, Сивка–Бурка,— хвилею пішли вигинатися високі збруєвські стегна, і нікуди тобі, Мушко, посадженій, та для тривкості іще й насадженій,— нікуди вже не подітися, хапайся тільки за гриву в нього на грудях та дивися, аби вітром на повороті не знесло. Збруєв лише злегка напружує спину, сідниці і стегна, а Муха ж,— на коліні татовому,— злітає, зажмурившись, під стелю і падає назад в зручне широке сідло, і знову, знову підстрибування і зліт. Тепер уже ніби на гойдалці підлітає і гухає вниз розчервоніла дівчинка, а Збруєв, уже не по–товариському геть, то млинця піддає, вигнувшись різко не в ритм, то набік совнеться,— ледь не скотиться з нього Муха, аж серце в п'ятки кане,— і радісно, радісно їй гратися: скрикує, охкає, матюкається шибеник гнучкий, пацаночка, призвідниця,— ні про війну вже не пам'ятає, ні про втому вічну. Поспішає вона, бідолашненька, награтися, надихатися про запас радощами дитячими, бо тільки з одним Збруєвим так буває,— встигнути б, устигнути натішити дітвацькою роботою гри вертке бісеняче тіло. Іще жахливіше! Іще веселіше! Гоц! Гоц! Вйо! Ввв–ввйой! Нн–но–о–о, Сивко–Бурко, віща каурко,— клусом сип, алюр піддай, галоп з підскоком, вйо! Йой! Йой!

Муха сидить на ньому, як перед цим, верхи, з цікавістю спостерігаючи власним тілом, як лоскотно стікає ще сила Збруєва, і вислизає, і зникає. Їй журно і нудно від того, що гратися в карусель довелося зовсім недовго.

Коли б оце ще не заважав підлітати повище йолопецький тупий багнет — сидиш на ньому як нагвинчена, досадно навіть! Але тут уже нічого не зробиш, на жаль. І для Збруєва також, як для будь–якого офіцера, він чомусь дуже важливий і вельмишановний без міри. Через нього фактично і має місце вся ця метушня і шарпанина. І ти, коли дівчиною вродилася, змушена довкола нього всю дорогу вертітися, волею його тупоголовою, як метелик проколений в гербарії, буквально. Та й сам офіцер уже й не знає, чим іще йому вгодити, як допомогти йому в його справі, такій нібито важливій, що ні про що інше і думати людина не в змозі, поки оце, найголовніше, не кінчилося. А ніби ж, на перший погляд, так же просто тут усе, як попісяти. Та не тут це було! Навіть аж до того, що не може чоловік з цим упоратися, повинна обов'язково дівчина знайома допомагати, коли дружини під рукою немає, і при цьому не словом, а ділом. Ні жартами, ані розмовою тепер від нього не відбудешся, доводиться засукати рукава і довести до кінця, згідно з усіма правилами. І тут уже, буває, на все підеш заради доброго діла, то так вигнешся, то інак, гадюкою звиваєшся, буквально, навіть іншого разу жабою стрибаєш. Та чи мало як його взяти можна, тіло воно само підкаже, ти лишень крутитися не ледачкуй та основне пам'ятай: доки діла не зробиш, ні тобі самій спокою не буде, ані товаришеві бойовому, що до тебе як до сестри за допомогою звернувся в даному випадку, довіряє тобі і впевнений, що не підведеш. І коли ставишся добросовісно, а він не розуміє, дивак, що прагнеш же, аби йому краще було, часто буває смішно за нього і до сліз образливо, що він же ще й незадоволений, це одразу відчуваєш. Лається, щипати починає, підганяти,— не дочекатися йому, бачите, не потерпіти, доки його клізма сама собою спрацює, як належить. Ні, швидше, швидше йому потрібно, ну просто екскрено, алюр три хрести! Ну і вхопить тебе, звичайно, ручищами своїми за сідниці і вже сам ганяє по своєму стовпу вгору–вниз, вгору–вниз,— жахлива річ! Та норовить іще якомога щільніше на себе нашльопувати: торох! плюсь! тороpох! — от бісів коваль, бляха–муха, зовсім уже в кувалду готовий тебе перетворити! І до чого ж однак витривала природа в цього офіцера! Багнет би вже трьохгранний, напевне, переламався б, а в цього ніби пружина всередині — аж дзвенить! У тебе вже й сідниці заниють, ляшку конвульсією зведе, а він все махає твоєю занімілою задницею вгору–вниз, все вганяє, дивак, бісову свою палю — в тебе чи в себе самого, і не збагнути вже, головешка ж бо чавунна або як мідяний казан, тільки гул у ній стоїть дзвонами, по всьому тілу дівочому дрижаками відлунює: бумм! буммм! торох–бумм!

Але це все ще, як кажуть, квіточки, лише початок, це ще цілком стерпіти можна. Навіть дуже, до речі, здорово виходить, що від дзвонів у голові забалдієш трішки і вже починає тобі здаватися, що й годину, і другу, і всю ніч зможеш тепер розгойдуватися на сідлі, ні про що не думаючи,— і нехай собі хилитається без сил та без дум голова, що гуде дзвоном, нехай скільки схоче ялозить туди–сюди розжарений шкворінь, що продовб ледь не наскрізь твоє порожнє тіло,— вже ж воно не відчуває ні болю, ні жару зсередини. Ось і нудота втихла, а потім, як у бігуна добрячого, і друге дихання враз відкриється, і тоді стає раптом знову весело, як на гойдалці,— ніби прокинешся заново,— і сили звідкись прибудуть, і, невагома, спорожніла, щаслива,— просто повітряна кулька першотравнева! — летиш собі та й летиш: «Хай живе міжнародне свято трудящих! Пролетарі всіх країн, єднайтеся!..» Не помічаєш уже ні часу, ні поштовхів і свербіння всередині, не відчуваючи ні скам'янілих колін,

ні грудей своїх, здерев'янілих, стиснутих, як губка, місткими долонями коваля. Скачеш собі та й скачеш, гойдаєшся та й гойдаєшся.

Але цей, всередині, як ніби тільки й чекав, дивак, коли ти забудешся, втратиш пильність, очі заплющиш і так тобі добре, ніби й татусь живий, і нікуди ти з Ленінграда не виїздила, а все летиш на каруселі коло за колом, а потім іще поведе тато кататися на поні, а коли знову захочеш на карусель — будь ласка, хоч двадцять разів,— тільки дух перехоплює і колом макітриться голова від нескінченного крутого повороту все набік хилишся, все стримуєш, стискуєш коліньми боки вірного Сивки–Бурки. Тут–то він раптом і встане, як по тривозі, тут він і набухне, і збадьориться, і вознесеться, як пам'ятник — фон–барон–Агафон! — от і візьми ти його, мухомора, за руб за двадцять, бляха–муха! Набундючиться там, напружиться, як ніби навшпиньки витягнеться,— от зазнайка, одноосібник! Усю його злісну лють відчуваєш — та просто ж тобі грім і блискавку посилає, буквально, на клаптики готовий роздерти кожного, хто підвернеться йому під гарячу руку. І господар його, звичайно, зубами як заскрегоче, як струсне головою,— адже все йому передається, вся лютість звірина,— і таке в Збруєва стане обличчя, ніби смерть до нього підступає, пробила остання година, ось–ось засіпається чоловік — і край.

Ну, тепер уже, як за діло взялася, тримайся. Як кажуть, назвався груздом — лізь до козуба, бляха–муха! Та от він же, навпаки, і є той самий грузд! Стирчить! Навіть в ці останні, найбільш трудомісткі, як кажуть, хвилини не розгойдатися тобі як слід, не настрибатися — усе йому глибше треба, усе болячіше, начебто там, де твій біль, єдина його справжня радість закопана. А яким же смирним знову прикинеться, зрадник, досить тобі тільки кмітливість солдатську проявити, влучити моментика, коли

вже, здається, як іще хоч на граминку виросте гриб–великан, то вже порозриває тебе по всіх швах, наскрізь до горла простромить і в стелю впреться, а вважай, що й настил колодяний у тебе над головою розіб'є, прогребеться крізь нагорнутий земляний насип назовні та так і ростиме–прорастатиме аж до Чумацького Шляху, на весь всесвіт розбухаючи, аби раптом в одну жахливу мить вивергнути в нічне небо петергофським шипучим «Самсоном» струмінь нових зірок — блакитних, і молочно–білих, і рожевих, як розведена кров на молоці,— та не тут це було, стривай, братику–кролику, не поспішай, от саме тепер аж, коли ти вже зовсім на бойовому зводі,— тут вмілий твій, вірний бойовий товариш Мухіна Марія якраз, для тебе несподівано, приловчиться несподівано — раз! — і стисне все всередині, як у ку–

лаці. Скрикнеш ти, Збруєв, мукнеш, головою зателіпаєш, закусиш губу собі до крові, та й вигне тебе дугою невідома справедлива сила, мостом підніме на потилиці твоїй власній і п'ятах, Муху востаннє підкидаючи під стелю. Скрикнеш ти від невидимої кулі в живіт — і піде довгою судомою та корчами досилати заряд за зарядом клізма твоя — вогнемет, випускаючи переривчастим потоком полум'я весь жар і страх, заощаджений під невірним сонцем війни сибірським твоїм, ведмежатиною вгодованим тілом, сходячи всмерть ревом викладеного бугаяки,— прийнятим Мухою, що заливається сміхом, а дитячі долоньки, що затиснули тобі рот: Лукича б святого не стривожити, в каруселю із Збруєвим граючись, в гойдалку недільного зоопарку, де ситі довоєнні звірі ще не пригадали, як ревів у них на волі жах голодного небуття...

Наче мертвий, майже не дихаючи, лежить перед Мухою, що наостанок розвеселилася, великий Збруєв, який хвилину тому готовий був, дивак такий, єдиним залпом засіяти небо новонародженими зграйками сузір'їв,— заплющивши очі він лежить і склавши на грудях руки навхрест, небіжчик буквально. Мовчить. І дихання його не чути. І повільно затихає, вбирається в нутро лють його примиреної плоті. Муха сидить на ньому, як перед цим, верхи, з цікавістю спостерігаючи власним тілом, як лоскотно стікає ще сила Збруєва, і вислизає, і зникає. Їй журно і нудно від того, що гратися в карусель довелося зовсім недовго. І вона водить пальчиком по сухому животу богатиря, ображаючись не на нього, а незрозуміло на кого і за що.

— Мухо! — Збруєв тихенько, ледь розліплюючи вуста.— Мушко! Ти що — і сьогодні?..

— Що? Сьогодні?.. А–а, ти знову про це?

Муха потягається, позіхає і, перекидаючи свою праву ніжку над його випуклими грудьми, як над горбом, прилягає з ним поруч.— Та киньте ви, товаришу старший лейтенанте! І чого ви все доскіпуєтесь, клопочетесь? Я хіба що — не так щось робила? Так скажіть, накажіть, бляха–муха!

— Та все ти так, рідна моя, кохана, єдина! — Він зітхає шумно, як віл. Уткнувшись носом їй під руку, зітхає знову.

— То добре ж? Так? — Вона позіхає знову, зі стогоном, з тихою незлісною лайкою.

— Та невже ж ти й сьогодні не відчувала нічого, Мушко? Я так старався!

— Мені добре було, товаришу старший лейтенанте, дуже весело! Слово честі, піонерське!

— Можливо, я грубий, Мушко? — Він кладе руку їй на груди.

— Дивак ви, слово честі! Та ви ж самий золотий, найвишуканіший кавалер, щонайнадійніший товариш! — заспокоює Збруєва Муха, позіхаючи.— Тільки я втомилася. Спатимемо, ага?

— Спимо. Я тільки ще трішечки поцілую...

І починається. Яйця б йому за це відірвати!

Тихо, нерішуче, провинно він доторкне Мушину цицю пухлими губами доброї людини. А в неї так і злипнуться кишки в животі, так і підскочить кендюх до горла, так ніби з неї жили тягнуть. Ну чого ще йому треба? Що таке зобов'язана вона ще відчувати, аби не катував потім, не лоскотав до нудоти?! В чому її провина? Чи також хворий який? За що, Господи, ну за що?

Волого і палко, жагуче і слабко, злісно і ніжно. В жар і холод вкидаючи Муху, обливаючи її зсередини присмерком презирливої огиди й зігріваючи шкіру дівчинки своїм диханням. Стискуючи так, що їй доводиться кусати губи,— і випускаючи на волю її зненависть до чоловічої пожадливої ніжності, що ніколи не врівняє чоловіка з дитиною, а лише оголить його слабину, приховану мізерію нікчемної істоти. Йому ж дано лише брати, брати, брати,— і жодного толку від його гарячих і гіркуватих соків дівочому тілові,— хоч цебро ти в той обруч влий, хоч цистерну залізничну, жеребцюго! І як до цього часу ще кошіль дівчині не розідрали навпіл — розумом не збагнеш! Майже щоночі — хапають, розривають, ледь чи не розтерзують Муху на шматки — руками, губами, пальцями, власною свинцевою вагою таких же, як Збруєв, що всмоктуються, заковтують, вдихають тебе і ніздрями, і очима, що бликають у пітьмі, як у того кота березневого.

І що ж іще таке повинна я відчувати з вами усіма, Господи? Якого іще хріна? Ти ж також чоловік, Господи, підказав би!.. Мовчиш?! Будь же ти проклятий! За що бабою мене породив, дівчинкою на світ пустив? Чого не підвісив мені між ногами, як нормальному чоловікові, кишку пудову? Адже в тебе їх, надісь, мільйонами! Нащо ти мені кунку прорізав, роздзяпив на все життя ворота до скарбниці бездонної,— і тхір в нору влізе і підсвинок,— замка ж бо ти, Господи,не навісив, забув... Хоча б ніч якомога швидше скінчилася, та і все ж моє життя! Допоможи ти мені, Господи! Хоча й не вірю в тебе ані на гріш, і ніколи не повірю, плювати я хотіла на тебе, з офіцерами твоїми свинцевими!.. Ще і в губи тепер цілуватися лізе — тьху, бляха–муха!

Ні, таки ж правда, одне лиш слово знають: дай! Поступишся, звичайно, врешті–решт, зламаєшся: совісно, начебто, скередничати. А потім, що характерно, до речі, майже щоразу такий неприємний осадок: ні, таки ж треба було хоч раз принциповість проявити! Особливо коли він іще і в губи цілуватися липне — така гидота! Врешті–решт, та неможливо ж, товариші любі! Чого це хтось терпіти вас зобов'язаний — ще й з губиськими вашими слинявими? Просто впевнені, що їй — ну буквально з кожним цілуватися необхідно з першого ж погляду, екскрено,— як шльондрі якій–небудь. По–людськи до нього поставишся, тільки й усього, а він уже одразу заноситися готовий до небес: втюрилася, мовляв, дурненька, по вуха, як кішка. От і затуляєш собі рота долонею всю дорогу. А який інший вихід? Не станеш же кожному доводити, від чого діти народжуються, справді.

Йому ж дано лише брати, брати, брати,— і жодного толку від його гарячих і гіркуватих соків дівочому тілові... І як до цього часу ще кошіль дівчині не розідрали навпіл — розумом не збагнеш!

Фото Василя МАССА

Коли б Вальтер Іванович не пояснив заздалегідь, то й сама б до сих пір, може, не здогадалася. Ось і ці диваки всі як один впевнені, що поцілунки тут геть–чисто ні при чому. Та й у жодному підручнику з анатомії не пояснюється по–справжньому, скрізь для відведення очей пуголовки понамальовувані, мініатюрні такі, та яйце на манір курячого, так ніби й Муха не хитріше влаштована, ніж квочка якась сільська. Аяюже, знайшли курочку Рябу, держіть кишеню поширше!

По суті, так і має бути, аби кожна жінка тільки на власному досвіді могла дізнатися, а для чоловіків — таємниця. Навмисне природа придумала, аби однак не остаточно все йшло по–їхньому, щоб врешті–решт від тебе самої в першу чергу залежало, буде дитина чи не буде. Пораніше б от тільки здогадатися про це! А то коли Вальтер Іванович попереджував по–хорошому, нічого не збагнула, дурепа. Тільки після історії з Ростиславом і навчилася уму–розуму, царство йому небесне, безголовому мученикові. Тепер, зрозуміла річ, щоразу боїшся, благаєш ударника цього, аби губиська свої подалі куди відвертав. Ображається, дивак, матюкається, якомога болячіше вкусити норовить. Він, головне, як вважає? Коли офіцер, то все тобі можна. От і пре буром, як в психічну атаку. Добре ще, коли він товариш серйозний, розбалакувати довго не любить, а швиденько своє офіцерське діло кінчив — і на бочок. Прощай, мовляв, люба, ми розійшлися, як в морі кораблі! Щоб ні йому самому, значить, ані дівчині жодних неприємностей. Але це коли він уже кадровий бойовий офіцер, фронтовик вищої марки, зі стажем солідним,— розуміє–таки, які на передовій умови і що можуть заскочити всякі небажані ускладнення, до суворої догани по партійній лінії навіть, та й для неї самої при своєму бойовому колективі. Тим більш, на Перше травня Мусі було оголошено подяку від самого командира дивізії, в грамоті так і написано: «...за зразкове виконання воїнського обов'язку і проявлену відвагу в боях...» Так що начальство нею, тьху–тьху, не зурочити б, поки що нібито задоволене, Муха на хорошому рахунку, в підрозділі користується серед особового складу заслуженим авторитетом, треба дорожити честю, берегти репутацію. Недарма ж сам Сталін сказав: бережи одяг знову, а честь змолоду, бляха–муха!

Але, на жаль, ще не всі в нас уміють проявляти свідомість, тим більш коли це не їм особисто треба. Коли він, наприклад, усього ще тільки лейтенант, фактично теж ніхто й ніщо, в небіжчики перший кандидат, та ще, не дай Боже, просто з училища з поповненням прибув, то з таким пташеням необстріляним клопотів не оббережешся, це вже певнячок. Про них, власне кажучи, й мова: належиться — не належиться. Увесь безпорядок від них на передовій і зайві важкі втрати, чмо болотяне!

Заявиться такий собі, розумієте, Ілля Муромець, кров з молоком, із самого ситого тилу, як учора на світ вродився,— просимо любити і жалувати! Що в тактиці, що в стратегії — ні рила, ні вуха. Козиряти тільки майстер та похоронки підписувати, а до особового складу підхід — як у чавунного праса, тим більше до жіночого персоналу — жахлива річ! Підкотився б, як солідний офіцер витриманий, вечірком, після вечері, узяв би делікатно під ручку: так, мовляв, і так, товаришу боєць, поступила ділова пропозиція прогулятися до ближнього лісочка, за висотку, територіально тут рукою подати, ви ж в курсі, звичайно. Тушоночка, між іншим, є, ковбаска салямі,— журавлинки пошукаємо, пляшечку червоненького відкоркуємо на свіжому повітрі,— абрау–дюрсо, винятково тонкий букет! І не захочеш, а посміхнешся йому у відповідь,— він же має таку посмішку, зуби так і блищать, широкі, рівненькі, як на підбір, причому вусики такі мініатюрні, в ниточку... Сергійком звали його, чи як? Віктором? В даному разі різниці немає. Смисл же в чому? Коли культурно запрошують, як належиться, самій навіть хочеться людині приємне зробити, дарма, що, може, і не виспалася перед тим через якогось якута цитринового, і настрою немає. Сталін бо нас навчає як? Сам погибай, а товариша виручай, так же? Але вихований, до речі, кавалер, він сам же перший і проявить увагу: чи здорова, мовляв, так як там справи? Так просто й танеш від його турботливих слів, та й потім, що характерно, все з ним виходить дуже якось зручно, чи що, і зовсім майже не боляче. Не те що з тими молодими — вони тільки тому й заявляються, потріпати людям нерви до першого бою та спіймати свою кулю раз назавжди. Вірно про них Сталін писав: розуму немає — в аптеці не купиш! Ні сіло ні впало, без усякої попередньої домовленості — яке вже йому там, бляха–муха, абрау–дюрсо з букетом,— ввалиться раптом, дивак, серед ночі до землянки, просто в касці і з автоматом. Спасибі хоч не на танку! Та ще обов'язково щоразу навернеться коло порога об сміттєве відро, наполохає Лукича, звичайно. Муху ж бо з гарматою не добудишся, відомо. Та й Лукич, чесно кажучи, тільки матюкнеться спросоння і хропе собі далі в заданому напрямку. Звик уже, махнув рукою на них на всіх. Його, з іншого боку, теж можна зрозуміти: скільки ж через цих донжуанів на губі сидіти? Відбою ж немає, буквально! Де б не дислокувалася рота, хоч на самому крайньому фланзі дивізії, що простяглася вздовж фронту,— з першого ж дня Муху розсекретять, своя в них, паразитів, і розвідка, і зв'язок. Спершу, було, Лукич на них як пес кидався, одного старлея навіть прикладом оглушив якось вночі, минулого літа. Тепер тільки загне на чергового невігласа та й натягне собі на голову шинелю: я, мовляв, не я і землянка не моя. Чи, може, він для них зумисне і підставляє відро на східчика? Офіцерові ж слово мов — того ж дня тебе на губу запроторить, а то, дивися, і до штрафбату. А так, у темряві, і матюком на командира загнеш усмак, і сам непідсудний. Заодно й із Мухи покпити зайвий привід: «Знов ти, дочко, ночами шастати заповзялася, як снови–да. Відро перекинула, спати не дала старому. Перейду від тебе до Сашка Горяєва! У них верхні нари вільні другий тиждень після Сергія Рисєва...» Дурить, брехло, нікуди не дінеться. Але Муху, звичайно, однак–таки пробирає сором за сон свій смертельний, за глуху виявлену нечутливість до літнього старигана і командира в одній персоні. Він же для неї другий рік фактично замість батька з матір'ю — з того часу, як на волейбольному майданчику підібрав Муху, що вціліла дивом.

Якось суботньої ночі, під хмільком, Лукич їй цілу лекцію прочитав — з приводу особливих Мушиних здібностей до непробудного сну і як їх слід розуміти в розрізі історичного масштабу: «Міцний сон кулеметника — найвірніша запорука нашої швидкої цілковитої перемоги! Так що ти відсипляйся, доцю, бадьоренно, з непохитною вірою. Уві сні організм твій дитячий іще до цих пір росте, розвивається, плювати йому, що війна. Адже ж п'ятнадцяти навіть не виповнилося тобі! От і літаєш ледь не щоночі, сама ж розповідала. А це найвірніша прикмета: рости тобі ще, значить, та рости, природа своє візьме, її не обдуриш. Друге — затям — хто має сон міцний, совість, отже, винятково чиста. І дякуй ти Богові, що поки що він дозволяє тобі за муки твої мимовільні хропіти хоча б без задніх ніг, хоч уві сні забуватися начисто. Бо

коли не карає тебе безсонням,— значить, і зла за тобою не числиться, немає ніяких гріхів, чиста. Але не пишайся одначе, носика свого кирпатенького до неба не задирай. Чиста совість — зовсім не особиста заслуга, а дар Божий. Сама ти тут ніби й геть ні при чому, все промислом Божим відбувається, всі ми його раби. Покарає Господь — і вкрадеш, і вб'єш, і батька рідного продаси. А не звелів тобі поки що гріх на душу брати — радій у серці своєму та дякуй невтомно Творцеві. Не гадай тільки, що ти на світі одна така от. Куди мене доля не кидала — по всіх усюдах я таких чистосердечних сплюх подибував у множині многій. І на Півночі крайній. І в тюрмі пересильній, у загальній камері на шістдесят душ. Поруч такий же стрижений в'язень всю ніч з боку на бік на нарах перевертається, бліх ловить, не дає йому совість спокою. А інший наче й сука ганебна, і на руку нечистий, ракло значить, навіть, можливо, за мокре діло сидить,— а спить, як немовля, аж світиться увесь святістю. Тут уже, звичайно, одразу ж і сліпий бачить: ні в чому перед Всевишнім даний товариш не завинив. І доля, отже, попереду в нього світла, легка, нехай хоч і в тюрязі все життя, придурком–санітаром прихериться чи там рахівником, писарем, мало хіба де знайде Господь місцинку за пазухою в себе пригріти людинку Божу,— і не страшну сам же Творець йому підбере і смерть. Або, знову ж, сплячого прибере,— просто дихання вип'є, забере до себе чисту душу. Або ж, коли на фронті, кулю сліпу пошле, Спокутуватель наш, в мирний час після важкого бою, причому акурат в серце точнісінько, щоб ні зітхнути не встиг, ні скрикнути. Так що спи собі на здоров'я, не сумнівайся. Скоро тобі вже виростати пора. Тіло нагулювати, матеріти. Німця заламаємо — заміж тебе видамо. За генерала з лампасами! Тільки й клопоту матимеш — анчоуси глитати та рудих синочків на світ приводити, всім нам на радість, вічним однополчанам. Щоб і під час наступної війни, третьої, дасть Бог, світової, а там уже, може, й п'ятої було кому постояти за Росію,— сохрани її, Пречиста Діво, святу нашу повію. Тисни, доцю, вухом подушку, відсипайся, рідненька, про запас,— во славу Батьківщини нашої і швидкої перемоги!..»

А Муху і вмовляти не треба.

ГЛАВА ТРЕТЯ.
В якій Муха вже Чайка, причому літає без крил і гвинта, але знову їй не вдається виконати цілком таємного наказу генерала Жуйкова.

Лише голівку свою одчайдушну на заплічний мішок набехканий схилить, калачиком згорнеться під ватянкою, коліна гостренькі до підборіддя підтягне — одразу ж закотяться в забутті синяві крижинкові очі. І майже одразу ж відбуває славний боєць Мухіна Марія, вірна маленька дружина полку, смерті своєї наречена світла,— вилітає вона в нічний рейд за маршрутом, прокладеним генералом Жуйковим і затвердженим, зрозуміло, в ставці Верховного Головнокомандувача, в Кремлі. Не виключено, між іншим, що й Сам підпис поставив, ознайомившись з планом секретної операції «Кінець Дракона». А що, як Він і розроблював? Ой, краще не думати! Сталося це з нею опівночі, позаторік, в серпні, на волейбольному майданчику, коли засміялася Муха, бачачи освітлену фарами генеральської «емки» прострілену спину Севи Горяєва. Вона до цього часу пам'ятає: сміялася тоді не по–дурному, а від найсправжнісінького людського щастя, причому глибоко особистого,— зустрівшись раптом поглядом з великою людиною і вмить збагнувши, що майбутня її через секунду смерть навіки зіллє її власну солдатську душу з його, також солдатською фактично, хоча нібито й генеральською. Адже коли і в нього на очах тепер сльози бринять, то і йому не забути навіки, як золотом помаранчевим при світлі фар міниться на землі випущена генералом на волю Севина кров,— калюжкою, не всмоктуючись, ніби

закликаючи пролити на цю ж втоптану землю волей–больного майданчика кров ворога, тільки вона згасить, втишить і жовтаві блики багряного озерця, і сліз криваві іскри в кутиках генеральських очей, синіх, як у Мухи. Вона засміялася, впала і вмерла. А коли через добу прийшла до тями, заплакала і заснула, так ніби вже спокійно, в землянці в Лукича, що підібрав її, не здогадувалась іще, що віднині сни її — не просто тобі сни, а також, виходить, служба, та притому ще важливіша та почесніша, аніж наяву.

І ось уже другий рік, ледь не щоночі, щоразу, як і раніше, як уперше, із здивуванням і коротким острахом, знімається невагома безтілесна дівчинка Чайка, оголена геть чисто, одначе майже невидима для себе самої, а для інших людей і тим більш,— хитка, як нічне її дихання. Безгучно та без зусиль спливає вона над сплячим важким тілом своєї сестриці Мухи. Із вдячністю торкне Чайка прозорими пальцями обсмалені куценькі вії сторожа свого, що хропе собі, блаженного Лукича, погладить блакитнуватою долонькою м'яке наскрізне сяйво довкола його мудрої лисини,— як на іконі,— настільки яскраве в ночі її польотів, що видимий кожен сучечок на колодяній стіні в узголів'ї святого старця. Пожаліє його легка летюча Чайка і, вишньою волею піднесена, мимо завішеного плащем–наметом входу, чомусь заборонено для неї в ніч польотів, тихо шмигне вона услід за струминкою повітря крізь дірочки чавунних дверцят у жар протопленої Лукичем пічки, ні вогню не боячись і не відчуваючи, ні клопоту не знаючи про таємні свої шляхи. Через піч — так через піч, начальству ж, звичайно, видніше, кому, як і коли додержуватися конспірації, виходячи непомітно в таємний рейд...

Криваве небо на заході. Жовтогарячі хмари — новорічних мандаринових шкірочок гірлянди. І вже закипає, як бульбашки газованої води, уже ось–ось вергоне в ній екстаз невміщуваної висоти. Але чомусь все ж таки неодмінно щоразу прагнеться пролетіти наостанок перед рубежем — чи то попрощатися зі своїми про всяк пожежний випадок, чи то ще раз впевнитися, що й справді Чайка — невидимка, що сон її не підведе і цього разу, винесене, виведе куди слід — на прямий бойовий курс. І в бриючому, як кажуть, польоті прослизне Чайка, ледь не зачіпаючись за невлежаний бруствер свіжовикопаної траншеї з кулеметними гніздами на флангах, де чергують задубілі від нічної роси Сашко Горяєв з Федором Шумським, рудий Олег, та Музюкін Степан Хомич, та Коливанов і Старостін, нерозлучна парочка. Покурюють в рукав, булькають фляжками припасу. У Старостіна, боягуза відомого, світло над маківкою вже таке розріджене, таке тьмяне і димчасте, що й помітиш його ледь–ледь. Та й то сказати, спасибі, що так ото, напівживий хоча б від страху, — винятково завдяки ковткові з фляжки. Він пробку загвинчує, а світло над його пілоткою вже мерхне, зменшується, тьмяніє, ось–ось замре остаточно. Недовго, мабуть, залишилося Старостіну гуляти по землі, бачила таких мерхлих скільки разів, що в нас, що в німців, однакові вони — приречені.

А он Сашко Горяєв, світлячок зелененький, голову задер, перші зірки підраховує. Очі його не бачать прозорої вишньої Чайки, і вона, затримуючись над ним, не намагається стримувати свій нечутний сміх — страшенно дуркуватою здається їй знайома фізія Сашкова, що не може її, дивак, розрізнити на відстані багнетного удару. Притулившись щокою до його щоки і відсахнувшись, Чайка йому в ніс цигликa дасть, хукне йому в обличчя, впевнившись, що глухий Сашко і нечутливий до її ласкавих пустощів. Посіпає ще його за руку, дмухне йому у вухо, перекинеться в повітрі над ним та Олегом через голову, залишаючи зеленаво-блакитний іскристий тануний шлейф, для них непомітний, і, остаточно розпустувавшись, пролітає крізь їхні животи, крізь високий брустверт траншеї,— та просто дзигою закручуючись, знемагаючи від блаженства, буквально. Вільна! Зовсім, цілковито вільна! Та йдіть ви всі до сраки!..

Знає Чайка, що не бачить іще недисциплінованих її жартів генерал Жуйков, не потрапила поки в поле зору,— і не чує він ані сміху її безгучного, ні лайки, ні таємних думок. Хоча небавом, як тільки запеленгує її в польоті сталевий його голос, вся вона здригнеться в стійці «струнко», досадуючи, що підборами не цокнути, немає підборів. Та що ж це однак за рація така в нього, бляха-муха? Без антени навіть кожен наказ чути. І чим, до речі, сама Чайка голос його ловить в польоті? Вухом?

Так немає ж у неї жодного хоча б і вуха, товариші!

А поки що, ні сорому, ні досади не відчуваючи, пролетить вона, жодній владі іще не підвладна, і над яром, і над річкою, і понад ріденьким березовим лісочком, куди ходила ще позавчора «на журавлинку» з якимось довгим, як зенітка, сухим і твердим,— та ніби і не вона згадує, як впиналася їй в голий живіт пряжка його нового необім'ятого ременя. Ні, не з нею це сталося, а з тією, яка замертво спить у землянці з білим безкровним лицем і розпареним від земляної сирості тілом, скрегочучи зубами, важко перемелюючи заново уві сні звичний морок своєї непідйомної служби-дружби.

Вище, вище! Генерал Жуйков уже, напевне, налаштував апаратуру! Швидше далі і вище — на захід! Жовтогарячі, з волохатою буряковою шерстю на очеревині, там стоять хмари. Непорушні, як аеростати. М'яко-рожевий, зі слабким зеленим відсвітом вгорі, захід сонця не може ні спалити їх, ні прорвати. Він задихається під ними і гасне, потоплюваний згори бузковим холодом серпневої ночі. Але відчуває, тріумфуючи, Чайка, як політ її стає рівний і нестримний. Не самотою б ось тільки так літати, а з Вальтером Івановичем на пару, га? Ех, бляха-муха!

Над селом Шисяєвим, зайнятим німцями,— там ще не чекає на Муху жоден смерш, а вцілілі шибки хатинок жваво поблискують золотими спалахами, віддзеркалюючи червонопрапорний захід сонця. І важко повірити, що в радянських свідомих рублених хатах, вкритих бляклою мирною гонтою, сплять вперемеж з окупованими колгоспниками біляві довгов'язі ганси, в білих бабських трусиках кожен,— гогочки вищої марки! Це ж до якого ступеня останнього людського падіння обробив безмозкий Гітлер своє здорове ядро німецького робітничого пролетаріату — цілком відбите в людей навіть найпростіше класове чуття, геть чисто! Рутять собі без задніх ніг найбезсовіснішим чином — за два кроки від живих будівників передового соціалізму. Ондечки дідусь із бабусею на печі вгрілися, а ці на лавках та на підлозі,— Чайці ж і крізь покрівлю легко зирити, як крізь землю. І, що характерно, в жодному індикові білобровому не прокидається чомусь нормальна пригнічена солідарність з передовими і поголівно майже письменними радянськими селюками. Жоден, буквально, не схопиться, не кинеться, до бісової матері, з такими ж російськими братами з найбіднішого селянства брататися в темпі, доки не пізно,— жоден, навіть не віриться, ось до чого дійшло! Та Боже ж мій, давно вже б на вашому фашистському місці стягла б із себе труси,— чим не білий прапор?! — та й здала б свої автомати придуркуваті дідові з бабою. Хто ж вам заважає, товаришочки дорогенькі? Хто не дає ініціативи розумної проявити?

Прийняли б як рідних, певняк! Дідуся б одразу до нагороди представили, бабі — корову, звичайно, кабана. Так в чому ж річ? Товариші німецькі робітники, до вас звертаються, здається! Сплять. Та прокиньтесь ви, рідненькі! Озирніться довкола, бляха-муха! Невже ж ви не хочете жити заможно і безбідно, як наші колгоспники? Адже все дала селянинові радянська влада, все, буквально! І телятко тобі в кожній хаті фактично,— он воно з-під лавки соломку смиче, ріжки наставило,— Чайка так крізь покрівлю все бачить, тим більше, покрівля, як решето. Тут же й курка тобі — просто на долоню, прицільно, яєчко знесе і покладе, лиш руку простягни, не ледацюй. А коло порога квасу діжка повнісінька, незважаючи, що не вдосталь нині хліба в селах,— пий з похмілля, та хоч купайся в ньому, пускай собі бульбашечки,— так би тебе, сплюха, мордою і вмочила в діжку, аби раз назавжди вихмелився, роде зміїний! Задають хропака, індики німецькі, голосніше від діда з бабою,— але що ти зробиш! Спікірувати б на них, сплячих, та навести б на селі порядок врешті! І без «вальтера» улюбленого, навіть без кулаків могла б цілком подужати сама хоч і цілий взвод гансів, це вже певно! Чого сперечаємося?

Найголовніше — в нутро йому проникнути, гансові,— до горла, в живіт чи там у голову через вухо,— та мало куди! Крізь пічку ж пролітала? Факт! У дверцятах же дірочки не ширші, так же? Проникнеш йому в найлоскітніше місце, а далі дій за обстановкою, і справа твоя в капелюсі, ваших нема — дев'ятеро збоку, як кажуть. Ми ж, Чаєчки, не в постолах, боєздатність наша перевірена. Опробувала якось одного разу цей спосіб — під гарний настрій. Якийся майорчик п'яненький, чи то капітанчик, під боком вночі непомітно прилаштувався похропти,— Муха й не почула, як заявився. Спала собі мирно, в одночасному стратегічному рейді при цьому,— так же ж із самого початку операцію зірвав, зрадник! І, найголовніше, вповперек тапчана розкидав руки-ноги, з місця не зсунути егоїста, жах! Некультурність лише власну проявляють щоразу, скільки ж крові з ними перепсувала — це не передати! От і з цим також! Совала, совала під бік його чоботом, втомилася, звичайно, та й задрімала з досади. А як уві сні злетіла знову, вільною себе відчула, то щонайперше в ніздрю його майорську, чи капітанську, зарослу та волосату,— шмиг! Просунулася там скільки могла пересіченою місцевістю його, вибрала надійну прикриту позицію — практично окопчик готовий — і просто-на-просто посиділа там. Скромно. І цілком ввічливо. Під кущиком, як зайчик. Дай, мовляв, поцікавлюся однак, як реагуватиме, коли він такий козел. Розлігся, фон-барон, увесь тапчан зайняв. Анумо, цапику наш, поскач! Взяла та й випростала-ся, в пітьмі. Згорнулася — і знову випросталася. Ще руками потеліпала туди-сюди, як на фізкультурницькому параді, бувало, ех, бляха-муха!

Що тут розпочалося!

(Далі буде)

Переклав з російської Василь ДОВЖИК

ФОТОАРХІВ

Ці фотографії зберігалися в альбомі, що належав польському й українському живописцю Вільгельму Олександровичу Котарбінському (1849—1921). Він жив і працював в Україні, був академіком Петербурзької академії мистецтв, одним з організаторів Товариства київських художників у 1893 році, брав участь у розписах Володимирського собору в Києві, а також будинків, де тепер містяться музеї Т. Г. Шевченка, західного та східного мистецтва. Можливо, Котарбінський допомагав анонімному фотографу в створенні цих знімків.

Публікується вперше.

„ЧОРНІЇ БРОВИ, КАРІЇ ОЧІ..."

Ну, можливо, дехто і пам'ятає, як там далі співається у цій українській пісні,— тож я охоче підспіваю, починайте...
А тепер повернімося до початку. До брів, тобто. Колись наші предки приділяли їм велику увагу.
На відміну від нас, які починають з ніжок, грудей, талії...
А між тим лінія брів і сьогодні здатна чимало розповісти про особливості характеру вашої коханої.

• Брови дугою, широко розставлені, повідомляють про душевний спокій і почуття гумору.

• Якщо брови зрослися і косо спадають до скронь, це свідчить про похмурий, тонкосльозий, тужливий характер.

• Злегка закруглені брови, що по краях спускаються донизу, говорять про те, що їхня володарка — дівчина щира, великодушна, з добрим серцем.

• Прямі брови, які ніби поглиблюють очні ямки, характерні для людей, схильних до меланхолії.

ЛЕЛЬ–пісенькар

Усі чоловіки знають, що таке секс і як ним займатися. Та, на жаль, не всі чоловіки знають, що в їхніх сексуально–акробатичних вправах подобається жінкам, а що — навпаки.

Натомість чимало є на світі жінок, які не надто розуміють, що таке секс, зате чудово знають, що їм у сексі не подобається. А оце «не подобається» часом може грунтуватися на таких незначних деталях, на таких нюансах, про які ми взагалі ніколи не замислювалися. І, певне, й не збираємося замислюватися — інакше чому ж ми так часто звинувачуємо жінок у сексуальній холодності?..

Тому й пропоную всім прислухатись до невеличкої лекції, присвяченої нюансам жіночого сприйняття сексу, яку прочитає сьогодні американка Рут ДІКСОН.

Про що найбільше говорять і на чому найменше розуміються в мистецтві кохання,— то це лизання вульви (куннілінг). І ще менше людей, які вміють добре це робити. Тільки останнім часом про це заговорили як про найкорисніший і найуспішніший спосіб збудження жінки. Хоча люди, без сумніву, займалися цим протягом сторіч, лише недавно куннілінг облишили таврувати і визнали припустимим. Багато чоловіків чомусь вважають його збоченням найнижчого гатунку. Втім, і деякі жінки також. П'ятнадцять років тому один чоловік розповів мені історію про жінку, яка покинулася серед ночі через те, що її чоловікові заманулося цілувати її там, унизу. «І що ж сталося?» — запитала я, посміхнувшись. «Як що? — почула я логічну на ті часи відповідь.— Звичайно, вона розлучилася з ним!»

На щастя для всіх, кого це стосується, а особливо для жінок, така точка зору вже минула. Тепер жінка швидше розлучиться з чоловіком через те, що він цього не робить. І все ж, хоча на куннілінг більше не дивляться як на щось принизливе для чоловіків, і вони охоче погоджуються практикувати його, навіть із задоволенням,— лише декотрі з них знають, що насправді слід робити.

Я вам розповім про це. Я дам вам деякі настанови по виконанню куннілінга, і вони допоможуть вам заслужити любов і щире захоплення тієї щасливої жінки, яку ви кохатимете. Сподіваюсь, ви вже дослідили як зовнішні, так і внутрішні деталі вульви кінчиками пальців?.. Якщо ні, то розпочніть негайно! Звісно, після всіх попередніх ігор, коли після короткого періоду пестощів жінка сама продемонструє вам це своїми любострасними і цілком недвозначними рухами стегон. Ото і є той час, коли треба тихенько зняти з неї труси й вдатися до чарівної гри у пошуках клітора.

Цілком можливо, це буде аж ніяк не просто! Клітор — вельми дивне звірятко. Хоча його розташування у всіх нормальних жінок приблизно однакове, воно може відрізнятися на декілька сантиметрів, і до того ж він має різні форми, різні розміри і висоту. Найліпший спосіб відшукати його — це почати з самісінької вершини, де знаходяться малі соромітні губи, і вдатися до розвідування двома пальцями, здійснюючи невеличкі захоплювання. В деяких жінок клітор обтяжений чимось на зразок крайньої плоті чоловічого члена, і тоді, поки не станеться хоч міні–ерекції, знайти його вкрай важко. Це всього лише маленька–маленька грудочка, коли спить, але ви вмить упізнаєте його, коли знайдете. І ви взнаєте, що йдете вірним шляхом, з поведінки жінки, котра, якщо її не надто обтяжують забобони, почне стогнати, зітхати, рикати в момент торкання. Ох! Зупинись тут!..

Важливо тільки уявити собі, що клітор є нічим іншим, як мініатюрним членом, і, оскільки кожний мужчина добре знає, як слід маніпулювати ним, бо ж експериментує з членом все життя, залишається тільки застосувати ці знання, враховуючи, звісно, відповідну різницю в розмірах. Існує тільки одна різниця в маніпуляціях з чоловічим і жіночим органом. У той час, як більшості чоловіків подобаються рухи пальцями по члену вниз–угору, дівчата краще реагують на кружляння навколо клітора або рухи з боку в бік.

КУННІ

Коли ерекція клітора закінчилася, у жінки стає чутливішою вся вульва, і настає час заходитися ніжно, але ретельно вивчати губи, гладячи кожну, то одну, то другу, не припиняючи водночас кружляти навколо ерегованого клітора і наближуючись поступово до вагінального отвору. Та боронь боже вас засунути в нього свого пальця, як це робить гінеколог, обстежуючи жінку!

Зовсім інша річ — водити пальцем по краю розкритої вагіни. Це захоплююча, чу-

дова справа! Далі вглиб вам рухатись не слід, якщо тільки сама жінка не попросить вас про це — хоча насправді вона воліла б відчути не грубий кістлявий палець, а гладенький і пружний член.

І все ж іще рано. Так-так, ще рано! Жінка тільки-тільки почала закипати, а ви ж хотіли, щоб вона кипіла по-справжньому, палала від пристрастей перед початком

ЛІНГ

статевих зносин. От настав час застосувати язик. Ви пам'ятаєте, де були ваші пальці? Так от, хай там тепер опиниться ваш язик — і подивіться, що з того вийде! Чесно кажучи, найзручніше положення для гри ротом — це мати жіночі ноги у себе на плечах і, просунувши руки під стегна, забиратися ними куди тільки можна дістатися. Ви можете витягтися на весь зріст або ж стояти на колінах — що вам буде зручніше. Звичайно, це далеко не єдина позиція, та для початку вона зовсім, зовсім непогана. В цьому положенні значно зменшується навантаження на язик і щелепу, вам легше буде працювати ротом.

Найважливіше в куннілінгу, як і в усіх способах кохання,— це вміння співвідносити свої дії з порадами партнерки. Звісно, це вимагає взаєморозуміння, але якщо ви вже почали насолоджуватися її насолодою, почали відчувати разом з нею її захват, то дуже швидко це стане другою вашою натурою і ви зможете легко вловлювати найменші її сигнали: «Іще, іще тут... досить... отут, отут!»

Але багато чоловіків так пишаються своєю роботою, що їм і на думку не спадає, що вони можуть поліпшити свою техніку. Найпоширенішим тут є елементарне незнання. Мало чоловіків по-справжньому розуміють, як вагіна реагує на стимуляцію ротом. Більшість лижуть вагіну вельми поверхово і на цьому облишають. Дехто боязко лоскоче, інші кусають, а деякі навіть неголені! Боже мій, хіба є на світі щось гірше, ніж натирання ніжних жіночих частин одноденною чоловічою щетиною?! Я, наприклад, не знаю!..

А тепер загостріть свого язика і почніть ніжно-ніжно водити ним навколо клітора. Коли ви відчуєте, що клітор зростає і твердішає, чимдалі більше висовуючись між губами вагіни, спробуйте накрити його плоским язиком повністю і водночас збільшіть надавлювання, лижіть, гарненько лижіть його!!! Потім кінчиком язика нанесіть по напруженому ребру клітора швидкі удари збоку вбік, неначе граєте на банджо. Невдовзі клітор зробиться таким великим, що його вже неважко захопити губами і поссати. Тільки не надто міцно, слабкіше, ніж соски грудей, і це буде те, що треба.

Тепер цілковито збуджена й решта вульви — набрякли й напружилися великі губи, сильніше розійшлися вбік, і між ними з'явилися збільшені пелюстки малих губ, відкрився вологий отвір.

Ви можете тепер прогулятися накруг — спершу вниз по одному боці вагіни, потім по другому боці вгору і зупиніться знову на кліторі. Оскільки малі губи майже такі ж чутливі, як і клітор, то вправний коханець ніколи не обмине їх. І чим сильніше збуджуватиметься жінка, тим ширша буде її еротична зона. Клітор — це спусковий гачок, і якщо почати з нього, він надсилатиме сигнали в інші частини вагіни і кожна з них почне вимагати уваги до себе. Звісно, і все тіло стає чутливішим до дотиків, відтак користуйтеся своїми руками: пестіть внутрішній бік жіночих стегон, пестіть її підколінні ямки, сідниці, та особливо опікуйтесь грудьми, поки займаєтесь куннілінгом!

Чим більше зростатиме збудження, тим більшого натиску вашого язика вимагатиме жінка. Так ви й робіть. Потім засуньте язик повністю у піхву, виконуючи кругові рухи у сполученні з рухами збоку вбік і вгору-вниз...

Чоловік, який по-справжньому знає, як користуватися своїм ротом з жінкою, має в своїх руках велику силу. Чоловік може мати член розміром у жолудь, може бути передчасним еякулянтом і навіть євнухом, та якщо він вміє діяти ротом, він матиме в своєму розпорядженні будь-яких жінок. Адже під час куннілінгу жінка отримує не тільки дивовижні відчуття, яких не одержиш у будь-який інший спосіб, але й відчуває прояви до неї кохання, ніжності, чуйності. Навряд чи якась жінка здатна це проігнорувати. А якщо й цього недостатньо, то можна додати останній аргумент — немає жодної жінки, яка б завагітніла від слини, а відтак, якщо маєте ще якусь причину, що примушує сумніватися — займатись куннілінгом чи ні? — відкиньте її, забудьте її і спробуйте. Обов'язково спробуйте!

ХЛОПЦІ, КРАСУЙМОСЯ!

Звісно, ми більше звикли до заклику: «Єднаймося!» Звісно. Розумію. Та не схвалюю. Бо для жінки саме ТИ єдиний і неповторний. Поки вона, звісно, не стріне більш єдиного і неповторного. А якщо ти нехтуєш моїми сексологічними рекомендаціями, то неодмінно стріне.

Тому — не будемо єднатися в цьому розумінні, а спробуємо знайти свою екологічну нішу. Хоча б у косметичному розумінні. Тобто — в ароматі й зовнішності.

Здається, ніби все це нам поки що не загрожує. Прикро, але загрожує, чесно. Поки ми хвалитимемося тим, що жінок в Україні значно більше, ніж справжніх чоловіків, вони всі одружаться (із справжніми чоловіками), а ти залишишся сам на сам зі своїми мріями. То, може, варто звернути увагу на тих хлопців, які вже наштовхнулися на цю проблему? Зокрема — на японців, хай вони навіть тобі не до вподоби, бо очі мають вужчі за твої. Натомість, скажу тобі, свої проблеми навчились розв'язувати. Отож...

Нічого не маю проти, якщо з'явився намір підвести брови (ти хоч знаєш, про що йдеться, дурню?), покласти легкі тіні під очима, змінити форму носа,— тобто набути особливої привабливості. Тоді не варто нехтувати послугами косметологів. Можна навіть не японських, а наших. А щодо японців, то в них уже давно набули широкого вжитку різноманітні креми й дезодоранти, лосьйони й помада. Чоловічій гордості, як виявляється, аніскільки не шкодить, коли вдаються й до

хитромудріших засобів.
Це стосується, зокрема,
й вищипування волосся
на тілі — для японських
молодиків це стає
чи не традицією.
Ледь не половина всіх студентів
токійських коледжів тепер
відвідують не перукарні, а салони
краси, про що з гордістю
повідомила японська косметична
фірма Канебо. А найбільший
тамтешній концерн, що виробляє
косметику, Шізейдо, протягом
одного року суттєво поліпшив
свій фінансовий стан завдяки
постійному збільшенню покупців
серед чоловіків.
У чому ж річ?
Невже японські хлопці захворіли
на нарцисизм?..
Та ні, соціологи пояснюють усе
простіше — це наслідок
демографічної кризи,
що насувається на Японію.
Молодим чоловікам усе важче
стає знайти собі жінку,
хай то буде вірна дружина,
подружка
чи просто дівчина на вечір.
Серед молодих японців чоловіків
значно більше, ніж жінок.
Крім того, все більше дівчат
надають перевагу самостійності
і своїй професії, не бажають
потрапляти в тенета шлюбних
стосунків; де ще й досі домінують
самурайські традиції. Важливо
також згадати, що в Японії
холостяків вважають невдахами,
а це відповідно позначається
на кар'єрі.
Тож, як бачите,
не самозакоханість підштовхує
японських парубків до вживання
косметики,
не для себе стараються вони
виглядати стрункими і гарними.
До речі, завдяки японській кухні,
яка віддає перевагу рису, рибі
й овочам, тамтешні чоловіки
набагато стрункіші за нас.
А про те, як ця дієта позначається
на сексуальних утіхах, я вже
колись розповідав.

ЛЕЛЬ–косметолог

НЕ МАХАЙТЕ К

Сподіваюсь, ви одразу зрозуміли, на що я натякаю? Так, справді, у питаннях кохання бійкою все одно позитивних наслідків досягти неможливо. І хоча дехто з осіб постпенсійного віку і вдається до таких псевдонародних висловів, як от: «Б'є — значить любить», та одначе соціологічне дослідження довело, що та особа постпенсійного віку сама до пуття не розуміє, що вона більше любить»: битися чи кохатися?

Тому варто згадати, що у розмові з жінкою справжній джентльмен не мусить надто бурхливо розмахувати руками. А правила етикету взагалі недвозначно наголошують, що джентльмен має в ці хвилини забути, що має руки. У розмові, звичайно, бо зараз не про секс, а про розмову.

Втім, справжніх джентльменів у наші суворі часи залишилось не надто багато, тому під час бесіди наші руки постійно перебувають в русі. Що навіть дивно: під час роботи руки найчастіше знаходяться у кишенях, а як побалакати — так одразу рухаються! Втім, до позитивних аспектів цього феномена слід віднести те, що здебільшого махають руками не для того, щоб когось побити, а через нестримний потяг підкреслити свої думки жестами. От саме про наші жести я і хочу зараз поговорити.

Проблема жестикулювання набула відчутної актуальності саме зараз через те, що з'явилася можливість подорожувати. І не тільки у межах СНД, але значно далі. Це, звісно, дуже приємно. Хоча де в чому й прикро. Тому що більшість людей, які подорожують по світу, не спромоглися хоч трохи повчити мови країн, до яких вирушають. Відтак і розмахують руками значно більше, ніж на батьківщині. Сподіваються, що так їх швидше зрозуміють. Навіть не уявляючи, що таким чином заплутують своїх співрозмовників з далеких країв остаточно.

Подібний випадок стався з одним моїм знайомим. Випадок тим більш прикрий, що ледь не позначився на моральному вигляді знайомого. Я не стану називати готель, в якому відбувалися події, аби не викликати у вас нездорової цікавості до Японії, а також не псуватиму вам апетит переліком страв, які стояли на столі в тамтешньому ресторані. Тим більше, що половину назв тих страв узагалі на нашу мову перекласти неможливо. А от вино, яке хотів випити мій знайомий, називалося «Рислінг». Знайомий мій ще не настільки добре володів японською, щоб запросто покликати офіціанта і замовити вино. Тому він підвів руку над головою і поклацав пальцями — як це робиться у наших з вами ресторанах. Врешті-решт, хоча й після деякої паузи, він досяг свого і одержав «Рислінг». Та можете уявити собі його здивування і навіть відчай, коли, повернувшись до свого номера в готелі, він виявив у власному ліжку цілком незнайому йому жінку з далекоглядними намірами. Заледве вдалося йому пояснити жінчці, що не має він ані потягу, ані валюти на сексуальні втіхи і що аж ніяк не сподівався він на такий несподіваний сервіс з боку японських товаришів.

Утім, невдовзі з'ясувалося, що японці до цієї події ніякого відношення не мають, а винен у всьому сам мій знайомий, котрий і гадки не мав, що той жест з клацанням пальцями на місцевому невербальному діалекті означає: «Прошу жінку в номер».

Ота прикра пригода і змусила мене прискіпливіше поставитись до мови жестів, до тих ускладнень, які можуть виникнути між представниками різних національних культур. А заглибившись у цю тему з головою, я відчув, як на тій самій голові волосся стає дибки: навіть досконале володіння іноземною мовою не гарантує кожному з нас спокійного життя, якщо не знатимемо принципів жестикулювання. Та «німа» мова, яку ми застосовуємо в розмові, може геть перекреслити всі наші хороші наміри — ось як!.. Чи доторкнулися ви до руки співбесідника, чи відсунулись від нього, чи навпаки, ваше обличчя, ваші інтонації, підвищення або зниження голосу, паузи, рухи рукою чи навіть долонею,— все це має свій зміст! Та що там жести — навіть колір одягу на вас у різних країнах світу може означати цілком різне... Господи, поможи все це витримати!..

Однак — до справи. Звичайний, здавалося б, і всім знайомий жест із складених у бублик великого і вказівного пальців у більшості країн світу означає: все гаразд, чудово, о'кей! У більшості — та далеко не в усіх!.. У тій-таки Японії значення цього жесту — «гроші». А в Німеччині й Португалії його сприймуть як щось образливе й непристойне, відтак можуть і побити.

Мабуть, не варто нагадувати, що означає жест, коли людина виразно постукує себе пальцем по голові: мовляв, не кажи дурниць, так розмірковувати може тільки божевільний. Так само зрозуміють цей жест францу-

УЛАКАМИ!

зи, німці або італійці. Крім того, німці з американцями люблять «малювати» вказівним пальцем спіраль біля голови, що означає приблизно: «Божевільна думка».

Та коли себе по лобі стукає британець або іспанець, то не варто ображатися: у них цей жест означає, що людина надзвичайно задоволена собою — саме собою, а не вами чи ще кимось там. От, мовляв, яка в мене голова розумна! Не голова, а ціла Верховна Рада тієї країни, де ви знаходитесь!..

А якщо так стукатиме голландець, та ще й вказівний палець підніме вгору, то можете пишатись: він гідно оцінив слушну думку співрозмовника. Наголошую, що палець стирчить угору, бо якщо він спрямований убік, можна й образитися: це означає, що у співрозмовника «стеля поїхала».

Німці часто зводять брови вгору на знак захоплення вашою ідеєю. А той самий жест в Англії означатиме, що співрозмовник дуже скептично оцінює вашу пропозицію.

Вважається, буцім найекспресивнішою мовою жестів володіють французи, тому придивімось до неї уважніше. Коли француз хоче підкреслити своє захоплення від витонченості, вишуканості коханої (або ж просто страви, картини Пікассо, футбольної команди чи навіть надійності презервативів), він, з'єднавши пучки трьох пальців, підносить їх до губ і, високо задерши підборіддя, посилає в повітря ніжний поцілунок. А з іншого боку, якщо той самий француз починає терти вказівним пальцем основу носа, не слід вважати, ніби в нього нежить,— це він так попереджає: «тут щось не те», «обережніше», «цим людям не варто довіряти».

Цей французький жест близький до італійського постукування вказівним пальцем по носі, що також означає: «стережись, попереду небезпека». А от у Нідерландах у того ж таки жеста зовсім інше значення: «я напідпитку» або «ти п'яний». В Англії це ж означатиме: «конспірація і секретність».

Так само чимало значень у різних країнах має рух пальця з одного боку в інший. У США, Італії, Франції, Фінляндії це може означати легкий осуд, погрозу або всього-навсього заклик дослухатись до того, що говориться. У Нідерландах і Франції це ж означатиме цілковиту відмову. Якщо ж треба цим жестом ще й висловити догану, вказівним пальцем водять з боку в бік біля голови.

Як бачите, навіть у схожих між собою західних цивілізацій є велика різниця у розумінні одних і тих самих жестів. Годі й казати, на які неприємності може наразитись європеєць на Сході! Приміром, ми не віддаємо переваги правій чи лівій руці (за винятком традиційного рукостискання правицею). Та слід бути особливо обережним з руками на Сході, в будь-якій ісламській країні: там доволі небезпечно давати щось (гроші чи подарунок) лівою рукою — вона вважається «нечистою» і зажила поганої слави. А ви, відповідно, можете зазнати поганої долі...

Втім, не варто про прикре. Краще — вчіть іноземні мови. І — ще раз нагадаю: не махайте зайве кулаками! Для своєї користі.

ЛЕЛЬ–тлумач

ПОЧНІТЬ З ЛАГІДНИХ СЛІВ І ПОЦІЛУНКІВ

Власне, то вже давно відомо, що жінки дуже поблажливо ставляться до чоловіків, які вміють казати компліменти й цілуватися. Принаймні не надто полюбляють грубіянів, які одразу починають лізти руками у різні потаємні жіночі місця.

Та, виявляється, таких висновків можна дійти не тільки внаслідок психологічних спостережень — існують достеменні статистичні дані! Ще 1972 року наш земляк, сексопатолог В. І. Здравомислов, опитавши 400 жінок, склав таблицю характеристик ерогенних зон. Яку я і пропоную вашій увазі. Вивчайте і робіть висновки.

Зона	+3	+2	+1	0	1	–1	–2	–3	ЕП
Рот	80	115	105	73	2	23	2	–	1,38
Язик	70	49	30	46	111	74	16	4	0,76
Ніс	–	6	59	139	192	4	–	–	0,29
Вухо	11	45	65	78	183	12	4	4	0,76
Повіки	9	6	152	117	110	6	–	–	0,61
Шия	7	66	125	75	95	11	–	1	1,06
«Котяче місце»	7	11	22	319	39	2	–	–	0,78
Молочні залози	46	132	110	75	7	24	5	1	1,21
Соски	134	59	51	37	68	28	14	5	1,56
Пальці рук	3	17	128	101	149	1	0	1	0,06
Поперек	6	18	77	116	178	4	1	–	0,54
Сідниці	15	75	87	117	73	31	3	–	0,75
Пупок	7	31	58	52	237	13	1	1	0,75
Низ живота	15	52	102	57	167	6	1	–	1,04
Клітор	176	104	41	32	20	23	3	1	1,96
Внутр. поверхн. стегон	17	86	127	105	59	6	–	–	1,01
Смак	8	37	28	237	85	4	1	–	0,38
Нюх	9	26	51	167	45	74	24	4	0,01
Зір	16	48	49	144	77	58	7	1	0,37
Слух	38	11,6	97	47	90	14	–	1	1,38
Дотик	28	55	43	120	96	46	11	1	0,95

Умовні позначення: 0 — індиферентно; +1 — приємно, та не збуджує; +2 — дуже приємно і збудливо; +3 — різко збуджує; 1 — не знає; –1 — неприємно; –2 — гидко; –3 — дуже гидко; ЕП — ерогенний показник.

Аарон АБЕЛАРД

ГІПЕРСЕКСУАЛИ

У ФАКТАХ ТА ВИГАДКАХ

— Лікарю,— занепокоєно сказав молодик,— я... я з приводу моєї дружини...

Доктор медицини, який спеціалізувався на консультаціях подружніх пар, розуміюче кивнув. Молода людина, двадцятидворічний Девід, нервово сидів на краєчку крісла. Він прийшов на прийом, занепокоєний проблемою, що, за його переконанням, загрожувала зруйнувати шлюб, якому не було й трьох місяців.

— Я не зовсім розумію, як про це розповісти,— вимовив далі Девід. Він певний час стримувався, а потім виклав думку, що пекла йому.— Лікарю, я одружився з розпусницею, з... німфоманкою!

Девід очікував на яку завгодно реакцію, але не на таку: лікар лише знову кивнув.

— Розкажіть мені, Девіде, детальніше,— мовив заспокійливо.

— Єдине її бажання — так це займатися коханням,— майже вигукнув він.— Вранці, вдень і ввечері! У неї нав'язлива ідея!

Лікар стримав посмішку. Не лише тому, що скарга молодика була діаметрально протилежна тим, які доводиться вислуховувати під час консультацій. Патетичний вигук Девіда, попри всю серйозність, надавав ситуації гумору. Він ще раз кивнув і попросив продовжувати.

— Так ось... — Відвідувач починав почуватися вільніше.— Вона просто не бажає дати йому спокій,— він мав на увазі пеніс.— Навіть засинаючи після кохання, наполягає на тому, аби тримати його в руці. Коли я повертаюся з роботи додому, їй недостатньо просто зустріти мене біля дверей і поцілувати. Вона лізе рукою туди, намацує його в той час, як сама цілує мене. За вечерею вона наполягає на тому, щоб сидіти не навпроти, а поряд зі мною і пестити його під столом. Якщо ми їдемо куди-небудь, вона сідає поряд і тримається за нього, поки я веду машину. Якщо залишаємося вдома, вона не може просто сидіти й розмовляти, або читати чи дивитися телевізор, як це роблять інші. Звичайно, ми можемо сісти навпроти телевізора, але вона одразу хапається за нього. Навіть витягає його і пестить. А іноді, не говорячи ні слова, нахиляється і... Ну, починає цілувати його й таке інше!

— Розумію,— сказав лікар.— Зачарованість пенісом — це показник її сексуального інтересу чи активності?

— Боже мій, ні! — відповів Девід, а потім пояснив, що при найменшій нагоді її пестощі та стискання призводять до статевого акту.— Наприклад, з тим же телевізором,— продовжив він,— закінчується все тим, що ми робимо це просто на дивані чи на підлозі! Мається на увазі, що її не вистачає навіть на те, аби дійти до спальні!

Доктор спитав, наскільки часто вони здійснюють статевий акт.

— Я втомився рахувати,— Девід похитав головою. Потім підрахував: у середньому не менше трьох коїтусів щоночі з того часу, як побралися. Окрім того, вона вимагала цього вранці, одразу як прокинуться...

— І ввечері, як я вже говорив. Коли ми залишаємося вдома дивитися телевізор,— закінчив Девід.— А у вихідні ми інколи, здається, взагалі не вилізаємо з постелі!

Чи завжди Девід відповідав їй, поцікавився лікар.

Донедавна.

Чи не можна детальніше?

Девід, як раніше, спроможний відповідати, але останнім часом він прагне робити все можливе, аби відбити в неї охоту.

Чи не цікавиться вона іншими чоловіками?

Ні. Безперечно, ні. Навіть на вечірках вона не відступає від нього й на крок.

Якою була перша шлюбна ніч?

Збулася мрія молодого. Вона не виявляла жодного опору експериментам з будь-яким видом попередньої гри, яку він пропонував: фелляція, поцілунки статевих органів і навіть так звану «шістдесят дев'ять». Й до того, як солодко й знесилено заснути, вони здійснили шість статевих актів.

Був у них статевий зв'язок до шлюбу?

Ні. Вони лише цілувалися й обнімалися, пестили одне одного й лише інколи займалися обопільною мастурбацією. Але вони намагалися все це обмежувати, особливо мастурбацію.

Чи була вона дівчиною, коли вони побралися?

Ні. Вона зізналася, що до зустрічі з ним у неї було два випадки: один ще в середній школі, а другий — незабаром після закінчення. Перший випадок був «одноразовим», а другий — «романом» тривалістю майже два роки. Незабаром після її дворічного роману вони познайомилися й почали зустрічатися.

Одержавши відповіді на свої запитання, лікар склав уявлення про справжню сутність проблеми Девіда, але перед тим як повідомити про неї, попросив відвідувача привести його дружину. Девід погодився, і наступного дня він прийшов разом із Мері. Доктор розпитував її наодинці.

Мері, тендітна життєрадісна брюнетка з приємним, усміхненим обличчям і дуже стрункою фігурою, була ровесницею чоловіка. Запропонувавши їй приблизно ті ж запитання, що і чоловікові, він спитав і про найважливіше:

— Під час статевих актів з Девідом ви маєте оргазм?

— Так, щоразу! — була відповідь.

Потім доктор запросив до кабінету і Девіда й заявив: можливо, їхній випадок і дещо незвичний, але він зовсім не рідкісний. Він пояснив Девіду, що Мері ніяка не розпусниця, не німфоманка. Навпаки — здорова, міцна й життєрадісна дівчина. Дівчина з надлишком енергії. Дівчина з глибоко укоріненими емоціями і сильним потягом до життя. І взагалі Девіду поталанило, що саме вона стала його дружиною. Окрім того, вона пристрасна і невгамовна в сексуальному плані. Але цілком нормальна. Звідки її, здавалось би, величезне захоплення сексом?

Задумайтесь над тим, сказав лікар Девіду, що Мері саме така, як я сказав. Візьміть також до уваги, що до вашого знайомства вона мала майже дворічний статевий зв'язок. Врахуйте, що незалежно від того, чим цей «роман» скінчився, він давав постійний вихід її сексуальній енергії. А тепер згадайте, що ви, зустрічаючись більше року, з мовчазної обопільної згоди не займалися сексом. Мері позбавила себе будь-якого виходу сексуальної енергії, окрім випадкових поцілунків, пестощів та мастурбації. Логічно припустити, її пристрасть, внутрішній потяг накопичувались й накопичувались, поки не знайшли вихід в одруженні і не виявилися надмірними.

Девід розуміюче кивнув. Він зізнався, що ніколи про це й не думав. І тепер відчуває себе дещо винним, бо сумнівався у своїй чудовій молодій дружині й змушував її стримуватися впродовж довгих побачень. Але Мері, жалісно посміхнувшись, стиснула його руку і нагадала, що вона охоче прийняла дошлюбну угоду, й Девідові нема причин почуватися винуватим.

Потім Девід спитав, чи означає все це, що в них справді немає проблем?

Лікар запевнив, що серйозної — жодної. Мері просто й дуже природно бере компенсацію за тривалий період сексуального стримання.

Добре, тоді що ж робити?

Насамперед, запевнив лікар, не хвилюватися. З часом психологічна мотивація, що лежить в основі, заспокоїться на притаманному їй сексуальному темпі. А поки що вони мають насолоджуватися одне одним, наскільки дозволяють час та енергія.

Випадок Девіда і Мері, якщо і був незвичним у плані лікарського досвіду, то в стані Мері нічого незвичайного не було. Психологія поведінки показала, що будь-яке надмірне сексуальне бажання, якщо воно протягом довгого часу позбавлене виходу, призводить до помітного збільшення сексуальної активності.

Фото Сергія СЕКРЕТОВА

Говорячи професіональною мовою, Мері дещо страждала від того, що широко відоме як гіперсексуальність. Тобто перебувала у стані надчутливості до статевих подразників, іншими словами — мала «надлишок» сексуальних почуттів і бажань. Така особа є, звичайно, гіперсексуалом. Але цей термін слід вживати з певною обережністю, бо він викликає асоціації з ненормальністю.

Приклади гіперсексуальності численні й різноманітні. Вони можуть варіюватися від тимчасової й «природної» причини, як у випадку з Мері, до серйозних психо-сексуальних і навіть фізичних відхилень.

У нас буде нагода детальніше розглянути і жіночий прояв гіперсексуальності (німфоманію), і чоловічий (сатириз), і статеву розбещеність в цілому. А поки що подамо невелику дискусію щодо цих понять.

Слова «німфоманка» і «сатир» прийшли до нас з Давньої Греції. В міфології цієї країни, вщент заселеної богами й богинями, духи природи уявлялися у вигляді молодих жінок — німф та дивних створінь з головою і тулубом людини й козлячими ногами та рогами, яких називали сатирами. З творів літератури та мистецтва нам знайома сцена, коли скромних і напівводягнених німф переслідують у лісі підступні людино-козли. Все це символізувало безкінечну любовну гру, в якій сатири, врешті-решт, ловили німф, що й утікали не так уже й швидко, й, на обопільне задоволення, гвалтували й запліднювали милих жінок.

Таким чином, з волі греків, ліси Пелопонесу були ареною більш чи менш тривалих зв'язків між німфами та сатирами. Й зрозуміло, що основний прихований зміст цього міфу полягає в чоловічій та жіночій сексуальній ненаситності. Завдяки більш пізньому християнському аскетизму й засудженню грецької культури в цілому як безсоромно еротичної, ці два світи — німф і сатирів — вижили лише для того, щоб уособлювати надмірно розпусних людей. А розпустою, згідно з християнською думкою, можна назвати все, що перевищує ступінь сукуплення, необхідний для запліднення жінки.

В історії та літературі відтоді німфоманок і сатирів змальовують як сексуальних надлюдей, що не знають втоми, коли приходить час застосовувати статеві органи. Приміром, грецька поетеса Сафо більш відома своєю еротичною активністю, ніж поезією. Ось що писав про неї один із сучасників: «Вона мастурбує чоловіків, цілує їхні пеніси й здійснює фелляцію, її трахають і в рот, і в вульву, і в будь-який отвір, вона не може не випробувати жоден вид статевого акту — щоб не марнувати життя!»

Ще один приклад. Безсмертна Клеопатра також відома своїми сексуальними здібностями. Якщо вірити одному історикові, їй траплялося впродовж ночі мати акт з сотнею римських офіцерів! Характер статевих дій залишається невідомим. В рота її мали чи в вульву, адже вона була й вправною виконавицею фелляцій. Так чи інакше, число сто видається дещо перебільшеним. Бо якщо припустити ніч тривалістю десять годин, виходить, що вона кожні шість хвилин без перерви обслуговувала нового чоловіка. Це число, звичайно, кругле і приємне й нерідко зустрічається в еротичних виданнях багатьох часів і народів, але можна припустити й поетичну вільність в ім'я того, щоб підкреслити сексуальні переваги тієї чи іншої особи.

Але в нас нема підстав сумніватися, що Клеопатра була, м'яко кажучи, нерозбірливою у статевих зв'язках. І ще менше сумніву, що вона віддавала перевагу пенісові в своєму роті.

Серед чоловіків найбільш відомий Казанова, ім'ям якого називають чоловіків, що більшу частину часу віддають на домагання і зваблення жінок. Казанова жив, кохав, але рідко працював приблизно між 1725 і 1798 роками. Йому належить чи не найвідоміша в світі автобіографія. Вона ні в якому разі не найеротичніша, й іноді, здається, йому важко провести межу між правдою і вигадкою — і все ж це найвидатніша сексуальна автобіографія.

Такою її роблять кілька речей. Насамперед, зрозуміло, велика кількість сексуальних пригод. По-друге, в цих пригодах брали участь більше двох учасників, що є рідкістю чи взагалі відсутнє в більшості еротичних автобіографій реальних людей пізнішого періоду. Й останнє, але не менш суттєве,— завидна ненаситність Казанови, що, однак, й утруднює розмежування правди і вигадки.

До таких, приміром, належить історія про те, як Казанова прогулювався у садку разом з двома молодими дамами — племінницею пастора Хедвігою та її кузиною — й викладав їм урок сексуального виховання. Коли вони переходили через калюжу й замочили ноги, а він узявся їх витирати, в нього трапилася ерекція. Казанова тут же дозволив дівчатам стискати й пестити його через штани (дівчат, ймовірно, на це спонукали дівоча необізнаність і природна цікавість, а не сексуальний потяг). Потім він відвів їх до літньої бесідки й, сівши між ними, продовжив лекцію з анатомії чоловіків...

«...обійнявши їх, я сказав, що покажу таке, чого вони раніше ніколи не бачили, й без зайвих клопотів представив їхнім очам головний фактор у збереженні людської раси...»

Дівчата, продовжує Казанова, так захоплюються його твердим пенісом, що він переконує кожну з них стиснути його рукою й попестити. Дівчата роблять це. Але під час експромту й ненавмисної мастурбації він досягає оргазму й еякулює в їхні долоні. Дівчата належним чином в захопленні, цікавість їхня, схоже, посилилася. Після подальших демонстрацій і пестощів він по черзі становить

• Обрі Вінсент БЕРДСЛЕЙ. Дві афінянки в біді. 1896.

кожну перед собою і навчає тонкому мистецтву використання їхніх ротів для стимуляції чоловічого статевого органу. Проте він не поспішає збагатити їх досвідом приймання його сперми до рота. Замість цього...

«...ми сіли, й поки я відчував їхні пестощі, дозволяв їм торкатися мене скільки їм заманеться, поки вдруге не зволожив їм руки...»

Далі він проводить з обома півгодини в поцілунках та пестощах, повідомивши, що має намір зробити своє «блаженство повним» через позбавлення їх невинності. За кілька днів саме це він і робить, прихопивши у ліжко обох дівчат. А потім...

«Життя повернулося до мене під їхніми допитливими пальцями, і, побачивши це, вони виповнилися радістю... На кілька годин я зробив їх щасливими, п'ять чи шість разів переходячи від однієї до іншої, поки не виснажився. В паузах, зважаючи на те, що вони слухняні й сповнені бажання, я змушував їх ставати в найскладніші пози, що страшенно їх захоплювало. Ми цілували все, що приходило на думку. І варто було Хедвізі піднести губи до мого пістолета, як він вистрілив, і розряд затопив їй обличчя та груди. Вона в захопленні спостерігала за цим процесом з усією цікавістю лікаря...»

Були чи ні такі історичні персонажі, як Сафо, Клеопатра і Казанова, відповідно, німфоманками й сатиром, принаймні з медичної точки зору, ми не можемо знати напевне (однак мало сумнівів, що вони були гіперсексуалами). Не дивлячись на те, в численних розповідях про їхні діяння та злодіяння, які дійшли до нас, їх називали саме так і складали їм славу сексуальних надлюдей. Бо у світі

літератури сумнівів щодо них не існувало. За її допомогою незліченна кількість жагучих жінок і плотоядних чоловіків була затавро-вана авторами як німфоманки та сатири.

Зокрема, це характерно для порнографічної літератури й особливо для так званої «класичної» порнографії, де впродовж багатьох сторінок і розділів ненаситні героїні стрибають з ліжка до ліжка, пожадливо розсуваючи стегна, і благають, щоб їх проткнув найбільш придатний збуджений пеніс, а абсолютно невтомні чоловіки роблять їм таку послугу раз за разом і ще раз, і все це супроводжується пристрасними воланнями, стогонами, бурмотіннями й нескінченним потоком сексуальної рідини — як чоловічої, так і жіночої. Хоча й у

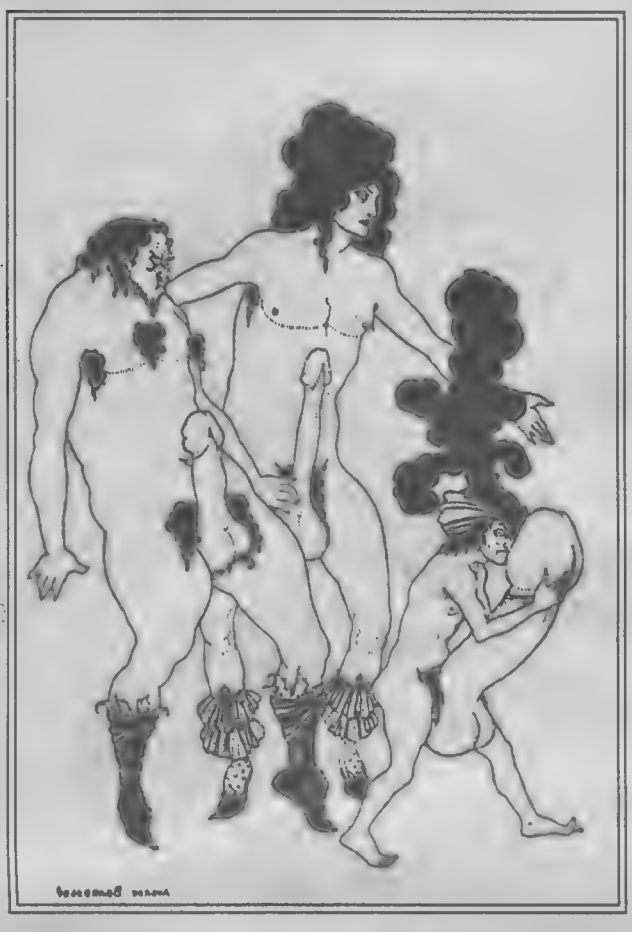

• Обрі Вінсент БЕРДСЛЕЙ. Лакедемонські посли. 1896.

так званій «серйозній літературі»— й навіть в наші дні — німфоманки та сатири знову й знову з'являються серед персонажів.

Так, протягом останнього десятиліття ці два гіперсексуальні типи знову були «відкриті» прозаїками, драматургами і кіносценаристами. Герой сучасних роману, п'єси чи фільму рано чи пізно зустрічається з тою, кого описують як «чарівну німфоманку». Це в тому разі, якщо він сам не є «красивим Казановою».

Й історія, і література підводять нас до цікавого висновку щодо гіперсексуальності. В реальному житті і німфоманія, і сатириз медичної точки зору зустрічаються досить рідко. Так, і літературні герої, і згадані історичні персонажі володіють невгамовним сексуальним апетитом, але, крім того, вони сексуально розбещені. Різниця більш ніж академічна. Вона стане ще відчутнішою, якщо ми проаналізуємо деякі факти, пов'язані з сексуальною розбещеністю, а потім поглянемо на справжні німфоманію та сатириз.

Розбещеність може виникнути внаслідок цілого ряду факторів, особливо у випадках з жінками. Дівчина-підліток не може інакше привернути хлопців, як не відмовляючи їм у сексі. Вона розуміє, якщо лягти з ними до ліжка чи «залізти на заднє сидіння автомобіля», хлопці запрошуватимуть її й пустять чутку про неї. Ситуація дуже схожа на ту, коли дитина краде з дому гроші, аби купити солодощів і завоювати популярність серед інших дітей. Найчастіше дівчата, схильні до такого сексуального хабарництва, одержують мало, якщо взагалі одержують, сексуального задоволення від подібного життєвого досвіду. Фактично вони займаються проституцією, коли замість «гри за плату» йде «гра за популярність». Звичайно, такий статевий потяг до невпорядкованого статевого життя з різними партнерами дещо стримується громадською думкою, згідно з якою дівоча цнотливість розглядається як бажана. Будь- яка дівчина, що зажила репутації розбещеної, різко зменшує свої шанси вийти заміж і може піддаватися активному осудові.

У випадку із сексуально розбещеним підлітком дещо складніше визначити причину, а відтак і саму розбещеність. А все через так званий «подвійний стандарт». Адже в той час, як молода дівчина стоїть в аналогічній ситуації перед обличчям серйозного соціального ризику, хлопцю нічого не загрожує. Навпаки, від нього очікується, що «він віддаватиме данину молодості». Такі очікування інколи виходять за рамки і стають початком розбещеності дорослого чоловіка. Можливо, внаслідок помилкової чи неповної статевої освіти він утверджується в думці, що приналежність до чоловічої статі, його мужність мають вимірюватися тим, скільки дівчат спроможний він затягнути до ліжка чи на вже згадане «заднє сидіння».

Більш зрілі форми безладної сексуальної поведінки часто виявляються у тих жінок, які використовують свою привабливість для досягнення влади, високого становища, багатства і такого іншого. Загальновідомо, наприклад, що досить часто актриси досягають свого високого становища не стільки завдяки таланту на сцені чи перед камерою, скільки завдяки своєму таланту у ліжках тих чоловіків, від яких залежала їхня кар'єра. Це відрізняється від справжньої проституції, коли жінки охоче йдуть на будь-який статевий акт заради грошей. Але в обох випадках статевий зв'язок вмотивований користю, що надає схожості й з випадком дівчини-підлітка. Й подібно до неї, її старшій сестрі по ремеслу теж часто не вдається дістати сексуальної насолоди від коїтусу з чоловіками.

Звичайно, серед них чимало жінок, які віддаються заради насолоди сексом. Переважають серед них дружини, яких з тієї чи іншої причини не можуть задовольнити чоловіки. Найчастіше в такому випадку жінка заводить собі одного коханця й рідко віддає перевагу паруванню з багатьма. Але трапляються й такі, які мотивують свої вчинки чимось більшим, ніж сексуальними невдачами чоловіків: їх діяння, приміром, можуть бути помстою за реальне чи вигадане злодіяння.

Вищесказане повною мірою дозволяє нам зробити висновок, що справді існують жінки, які із задоволенням вступають у статеві зв'язки з більш ніж одним чоловіком. Деякі проходять через це, приємно їм це чи ні, заради певної користі. Але чим тоді справжня німфоманія відрізняється від таких випадків?

Німфоманія, як і сатириз,— це хвороби, які можуть викликатися або фізіологічним, або психологічним станом, або тим і другим одночасно. Фізіологія обох форм гіперсексуальності буде розглянута у наступних розділах. Зокрема, порушення обміну речовин. Дещо повніше ми розглянемо деякі з психологічних причин.

Більшість спеціалістів вважає, що справжні німфоманки і сатири мають схожу психологічну мотивацію. Сатир — найчастіше чоловік, який підсвідомо шукає образ матері, що запам'ятав її дитиною. Він може не визнавати цього, навіть розлютитися, але в основі його вчинків лежить потяг до кровозмішування. Через те, що він, природно, не може спати зі своєю матір'ю, він шукає еякуляторний вихід з будь-якою жінкою, але не може встановити тривалого і гармонійного зв'язку із жодною.

Відповідно й німфоманка — це жінка, яка маленькою надміру була прив'язана до батька. Вона переходить з ліжка до ліжка через схоже жадання кровозмішування. Вона теж не може зійтися з батьком, задовольнити потяг. І стає сексуально ненаситною.

Звичайно, існують й інші фактори психологічного характеру. І, повторюю, деякі будуть надалі проаналізовані. Але, на нашу думку, сказаного достатньо, аби встановити і з'ясувати речі, що стосуються не лише німфоманок і сатирів, а й гіперсексуальності в цілому.

Гіперсексуальність — це реальне сексуальне явище, але ще погано зрозуміле. Його причини численні й різноманітні і варіюються від «природних» і тимчасових до серйозних психосоматичних відхилень. Гіперсексуальність включає (але не обмежується ними) німфоманію та сатириз. Й хоча німфоманки і сатири прославляються в літературі як сексуальні надістоти, вони дуже часто є сексуально неповноцінними. Можливо, не щодо сексуальних дій, особливо якщо виходити з кількості, але в галузі тривалої насолоди — безперечно.

(Далі буде)

...І ПОДАРУЄ ТРОЯНДУ

О-хо, хо-хо-хо. Цікаво, скільки йому років? П'ятнадцять, шістнадцять, не більше. У його віці я читала фантастику і бігала на тренування. На тренуваннях я також бігала. Спочатку 5 кілометрів з прискоренням, потім розминка, потім знову біг, але вже на сто метрів — моя коронна дистанція. І, звичайно, їздила на змагання.

Про існування подібних закладів я навіть не здогадувалася. Найміцніше, що я пила,— це зіпсутий малиновий сік, одни-єдиний раз. І взагалі, була дуже цнотлива й аніскільки про це не шкодую. Бо в мене зараз ідеальна фігура і абсолютний нюх на чоловіків, хоча, бачить Бог, їх залишається все менше і менше. І в мене таке відчуття, що вже зовсім скоро я зі своїм абсолютним нюхом залишуся абсолютно самотня. Бо на всіх інших начебто представників сильної статі у мене абсолютна алергія.

Я задумливо випиваю апероритив і обережно ставлю склянку на стіл. Я зовсім не хочу зайвого галасу і зайвої уваги. І ось цьому, з теперішнього нецнотливого покоління, зовсім не потрібно на мене так дивитися. І взагалі, в мене ще сьогодні багато роботи. І завтра також. І післязавтра.

Я прямую до виходу і знову дуже обережно причиняю за собою двері. Я справді не хочу жодних ексцесів. Це шкодить світосприйняттю.

Зрештою, я б цілком могла працювати в іншому місті. Наприклад, у Києві манекенницею або фотомоделлю. Або вийти заміж за якогось старого відомого кінорежисера, зніматися в його фільмах і мати чистий спокій. Або вже в найгіршому випадку — на обласному телебаченні вести програми. Без сумніву, я набагато освіченіша за багатьох ведучих і набагато фотогеничніша за них усіх разом узятих... На жаль, чи, може, навпаки — на нежаль, існує одна, але досить поважна причина, через яку працюю саме там і саме тим, ким працюю.

Заводжу свій улюблений «Міцубісі», встигаю помітити, як отой п'ятнадцятирічний чи шістнадцятирічний нецнотливець вибігає з-за скляних дверей у пошуках мене, і рушаю з місця. Я люблю швидку їзду вечірніми безлюдними вулицями. Я люблю свої нічні чергування. Хоча інколи вони мене втомлюють безмежно. На жаль, чи, можливо, навпаки. На нежаль. Це триває вже п'ять років, а я так і не вирішила якісну ознаку констатації даного факту. Дуже складно.

По дорозі я, звичайно, поверну ще до своєї знайомої. Я завжди до неї заїжджаю. Ми варимо на терасі міцну-преміцну каву, ставимо платівочку з незрівнянною Еллочкою Фіцджеральд і розглядаємо нічне небо. Навіть якщо на ньому суцільні хмари, як сьогодні. Інколи ми навіть про щось говоримо, але то буває дуже рідко. Сьогодні ми не будемо розмовляти — це я знаю напевно. А потім вона проведе мене до хвіртки, кине в кишеню два великі-превеликі яблука: одне мені, друге йому (вона знає, куди я їду), і, навіть не попрощавшись, почалапає назад до будинку. Я розумію її. Він був її братом, а моїм нареченим. Хоча, чому був? Він і тепер є її братом і, напевне, моїм нареченим. Незважаючи на мій абсолютний нюх на впасне чоловіків. І незважаючи на повну неможливість одружитися зі мною.

І взагалі, я працюю в божевільні. Вже п'ять років. І вже п'ять років він лежить у ній. І лежатиме там, доки не постаріє і не помре. Він дуже дивний божевільний і дуже ніжний. І він любить мене, по-своєму дивно божевільно і дивно ніжно. Я пам'ятаю його зовсім іншого і намагаюся любити. Мені це вдається. Зрештою, ніхто не винен у тому, що трапилося.

Підкермовую до воріт, заспаний сторож відмикає мені браму, щось бурмоче під носа. Ще не вийшовши з машини, оглядаю похмуру споруду. Ну звичайно. З усіх вікон божевільні світиться одне-єдине. Це він чекає на мене.

Потім, коли я увійду, він поцілує мені руку і подарує засушену троянду. Він дарує мені її кожного вечора протягом п'яти років. Одну й ту ж...

МАРІ

Фото Олександра БРАГІНА та Костянтина МЕДВЕДЄВА

Вона завжди виглядала вельми незалежною у своїй самотності. Здавалося, цю жінку ніхто не здатний втримати, тому що й вона нікого не стане втримувати.

І раптом — Євген Болдін. І сила-силенна запитань до нього: в якому лантуху відлежувався, хто кого знайшов, хто при кому, чи не просто це об'єднання її популярності та його здібностей? Хто ви, Євген Болдін? Чому саме на вас звернула увагу «зірка» всього естрадного небосхилу?..

Під час телевізійного інтерв'ю про Театр пісні говорила вона. Він сидів мовчки, хоча й репрезентували його директором. Розпорядник танців на балу, де танцюють інші?..

— Я не загадковий, я цілком нормальний чоловік, просто у мене в характері немає того, що примушує людей не те щоб лізти уперед, а демонструвати, як ти лізеш уперед, бути надто знаменитим. Не люблю. Виконую роль закулісного робітника. Я за характером такий. Овен — за місяцем. Щур — за роком. Якщо я почну робити щось протилежне своїй вдачі, я одразу почну суперечити самій природі своїй, а навіщо сваритися з природою? Вийде те ж саме, що в нас відбувається з екологією.

— Хіба людина не повинна прагнути вирізнятися?

— Але не за допомогою засобів масової інформації. Людина має вирізнятися з допомогою ставлення свого до людей, до праці. Треба, щоб її помітили збоку. Ви ж самі мені зателефонували, домовилися зустрітись. Я не просив вас.

Він був запашний, гладенький і весь сріблястий з переливами: сріблясте волосся, хвилею зачесане назад, сріблястий костюм. Навіть обличчя здавалося припорошене пилком, а очі — сріблясто-імлисті. Все доречно й до лиця. Він був блискучий і гарний, мов дорога іграшка. Тільки шкіряна сумочка наводила на думку про клерка, який носить документи за шефом. Сумочкою він вигравав, як школярик портфельчиком.

Автомобіль «Чайка» , якого він зажадав до під'їзду, був з іншого асоціативного ряду, куди цей, на вигляд чоловік у відпустці, просто не вписувався. Хіба що поверхова сріблястість об'єднувала.

Ми сиділи в Театрі пісні, що потонув у череві спорткомплексу «Олімпійський». «У них вхід там, де раніше стояли сміттєві ящики»,— так зорієнтували мене вахтери. Але всередині все виявилося престижно, традиційно престижно, по-совєтському. Дерев'яно-пальмово-дзеркальна коробка з плакатами Пугачової на стінах коридору. Так оздоблюють павільйони закордонних виставок: засклені комірчини зі столиками, кріслами, диванчиками. І кабінет шефа, як завершення усього попереднього. Він статечно розпластався у кріслі й під час монологу спопеляв очима афіші з обличчями жінки, яка вже, ще, знову, завжди співає. Так Пігмаліон пишається Галатеєю. Так Галатея відповідає взаємністю Пігмаліонові. Так управитель маєтку демонструє свої ідеальні стосунки з господинею. Він грав респектабельного, так все ж... компаньйона, аж ніяк не голову фірми. Він не вичавив із себе простоти роботяги і не набув спокійної впевненості й незалежності інтелігента не в першому поколінні. Але він зробив себе сам і вельми задоволений наслідком.

— Я — москвич. (Відрубав так, ніби мовив: я — столиця!). *Я народився в центрі. Все життя провів у центрі. Тому завжди був у центрі різноманітних подій. Якби народився на околиці Москви, вже була б колосальна відмінність у тому, яку інформацію отримуєш, з ким спілкуєшся, що робиш. Наша центрова компанія щодня о шостій вечора збиралася на Площі Революції, і ми їхали на концерт якогось ансамблю, тоді вони називалися біт-групами. 1964—67-й роки. Було модно наймати кафе й влаштовувати поп-сейшени. А я саме один з найголовніших організаторів сейшенів. І сам грав на ритм-гітарі у групі «Зигзаги». Мені подобалася атмосфера шоу-бізнесу, глядачі, сцена, артисти. Офіційну естраду я не сприймав і не сприймаю. Це штучно вигадане явище, як уся наша ідеологія. Алла — єдина людина, котра через себе не переступала: вона в той час кинула виклик усьому, що відбувалося. А решта виконували одну вірнопідданську пісню, яку їм згори диктували.*

Мають вони щось спільне: Алла Борисівна — Євген Борисович. І долі схожі. Він зростав за двома паралелями: одна забезпечувала тили, друга працювала на майбутнє. Організація сейшенів — це заявка на Театр пісні. Тил — це виробничий шлях.

«Я вмію робити практично все!» Він почав працювати у 14 років, навчаючись у ПТУ: «Тоді це було модно». Став автослюсарем шостого розряду. Працював на авторемонтному заводі. Потім водієм. Закінчив індустріально-педагогічний технікум. Армія — опинився у Таманській дивізії. Став офіцером у 22 роки: «Щоранку на чолі роти марширував на плацу перед командиром полку». Рік працював у школі викладачем креслення, але спробував викладати й історію, й математику, й літературу, заповнюючи «вікна» вчителів. Старшокласниці відреагували на його появу бойовим забарвленням. Скінчилося тим, що завуч, хоча й жартома, а все ж спитала: «Євгене Борисовичу, що ви з ними робите під час уроків, чому на ваші заняття вони з'являються у зовсім іншому вигляді?»

Адміністраційну школу він проходив у Союзконцерті, куди друзі влаштували його уповноваженим з організації і проведення концертів. Отоді обидві паралелі зійшлися.

З ним, здається, важко бути у близьких стосунках, не підпустить, йому це не потрібне. Те, своє, що він тримає на поверхні, задовольняється таким же поверховим відгуком. Тому з ним важко посваритися. У стосунках з людьми зберігає нейтралітет, відтак є дуже зручним для спілкування з усіма.

Цей чоловік, віриться, здатний витримати будь-які жіночі примхи. Він проігнорує образи, просто не надаючи їм значення, відключивши самолюбство. Він залізобетонний для переживань, якщо скаже собі: «Сім-сім, зачини двері». Він пробачить людині все, якщо людина йому необхідна або має право на все.

ЗІРКИ Й ЗІРОЧКИ

БОЛДІНСЬКА ОСІНЬ АЛЛИ ПУГАЧОВОЇ

— Сьогодні я гранично спокійний. Сиджу собі збоку і нікуди не лізу, ні вправо, ні вліво, бо знаю, що правди немає ні там, ні там. Треба тільки не піддаватися емоціям, щоб не наробити помилок. Я ціную свій час. Тому цілком нейтральний.

— А як можна зберегти незалежність?

— Спостереганням. Я маю на увазі духовне. У праці, в побуті я цілком залежний від того, що відбувається. Вимушено. Але без власної участі в процесі — не пристаю ні до якої ідеї, руху, партії. Якщо вони свідомо вступали в партію, я свідомо не вступав. Я свідомий некомуніст і пишаюсь цим, хоча кар'єрі моїй це дуже заважало. Хвала Богові, у нас з Аллою спільні погляди на життя, на роботу. Все, що маю, я сам собі вигадав і сам втілив, ні в кого нічого не відібрав, ні перед ким не принижувався. Їшов неторованим шляхом. Чистою своєю стежиною. І нічиє місце в цьому житті не зайняв. Я посідаю своє місце.

Вони познайомились у травні 1978 року. Він уже був директором програм у Росконцерті. До цього він бачив Аллу один раз — на концерті в Лужниках. Побіжне знайомство: «Після концерту вона була майже непритомна. Вона завжди після концертів перебуває в якомусь своєму вимірі: вона є і її немає». Познайомили їх у маленькій однокімнатній квартирі Пугачової у Перовському районі. Вона вже була страшенно популярною. Знайомство відбулося. Він став директором «вибухонебезпечного явища».

— Вона була несподіваною, несхожою на всіх у своїх учинках, думках. Тринадцять років ми разом. Активно разом... Алла завжди страждала через відсутність конкуренції. Коли ти тривалий час лідер і ніхто не дихає тобі у спину, легко розслабитися й загинути... Оскільки Пугачова була найкращою співачкою, то я хотів, щоб і оточували її всі найкращі. Ми першими почали працювати на естраді зі світлом, звуком, сценографією, костюмами. Наш колектив випестував найкращих на сьогодні художників по світлу, сценографів. І я цим пишаюсь. Отут не побоююсь якати. Моя заслуга. У 1984 році ми продемонстрували феєричну програму «Прийшла і говорю». Те, чого ми досягли тоді в оформленні концерту, сьогодні неповторне навіть для нас. Тоді люди працювали для душі, на ентузіазмі. По-піонерському. Ми й були першопрохідцями. Тепер людину нічим не заразиш, не захопиш. За хороші гроші вона зробить конкретну роботу — від і до, не більше. Ентузіазм вичерпався. Витруїли.

— Ви колись зберетесь написати книгу?

— Так. Скільки разів ми з Аллою на цю тему балакали. Я їй пропонував хороших виконавців. Але вона не хоче: сама колись напише. Ідея живе. Написати є про що.

У 1974 році, продовжуючи виробничо-творчий шлях, він вступив на економічне відділення театрального інституту, де з любов'ю вивчав «Капітал» Маркса і з ненавистю читав політекономію соціалізму.

— Я зрозумів, що хтось дуже сильно намагався теоретично виправдати те, що ми сьогодні маємо, а вийшла цілковита еклектика, ахінея... Я дуже поважаю Миколу Травкіна. Все, що він робить, він робить щиро. Він чистий. Я йому вірю. Головне — що він з робітничого середовища. Решта схильна до жахливої хвороби, яка називається радянським соціалізмом. А він не хворий. Свіженький. І ідеї його мені подобаються. Мені подобаються люди, які не були гвинтиками механізму, створеного нашим соціалізмом. Вони — як деталька, що валялися десь збоку і їх не встигли ще використати, так вони й залишилися до часу.

— Що більше допомагає справі: ім'я Пугачової чи ваші здібності?

— Звісно, в першу чергу ім'я Пугачової. Але, зрозуміло, й здібності, якщо вони у мене є. Я не знаю, є вони в мене чи ні.

— Ви дуже самокритичний?

— Дуже...

Коли нас перервали, він із жалем мовив: «Я тільки розговорився. коли ще станеться так, щоб знайшовся час, щоб був настрій...» Я нескромно подумки додала: щоб слухали... І мені теж стало сумно.

Євген Борисович зачиняв кабінет, а в порожньому офісі волав телефон. Навіжена прихильниця, завдяки якій він раз на два місяці мусить змінювати домашній телефон. Коли я просила в нього фотографію, то відчувала себе також навіженою прихильницею. А він кокетував, наче стомлений кумир: «Я так себе не люблю, що навіть фотографій моїх у мене немає. Ніколи та й навіщо?..»

І він упакувався в автомобіль — не в «Чайку», а в іномарку, яка пасувала йому. Плакатна Алла Борисівна залишилась слухати телефонні дзвінки. У чоловіка світової «зірки» були куди нагальніші справи.

Антон ПЕРЕВАЛОВА

Фото Валерія ПЛОТНИКОВА та Юрія КОРОЛЬОВА

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

НАЧЕ МЕДОМ ПОМАЗАНО

У другому (минулого року) числі нашого журналу було вміщено оповідання Ігоря Ченича «Яна». Невеликий на той час тираж — 20 тисяч примірників чи притаманна українській критиці сором'язливість є причиною, але ця літературна подія залишилася непоміченою. На жаль. Бо є всі підстави стверджувати, що «Яна» — перше українське легально видрукуване класичне еротичне оповідання. Й усі наступні твори цього спрямування мають відтоді поціновуватися саме в порівнянні з «Яною». Враховуючи особливі заслуги автора перед сучасною еротичною літературою та його неабиякі літературні потенції, редакція «Леля» відкриває на сторінках часопису персональну рубрику письменника — «В алькові Ігоря Ченича».

Пуританське робітничо-селянське виховання та природна сором'язливість спричинилися до того, що я ходив незайманцем до дев'ятнадцяти років. Звісно, деякі не зовсім безневинні спроби були. От хоча б спонтанні жарти з моторними молодичками на цілинному семестрі — грубуваті обійми, ризиковані діалоги, обопільні обіцянки, що перевершують людську спромогу... Усе закінчилося для мене безславно: я саме умостився на бронзових стегнах бідової розвіднячки за купою пшениці і тільки-но замислив першу в житті диверсію, як горопаха верескнула скільки було моці:

— Бабоньки, він у мене *на животі* шукає!

Після того смак до аналогічних жартів у мене надовго пропав. Свердлила згадку й рано дозріла односелка — на неї ще в дев'ятому класі напало шаленство, тільки й марила зляганням, так і сипала небезпечними двозначностями, не гребуючи й скоромнющими виразами, од яких мені мовби в штани приску сипали. Останньої травневої суботи її розібрало до неввидержки: повертаючися зі школи, зачіпала то одного, то другого і раптом обняла мене за шию гарячою рукою, оглушливо видихнула у самісіньке вухо:

— Правда, ти ще не пробував? Бачу — ні. А хочеш, правда, хочеш? Ходімо в кукурудзу, я тобі дам цілий кілограм...

І круто завернула зі мною під високі розложисті стебла, поклала мою руку собі під блузку і шарпнула мене за матню.

— Е, та ти, видно, ще не дозрів, мамин синочку,— розчаровано відштовхнула мене і вибрела на стежку.

Я-то дозрів. Та не таким же робом...

По тому був іще маленький діалектичний промах з на рік молодшою маленькою чорнявою Галкою, схоже, закоханою у мене; вересневої теплої ночі ми засиділись у вишняках, і вона терпляче зносила всі мої витівки. Я наважився підгорнути її під себе і вчепився в рейтузики — вона тягнула вгору, а я відповідно вниз. Змагалися ми довго, і я вже здавався на те, щоб її одпустити, та ось вона втратила хіть до спротиву, і я таки змахнув з неї ненависну мануфактуру. Однак бурячок перекипів — ледь доторкнувся до омріяного вареничка, як судома тіпнула мною, і я ряно полив його звісно що не слізьми. Напруга не спала; по вогкому пішло легше, вареничок розтулився, мов розварився, але затріщало суччя під чиїмись кроками. Ми кинулися тікати і розминулись у темряві...

А в студентському гуртожитку приходила подружка до сусіди, і вони, варвари, вмудрялися витинати просто при мені, ледь погасивши світло — кожен може уявити, що то за тортури. І ось вона є, а його десь нема — сидить на стільці й усе натягує на коліна коротку спідничку з великими гудзиками. Спідничка підскакує, щоразу більше вилуплює стегна, на які мені аж боляче дивитись.

— То я піду,— раз по раз казала гостя і не йшла.

Я кинув їй яблуко, вона його не впіймала. Підняв його і поклав їй на поділ; присів коло неї навпочіпки, і рука... Рука спробувала на дотик коліно. І гостя погладила ту руку; я здогадався: мабуть, варто. Поволеньки, так повільно, що сто разів вона могла запеперечити, якби захотіла, вигортав угору спідницю, а під

Фото Віктора СТЕЛЬМАХА

нею крем-брюле. Таке щось тістечкове! Мої геніталії аж шкварчали.

— Не ноги — сюїта. А може, й симфонія.

— Подобаються?

У мене ледь з очей не капало.

Інтуїтивно вирахувавши мій тисячолітній піст, вона розщепнула спідницю, хутенько спустила трусики і лягла на моє ліжко. Дві обставини — крадене, сусідське, та побоювання, що хтось увійде, перед самісіньким контактом вибили з мене бойовий дух. Тицьнувся до землі обітованої, та де там! Спритно стиснувши кілька разів холодною ручкою розгублене оружжя, гостя зневажливо пхикнула і прогнала мене...

І сни були жорстокі своїм незавершенням, я прокидався і прокидався, постіль мені весь час муляла, горло хапали спазми. Навіть у снах я був нездарою, ще й на біду незрідка в роздягнутих мною дівчат на місці виїмки виявлявся такий самий, як і в мене, відростень. Нестерпний свербіж вічного хотіння кілька разів доводив мене до виснажливого самолюбства.

А хлопці захлиналися солов'ями: з тією у того було так, а в того з тією аж отак. Я слухав і червонів. Хтось і зачепить:

— А ти чого мовчиш та пітнієш? Розказав би й сам...

— Що йому казати, коли він тільки й знає, що Кулакову Дуньку!

— Та що він, пальцем роблений? — знаходився сердешний втішник і ще більше додавав мені розпачу.

То я ладен був за одну маленьку пробу пожертвувати котрійсь місячну стипендію, то — накинутись на першу-ліпшу в темному завулку і тут-таки взяти її силою. Марив навіть, чи не піти на поруки до старшої жінки — кажуть, там ніякої мороки, тільки натякни.

А тут канікули. Поїхав до села. І другого ж дня пішов до райцентру побачитись із шкільними друзями.

У місцевому парку ми пили пиво, по-піратськи одбиваючи горло об горло. Хтось стягнувся на пляшку сухого.

Під вечір з'явилася Іра в супроводі п'яти чи шести жевжиків. Таке боже янголя з пшеничною кіскою, кирпатеньке дупеня і з-під подолу короткого зеленого платтячка — округлі колінця.

— Хто така?

— Практиканточка з педучилища. Хлопці кружляють коло неї, наче в неї медом помазано.

— Успішно?

— Хтозна... Дехто хвалиться. Але, може, брешуть.

— Познайомте,— молодий хміль додав мені сміливості.

Ми хутко відтіснили Ірин супровід, і скоро я усамітнився з нею на зеленій лавочці напроти райкому під пам'ятником вождю.

Уперше в житті я по-справжньому цілувався і не міг спинитися, вона самовіддано відповідала мені. Уже й руки посміліли, Іра мовби не помічала їх, і я, завмираючи од передчуття — невже зараз?!? — похилив її на лавочку, плутаючись у манжетах і фестонах.

— Стривай... У тебе була кохана дівчина?... Ти її мав?

Інтуїція підказала, що треба збрехати. І я збрехав.

— Як ти її... вперше?

Пригадавши парубоцькі оповіді, я приміряв на себе

Фото Ігоря ГАЙДАЯ

роль героя-коханця, почуваючись водночас на двох сценах: у не моєму минулому і вирішальному тепер.

...Стрічечка, поворозочка й ось груденя — таке ніжне, мов пташка в пушку.

І я поцілував те груденя; рожева ягідка пипки набубнявіла, отвердла... Я цілував те груденя, пипка отвердла. Вона сказала: «Це як сон».

— Це як сон,— прошепотіла Іра, очі її затуманились.

— Якийсь гапличок заважав мені; однією рукою — друга на персах — я не міг дати йому ради. Вона довірливо підсобила мені.

Іра підсобила мені, і я торкнувся легеньких, геть мовби дитячих трусенят.

— Я торкнувся легеньких трусенят і знайшов під ними маленьку вологу перлівницю. Лоскочу її пальцями, а серце тенькає...

Лоскочу її, весь тремчу.

— А далі, далі що? — Іра нетерпляче облизувала враз пошерхлі губи.

Далі мені фантазії забракло, крім того, з парубоцьких одкровень я знав, що декотрим брутальні слова все одно, що бікфордів шнур вибухівці,— і бовкнув:

— А далі я засунув. Запер...— І так круто вимовив те слово, що в графічному зображенні кожна з його трьох літер мала сягати не менше метра.

Трусики були вже в Іри на колінах.

— Безсовісний,— вона підхопилась і кинулась тікати. Тільки путо трусиків не дало їй забігти далеко.

— Пробач, ну що ти... вирвалося, вибач.

— Хуліган... Який ти хуліган.

— Пробач, не буду більше. Ну, не буду.

— Бачити тебе не хочу.

— А я хочу.

— А я ні.

— Добре, не сердься, я тебе... трошки проведу.

Ніч була зоряна, і солов'ї таке витворяли... Мов за соломинку, я хапався за зорі, за тьохкання і на грані одчаю так розійшовся, що дівчина відчула знову до мене довіру, діткнулася плечем раз і два й не відсахнулась; я легенько обняв її, і ми почали цілуватися на ходу і припинялись, і не могли націлуватись. Вона довірливо закидала мені на шию руки, я ледве стримувався, щоб... та урок не минувся марно.

Праворуч чаїлося чиєсь глибоке подвір'я, ми завернули в нього, притулилися до паркану, і знову цілунки наші витьохкували в лад солов'ям. І знову рука, знову дотики до її теплої шкіри, до її...

— Відпусти,— крізь поцілунок прожебоніла Іра.

— Стривай, ось-ось, ось зараз, слово честі,— і я на мить попустив руку, згодом шаснув далі, під жилку трусиків, відчуваючи ніжний роздвоєний м'якуш, що все рясніш зволожувався під моїми пальцями. Другою рукою поволеньки спускав і спускав її трусики, аж поки вони зовсім опали великим пелюстям прив'ялої квітки. Іра нетерпляче переступила через них і все мовби підтанцьовувала і підтанцьовувала переді мною.

Під наркозом поцілунків, обережно, щоб не сполохати її, я розщепнувся й сам і випустив на волю ката. Не встиг торкнутися ним її шовковистої отави, як Іра перепинила його нерішучим рученям.

— Не треба, ой, не треба.

— Я трішки, тільки трішечки, саму мачиночку, ну ось стілечки,— і вона попустила свою руку, і — ось він мед, п'янючий, гарячий мед-медок, налитий у такий дражливий келишок, але я справді торкався її лише трішечки, лише самим кінчиком — боявся все зіпсувати знов і не вельми зручно було, а вона мені як зашепоче знадливо-лоскітно:

— Коливай-ся, ой, коли-вайся-вайся!

І я заколивався, пильнуючи, щоб не вибути з краєчку того притулку, куди мене нарешті так мило впустили.

Трісь-трах!..— благенький плотик не витримав такого енергійного сплеску, і ми повалилися разом з ним, та я не випустив Іру з обіймів і глибинна насолода пойняла все моє єство — в падінні я занурився в дівчину так всеохопно солодко, що за кілька секунд й викінчив свою ніжну емпірику.

— Ти не забилася? — турботливо піднімав я її.

— Ні. А ти?

— Я ж зверху...

— Все одно.

Додому ще було неблизько, і ми йшли, влипнувши одне в одного. Я не знаю, як ми могли так іти, бо посплелися, здавалося, своїми єствами і цілувалися, ці-лу-валися...

Біля хатини, де квартирувала Іра, ми зупинились для прощання і не могли ніяк відлинути одне від одного. Неприборкана природа в моїх штанях тягнулася до дівчини крізь благеньке платтячко. Вона підсмикнула поділ — і плоть знов діткнулася плоті.

Хлівець, під яким ми стояли, був викладений з круглого нетесаного дерева. Я підсадив Іру, втулив кирпатим дупеням в улоговину межи колоддя і пришпилив її, мов метелика.

— Тільки... трішечки,— попередила Іра. Однак яке там трішечки — мій наструнчений пахолок, уже звідавши солодизну юного притулку, легко прослизнув у нього, наче ніж у масло, до самого кореня, і знову почалася вечірня колисанка для двох, од якої заходиться серце і паморочиться в голові. Краєм свідомості майнуло: не приведи Господь, обрушиться хлівець... Але предки наші будували надійно, на віки.

Здригаючись від глибинного потрясіння, мій втішений однолюбчик відчув привітний потиск мовби дитячої долоньки.

— У мене ноги тремтять,— сказала Іра.

— У мене теж,— щасливо усміхнувся я.

— Що ти зі мною наробив!.. Я зовсім не хочу йти від тебе. А йти треба.

І почалося бурхливе прощання слов'янки зі слізьми і схлипами, цілунками й дотиканнями — арфа і валторна; вона вилася хмелиною і гнулася берізкою. Молочна кипінь плоті і пальчики — невидимі блукальчики... Ми похлиналися навзаєм щастям і щемом одривання, як бинтів од ледь затягнутої ранки.

— Ти мені наче рідна. І все твоє — і там, і тут, і ось...

— Не треба... Згадаєш колись мене?

— Я тебе не забуду.

— Не забувай. Хоч інколи подумай. Тільки не думай про мене погано. Добре? — Іра підставила щічку для поцілунку. Я напав на її губи.— Ні-ні, бо так до ранку...— Вона із зусиллям відірвалася від мене і щезла у дверях.

...У тихій річечці я обмивав щасливого, та невпокореного багаторазового нинішнього звитяжця і не міг не пишатися ним — такий чемнюга: дівчатко он уже скільки як пішло, а він стоїть і стоїть...

Ми стрічалися з Ірою в короткі мої наїзди, і початок у нас завжди виходив, наче вперше. Варто мені було торкнутись її, як вона починала тремтіти; треба неодмінно спершу пристояти — її відлякувала горизонталь, боялась і присісти на траву. Заспокоюєш: що просто тільки трішечки посидимо, а коли хилив її на простелений піджак, клявся-божився — хіба лише ледь-ледь торкнуся. А вже як торкався — відмикалась достоту чарівним ключиком. Любе моє лебеденятко чарувало лагідним лонцем, переводило сонячною кладкою на той бік, де вічні весни і світанкові неполохані плеса. Це скидалося на сон-гру, сонячні літання... Іра так самовіддано дарувала мені свою ласку, що я кожного разу закохувався в неї.

А через півроку познайомився із своєю майбутньою дружиною, і наші напівдитячі любощі з Іриною скінчилися. Майбутня дружина і довершила мою любовну освіту хвацькими витівками, але в них не було наївної первини. І я ще довго згадував Ірину — там і справді було наче медом помазано і віяло рідним — й аж серце стискалося: хай би це тривало вічно.

* * *
Ах ті жінки,
жінки,
жінки!
Нерозгадана таїна.
Завжди у них —
в усі віки
Бездонна
звабна глибина.

* * *
Кого ти ждеш! Кому? нащо?
з-під вій твої тернисті очі,
П'янкий від щастя дотик щок,
Міцні обійми, щемні губи,
Нестримна пристрасть,
Стан гнучкий —
Повір, сьогодні я до згуби
Тобі
Потрібний і близький!

Андрій НІМЕНКО

ЕЛЕГІЇ

* * *
Любов тремтлива й обережна,
Я входжу в плоть твою бентежну,
А потім —
тіло невагоме,
А потім —
та казкова втома
Крізь час і щем...
Крізь час і щем...
І ти лежиш, як від дощем,
Під золотим дощем
Дамая.

* * *
В гарячій млості серце мліє.
Повіками прикривши очі,
Аж мліє стомлено Марія,
В обіймах пеститись охоча —
Засліплені коханням вщент,
уста зімкнулися на вмент...
Збулась її жадана мрія —
Любов'ю словенська жага
До дна усе перемага.

* * *
Колиско мрій.
Моя щоденна муко,
Що ти зробила,
Королівно серця! —
Схрестилися в обіймах наші руки
І ніч заснула
на кирпатих персах,
Та мить буття —
Вночі в татарському зіллі,
Той спалах тіла —
наші грішні сни —
Мовчання мить — святочне
богомілля,
На святі білому останньої весни
В Немирові,
там над безмежним лугом,
Де ніч бентежна з місяця й озер,
Нам неможливо пережити вдруге,
Ту ніч не повернути нам тепер.

Малюнки автора

1

6

7

2

МАЛЮНКИ НА ПАРКАНІ

ДО КАЗ

4

4

ПРО ІВАНА–ЦАРЕВИЧА
ТА ОНУЧКУ БАБИ–ЯГИ

Прийшов Іван–царевич до Баби–Яги. Гнівний, мечем розмахує:

— Гей, стара карга, зроби мені баньку, та нагодуй, та спати поклади! Інакше — голову зніму.

— Зроблю–зроблю, Іваночку. А хочеш — моя онучка тебе віничком попарить, кваску піднесе?

— Ти що — з глузду з'їхала, стара?! І сама страхопуда, і внучка, напевне, не краща.

Попарився. Сів до столу.

— А хочеш, Іваночку, моя онучка поряд сяде: медовуху пити, пісень співати?

— Ти знову за своє? І сама стерво була, і онуку під кожного підкладаєш!

Повечеряв, час спати.

— А хочеш, Іваночку, моя онучка з тобою ляже: солодку казку розповість, приголубить, зігріє?

— Йди, стара, зі своєю онукою під три чорти!

Прокинувся на світанку, вийшов з хатини: перед ним луг діамантовий, озеро кришталеве, тиша дзвінка... А з води дівчина виходить без одягу — небаченої вроди. Коси розкішні, довгонога, на золотавій шкірі ранкове сонце виграє.

— Ти хто, дівчино? — ошелешено питає Іван–царевич.

— Я — онучка Баби–Яги. А ти хто, парубче?

— А я дурень! Дурень!!

8

9

3

КИ-НА ГОСТИНУ

ЧИЇ ШТАНИ?

Дружина запросила собі в коханці Карлсона. Одного разу їх сполохав дзвінок у двері.

— Добре, що в мене пропелер! — знайшовся Карлсон і вистрибнув у вікно.

Зайшов чоловік.

— Хто в тебе був?

— Нікого.

— Нікого, кажеш? А чиї тут штани з пропелером валяються?

КІТ ТА МИША

Кіт спіймав мишу:

— Жити хочеш?

— З ким?

— От хвойда, і їсти таку не хочеться.

Малюнки Юрія КОСОБУКІНА:

1 – Чарівна лампа Алладина
2 – Буратіно
3 – Білосніжка та сім гномів
4 – Руслан і Людмила
5 – Барон Мюнхгаузен

Малюнки Броніслава ЖУКОВСЬКОГО:

6 – Гном
7 – Їжачкова помилка
8 –Самотня черепашка
9 – Червона Шапочка.

5

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЖУРНАЛ

ЛЕЛЬ

Індекс 74283

У 1994 році перший український еротичний журнал «Лель» надрукує:

- **ВІД АПУЛЕЯ ДО АНДРУХОВИЧА** — низку оповідань еротичної літератури;
- **ВСЕ ПРО СЕКС** — нові сексуальні рекорди;
- **В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА** — щомісячні зустрічі з відомим знавцем амурних справ;
- **СКАЖИ, ЛЕЛЮ...** — відповіді сексолога на найпотаємніші запитання читачів;
- **СОРОМІЦЬКИЙ ФОЛЬКЛОР** — невідомі сторінки народної творчості;
- **ЕРОТИКИ** — поезії із скарбниці української літератури;
- **ХРАМ ДІВОНІЇ та ХРАМ ГОЙТОСИРА** — щомісячні випуски для жінок та чоловіків;
- **ЕРОТИЧНО-ФАНТАСТИЧНІ, ЕРОТИЧНО-ГУМОРИСТИЧНІ ТА ЕРОТИЧНО-ДЕТЕКТИВНІ ІСТОРІЇ;**
- **1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ** — еротична поезія;
- **МАЛЮНКИ НА ПАРКАНІ** — еро-жарти українських художників;
- **ЕРОТИЧНІ АНЕКДОТИ, КОНКУРСИ** — та багато іншого. І, звичайно ж, щономера у великій кількості —
- **ФОТОМОДЕЛІ** в роботах кращих фотомайстрів України.

Передплачуйте і читайте журнал «Лель» — найдоступніший за ціною еротичний журнал Європи!